All i oli

QUADERNS DELS TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

A bústia oberta

VIACRUCIS

1.ª EL CONCURSILLO. Nos cogen, nos llevan a una sala de cuarenta. Nos colocan (somos quinientos). Al fondo una voz con autoridad nos manda callar. Sí. ¡Ese!, ese que organiza también el personal de la Delegación, el jefazo. ¡¡¡Silencio!!!, resuena en su voz. En su pensamiento: ¡¡¡Escoria, mugre, basura...!!! Ya tenemos plaza. C.N. Elias Tormo. Benimámet.

2. VISITA AL COLEGIO. Teníamos que ir 16, tan sólo vamos 9. No se han adjudicado todas las plazas. Vemos el colegio y su deterioro. ¿Pero no hay portero? Sí, pero... Como tenemos enchufe —¡POR FIN!— vamos al ayuntamiento. "Sí, sí nos enviarán la brigadilla de limpieza". Hecho.

3. LA BRIGADILLA DE LIMPIEZA viene. También el concejal de personal, personalmente. Esto ya no es lo que era. ¿15 minutos, media hora tal vez? Se va el concejal y todavía su coche en el horizonte, ha plegado la brigadilla y se ha marchado, para no volver más, para no limpiar más, para no...

4. ¿ESPEJISMO? ¿Sueño? Tal vez. Un día. Otro. Otro. La brigadilla no está. ¿Llegó a estar alguna vez?

5. DISTRIBUCIÓN DEL ALUMNADO. "Ha cerrado la Academia Liceo" ¿Cómo? ¿Cuándo? Diez párvulos más. Veinte parvulos más, cuarenta. Las clases nos salen a más de cuarenta. ¡¡¡NO!!! No queremos, no podemos. Esto no es un almacén. Buscamos soluciones. La pregunta queda en el aire: "Un colegio subvencionado puede cerrar, así sin más?

6. VISITA A LA INSPECCION. "Yo he tenido más de 60". "Esos colegios de nueva planta tienen mucho espacio, no sé cómo los hacen así". "Se pueden tabicar espacios libres". "La LEY marca cuarenta". "Sí, se comprende pedagógicamente, pero la Ley..." ¿Dónde hemos escuchado eso antes?

7. REUNION CON LA ASOCIACION DE PADRES. "Llevamos cuatro años haciendo las gestiones. Al Ayuntamiento (ahora por lo menos ya los conocemos) A la Delegación. A la inspección... A... A... Todo está gestionado" Hay que esperar.

8. ¡HA VUELTO LA BRIGADILLA! Dicen que el concejal les ha metido un puro. Empiezan a las 9. Desaparecen a las 10. A las 11 vuelven a aparecer y se sientan. A las doce todavía están sentados. Nosotros pintamos columpios, arreglamos listas, bibliotecas, laboratorio. Hacemos números en la distribución de párvulos. Aún no cuadran.

9. COMIENZO DE CURSO. El curso ha comenzado y nadie sabe qué ha pasado. Nosotros no. Todavía somos 9 y nos faltan 8. Dicen que en Badalona se han manifestado. "Sí, el S.T.E.-P.V. se ha encerrado en la Delegación, pero la policía los ha desalojado". "Pues lo que tenían que hacer es alojarlos" No salen las listas. "Que dicen los padres que empecemos todos a la vez o que no empiece ninguno, que ya están hartos, que todos los años igual, que esto no se puede aguantar, que... Ahí, justo ahí, nos dio el infarto. R.I.P.

Núcleo sindical Elias Tormo
Benimámet, L'HORTA NORD-A

MANIFESTACIÓN GAI

El día 26 de Junio, la mayor parte de los profesores de EGB del Colegio Nacional "Cervantes" de Paterna se vieron sorprendidos por un CARTEL que se hallaba pegado en la entrada del Colegio. El cartel decía:

"¿HASTA CUANDO LO VAMOS A AGUANTAR?"
"¿QUE NO TENEMOS VERGÜENZA?"
"EL QUE CALLA OTORGA"
Firmado: UN MAESTRO

Y junto a estas frases estaba pegado un recorte de "Las Provincias" del día 25 de Junio que decía lo siguiente:

"EL STE APOYA LA MANIFESTACIÓN GAY". Valencia (de nuestro corresponsal). La Unión Comarcal del Sindicat de Treballadors del Ensenyament del País Valencià tras señalar en un comunicado que asume la necesidad de la coeducación, plantea la urgencia de que sean eliminadas las formas y maneras que definen los roles establecidos por razones de sexo a la hora de impartir la enseñanza. El STE manifiesta "que está en contra de la transmisión de valores machistas que fomentan la agresividad y competitividad entre los niños y la sumisión y pasividad entre las niñas, a la vez propugna una coeducación sexual libre de prejuicios y tabúes". Más adelante en su comunicado el STE manifiesta: "Hoy, ante el día mundial de orgullo gay este sindicato está contra las leyes y normas que reprimen la sexualidad y luchará para que las escuelas se adecuen a unos sistemas no represores de la sexualidad en general y la sexualidad infantil en particular. Así pues el STE del PV se manifiesta en contra de la concepción de la sexualidad como una simple función de reproducción". Finalmente este Sindicato señala que apoya la manifestación gay convocada por el MAS del PV a celebrar hoy a las siete y media de la tarde en Glorieta".

Ante este hecho los afiliados al STE del PV del Colegio Nacional "Cervantes" de Paterna queremos manifestar nuestra total indignación y repulsa hacia el firmante y a lo que expresa en el cartel. Denunciamos este hecho, afortunadamente poco apoyado por el claustro, en base a estas 3 consideraciones:

1.º Intento descarado de desprestigiar un Sindicato que reúne a buena parte de compañeros y compañeras dispuestos a llevar adelante todo tipo de reivindicaciones y acciones que redunden en beneficio de una mayor calidad de enseñanza, para que ésta sea verdaderamente democrática, por la defensa de nuestros intereses como trabajadores de la enseñanza...

2.º Para el firmante anónimo resulta "vergonzoso" el apoyo que nuestro sindicato ofrece al Moviment d'Alliberament Sexual del PV como si los homosexuales y lesbianas a los que se les ha marginado y reprimido sistemáticamente durante estos últimos años, no fueran personas dignas de un total respeto y aceptación por parte de la sociedad.

3.º El carácter anónimo de la firma ya se autocalifica, por lo que pensamos que no vale la pena en seguir criticando un hecho que no debería repetirse. La moral victoriana es algo demasiado trasnochado para hacer bandera contra un sindicato progresista de enseñantes.

AFILIADOS AL S.T.E. - P.V. del Colegio Nacional "Cervantes" de Paterna (Comarca Horta Nord "A")

GESTIÓN DEMOCRÁTICA

Parece claro que la modificación de la actual legislación sobre enseñanza —impregnada todavía de rasgos franquistas— no va a venir de la mano de los proyectos de ley presentados en el Parlamento por la U.C.D. Proyectos regresivos que casi nos llevan a pensar el famoso "Con Franco vivíamos mejor"...

Por tanto, la modificación en un sentido democrático de la legislación educativa ha de hacerse sobre una realidad: las leyes se limitarán en todo caso a consagrar un hecho, retrasando un reconocimiento lo más posible. Y así, habrá una gestión democrática de los centros en la ley cuando los centros sean gestionados democráticamente. Creemos que corresponde a todos los afiliados al STE-PV insistir en la tarea de democratización de **hecho** de la escuela, olvidando simplemente la legislación presente... o futura. Hay que ir modificando en la práctica los seminarios o departamentos, los claustros de profesores, los consejos asesores, etc.

Es evidente que la gestión demorática es tarea que afecta a todos los implicados en la enseñanza, la sociedad en su conjunto en definitiva. Pero creemos que el profesorado tiene en ello una mayor responsabilidad. Hay que ir consiguiendo, por tanto, un profesorado dispuesto a trabajar en equipo, alejado de sectas y subsectas; que se sienta responsable de la marcha global del centro y no "se refugie" en su clase; que se sienta partícipe de la problemática de su entorno, de su país.

Sería, por tanto, interesante que a través de esta sección vayamos comunicando las experiencias positivas que tengamos en la gestión de los centros, que vayamos denunciando los obstáculos que encontramos —y seguiremos encontrando, lamentablemente— a nuestros intentos, que reflexionemos sobre los problemas que plantea la gestión democrática, que opinemos sobre ella, que participemos, en suma...

Carlos Ferrater (L'Alacantí)

(Pasa a la pág. 34)

Editorial

Ens han improvisat un altre curs: "concursillos" tardans, retard en l'adjudicació de places, collegis sense equipament, xiquets al carrer, pares en assemblees, conflictes... Tot açò agreujat pel retard en l'aparició de tot un cos de normativa legal que a més a més suposa un buit en l'ordenació del sistema educatiu: Estatut dels Treballadors, Estatut de la Funció Pública, Reglament de Centres Docents no universitaris, Finançament de l'ensenyament obligatori, Llei d'ensenyament mitjà, Llei d'Autonomia Universitària, Estatut del Professorat, Llei de la Dedicació Exclusiva a l'E.G.B. Aquesta situació es troba enrarida per la falta del reconeixement pla dels drets sindicals y més concretament per la manca d'unes eleccions sindicals clarificadores.

Tot açò cal emmarcar-ho en un context més ample on ens trobem:

- *La crisi econòmica, el cost de la qual volen fer recaure sobre els treballadors i que és especialmente significativa en la reducció de les despeses públiques en Sanitat i Educació, amb un clar interés de desprestigiar la sanitat pública i l'escola estatal. Reducció que contrasta amb l'augment progressiu que any rera any rep l'ensenyament privat.*
- *La forta ofensiva de la patronal aparellada amb els acomiadaments i els idearis de centre.*
- *L'inici del procés autonòmic al País Valencià dificultat per una dreta que s'oposa grollerament a la recuperació de la nostra identitat com a poble i que té una especial incidència en l'ensenyament.*

L'aparició d'"ALL I OLI" títol al que si cal buscar-li alguna significació és la de la intenció contundent de deixar-se de formalismes, retòrica i elucubracions per anar a la realitat viva, a l'experiència constatada i a l'acció ferma i estudiada, vol ser una eina d'informació i treball sindical, un lloc de confluència i contrast d'experiències pedagògiques i un mitjà per a conéixer la realitat comarcal i a partir d'ella portar a les nostres escoles una visió viva del País Valencià.

Volem una revista oberta en el sentit que arreplegarà i hi tindrà cabuda tot allò que ens permeta d'avançar cap a l'escola pública y valenciana. La normalització lingüística i cultural, conjugada amb el respecte a que cadascú s'expresse en la seua llengua, és un objectiu al que des d'aquest moment, restem oberts.

"ALL I OLI" vol ser un reflex de la participació i la lluita que ara, més que mai, es fa necessària i a la que fem una crida a tots els treballadors i treballadores de l'ensenyament.

Nos han improvisado un nuevo curso: la no puntualidad de los concursillos, retraso en la adjudicación de plazas, colegios faltos de equipamiento, niños en la calle, padres en asambleas, conflictos... Todo esto agravado por el retraso en la aparición de todo un cuerpo de normativa legal que supone además un vacío en la ordenación del sistema educativo: Estatuto de los Trabajadores, Estatuto de la Función Pública, Reglamento de Centros Docentes no universitarios, Financiación de la enseñanza obligatoria, Ley de Enseñanzas medias, Ley de Autonomía Universitaria, Estatuto del Profesorado, Ley de la Dedicación Exclusiva en la E.G.B. Esta situación se encuentra enrarecida por la falta del pleno reconocimiento de los derechos sindicales clarificadoras.

Todo esto es necesario enmarcarlo en un contexto más amplio en el que nos encontramos:

- La crisis económica, cuyos costos quieren hace recaer sobre los trabajadores y que es especialmente significativa en la reducción del gasto público en Sanidad y en Educación, con un claro interés de desprestigiar la sanidad pública y la enseñanza estatal. Reducción que contrasta con el aumento progresivo que recibe la enseñanza privada año tras año.
- Fuerte ofensiva de la patronal acompañada de los despidos y los idearios de centro.
- El inicio del proceso autonómico en el País Valencià dificultado por una derecha que se opone cerrilmente a la recuperación de nuestra identidad como pueblo y que tiene una especial incidencia en la enseñanza.

La aparición de "ALL I OLI", título al que si alguna significación hay que buscarle, es el de la intención contundente de abandonar los formalismos, la retórica *y las elu*cubraciones para ir a la realidad viva, a la experiencia constatada y a la acción firme y estudiada, quiere ser un instrumento de información y trabajo sindical, un lugar de confluencia y contraste de experiencias pedagógicas y un medio para conocer la realidad comarcal y a partir de ella llevar a nuestras escuelas una visión viva del País Valencià.

Queremos una revista abierta en el sentido de que recogerá y tendrá cabida en ella todo aquello que nos permita avanzar hacia la escuela pública y valenciana. La normalización lingüística y cultural, conjugada con el respeto a que cada cual se exprese en su lengua, es un objetivo al que, desde este momento, estamos abiertos.

"ALL I OLI" quiere ser un reflejo de la participación y la lucha que ahora, más que nunca, es necesaria y a la que llamamos a todos los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza.

ACCIÓ SINDICAL

CRITERIOS BÁSICOS SOBRE EL ESTATUTO DE CENTROS

Se está debatiendo en la Comisión de Enseñanza del Congreso de los diputados el proyecto de ley del Estatuto de centros no universitarios. Estos son los criterios elaborados por el Secretariado Confederal de la U.C.S.T.E. tiempo ha presentados a la presidencia del Congreso.

1. AUTONOMÍA

1.1. Las orientaciones programáticas generales han de garantizar la autonomía de los centros.

1.2. La autonomía de los centros comprenderá aspectos tales como: programación, métodos educativos, organización administrativa-económica, línea pedagógica..., dentro de la gestión democrática.

1.3. Los centros deberán elaborar los programas adaptados al medio en que están insertos, incorporando la lengua y cultura de cada nacionalidad o región, y programando actividades que hagan eficaz la interrelación del centro y el entorno social.

1.4. La autonomía de los centros habrá de contemplarse en el contexto de barrio, localidad, comarca, país, región o nacionalidad, de manera que haga posible la planificación y coordinación educativa en estos niveles.

1.5. Los organismos educativos autónomos de región, país y nacionalidad, frente a los organismos de ámbito estatal, tendrán el máximo de competencias en torno a la planificación educativa.

2. PLURALISMO IDEOLÒGICO

2.1. Los centros educativos, como servicio público que deben ser no han de ser lugar de control ni proselitismo ideológico, ni responder a intereses económicos particulares. Cada centro ha de reflejar la pluaralidad ideológica de la sociedad.

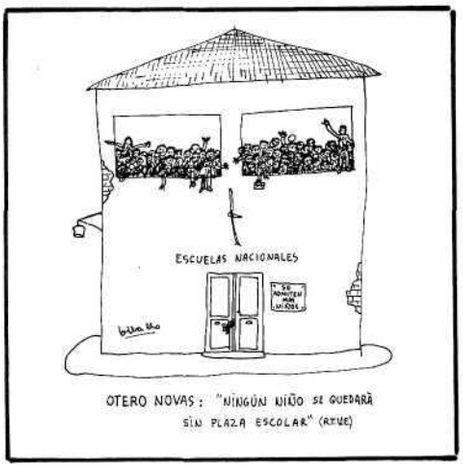

OTERO NOVAS: "NINGÚN NIÑO SE QUEDARÁ SIN PLAZA ESCOLAR" (RTVE)

2.2. Ningún centro de enseñanza de carácter público o subvencionado con fondos públicos, podrá imponer ideología o religión concreta alguna, respetándose la ideología, tanto de alumnos como de profesores. No existirán idearios educativos.

2.3. Los profesores, dentro del respeto a la línea pedagógica acordada democráticamente por los estamentos del centro, y a la personalidad e ideología del alumnado, tiene garantizada la libertad de enseñanza.

2.4. En ningún centro de enseñanza podrán ser motivo de despido las posiciones ideológicas o las actitudes de vida privada, incluidas las referentes a la sexualidad de los trabajadores de la enseñanza.

3. GESTIÓN DEMOCRÀTICA DE LOS CENTROS

3.1. Los órganos decisorios del centro serán siempre colegiados formando parte de los mismos todos los implicados en el proceso educativo (padres, alumnos y trabajadores de la enseñanza docentes y no docentes).

3.2. El Consejo de centro es el órgano máximo de decisión. Entre sus funciones estarán: elaborar la línea educativa del centro, hacer relaidad la organización y gestión democrática de los mismos, elegir a los que han de ejecutar sus decisiones, controlar y evaluar el funcionamiento del centro.

3.3. El claustro, a partir de la línea educativa del centro acordada por el Consejo, concretará programas, actividades y métodos.

3.4. La elección de director y demás órganos unipersonales docentes se realizará de entre los profesores del centro, democráticamente y con carácter de revocable. A los pertenecientes al Cuerpo de Directores se les conservarán sus derechos económicos y administrativos, a excepción de la función directiva.

4. Se garantizará el derecho de reunión a padres, alumnos y trabajadores de la enseñanza, así como los derechos sindicales a los trabajadores.

5. En la perspectiva de la consecución de unas condiciones de trabajo que garanticen una enseñanza de calidad, consideramos necesidad inmediata:

5.1. Reducir el número de alumnos por aula, con el consiguiente aumento de plantillas (28 alumnos por aula en BUP, FP y EGB; 25 en preescolar y 10 en educación especial).

5.2. Garantizar la educación preescolar a partir de los cuatro años; y progresivamente hasta los 10 años para los padres que lo necesiten y deseen.

6. Los centros creados por personas privadas, físicas o jurídicas, deberán acomodarse a la misma normativa de los centros estatales del correspondiente nivel, ciclo o modalidad.

Alacant, junio 1979

UNA LUCHA UNITARIA

DEFENDER EL PODER ADQUISITIVO

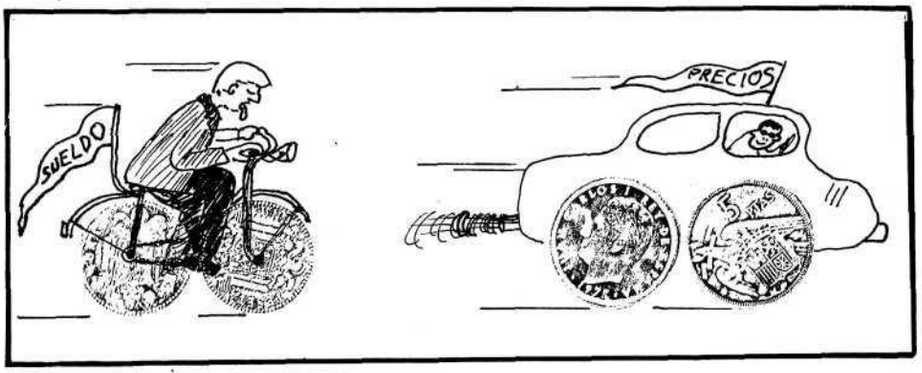

1. Si se estudian las tablas de incrementos de los salarios de los maestros estatales desde enero de 1966 hasta diciembre de 1979, y si tales tablas se estudian sin tener en cuenta el incremento del coste de la vida, el incremento de los precios al consumo (I.P.C.), podría quedar justificado el optimismo de algunos ("Ahora nadamos en la abundancia"), la inactividad reivindicativa de otros ("No sé de qué os quejáis") e incluso, ¡de todo hay!, el agradecimiento a la política salarial gubernamental.

De estas tablas resulta que por cada **cien pesetas** que cobraba un maestro en el 66 (77.280 pesetas anuales de retribución bruta), en 1979 se cobran **834 pesetas** si se tiene la dedicación plena (844 pesetas si se ha optado por la exclusiva). Esto supone que en catorce años el salario-bruto ha sido incrementado en 566.622 pesetas, que supone un incremento del 734%, que significa un incremento medio anual del 52'4%.

2. Pero todos sabemos que un análisis de los incrementos salariales ha de realizarse sindicalmente en comparación con el incremento de los precios al consumo, para concluir si se mantiene, aumenta o disminuye el poder adquisitivo de los salarios. Hagamos en este sentido un pequeño estudio de los tres últimos ejercicios (de enero del 77 a Diciembre del 79).

En Enero del 77 se percibían 478.838 pesetas, en bruto. En 1979 se perciben 643.902. Ello supone un incremento de 165.064 pesetas anuales, es decir un incremento del **34'4%.** Ello supone una media anual de incremento del **11'3%.**

Si comparamos este incremento medio anual con el incremento de los precios al consumo situaremos dónde ha quedado el poder adquisitivo. El incremento de los precios al consumo se situará (de enero del 77 a diciembre del 79), en el orden del **59%**, por lo que podríamos decir que en cada uno de los tres últimos años el incremento de los precios al consumo ha sido de una media del **19'6%.**

Ello nos hace concluir que **el poder adquisitivo del sueldo bruto de los maestros estatales habrá disminuido** en diciembre del 79, respecto a enero del 77, **en el 24'6%.** Estas cifras ya no son nada optimistas, ¡son alarmantes!

3. Pero hay que decir que esta disminución del poder adquisitivo (¡En diciembre sólo podremos comprar con nuestro sueldo tres cuartas partes de lo que podíamos en enero del 77!) ha sido paliada por la fuerza de nuestra lucha reivindicativa al conseguir la generalización del complemento de dedicación exclusiva desde septiembre del 78.

Ello supuso que la retribución global de 1978 se incrementase en 34.128 pesetas respecto a lo establecido en los presupuestos generales del Estado, lo cual supuso un incremento del 7% respecto a la retribución del año anterior (además de la anteriormente indicada). Durante 1979 ello supondrá un incremento del 11% respecto a la retribución que se tendría por la dedicación plena. Incremento global del 18%.

Vistos así globalmente los tres últimos años resulta que los que hayan optado por la exclusiva sólo han visto disminuido su poder adquisitivo en el **6'6%.** Estas cifras son menos alarmantes pero ¡no hay que olvidar lo que ha supuesto de incremento de jornada laboral!, y pese a ello disminuye el poder adquisitivo de los salarios.

4. Esta situación de pérdida del poder adquisitivo de los salarios es una situación generalizada para todos los trabajadores de la enseñanza, y para el conjunto de la clase obrera (¡para muchos los puntos de disminución del poder adquisitivo son mucho más altos que para los maestros estatales!) Es un elemento más que nos sitúa en solidario. Es una llamada a la continuada acción unitaria. Ello nos hace detectar que el actual sistema es contrario a los intereses de los trabajadores. Es un elemento más para la conclusión. Tal vez pueda ser considerado como un elemento demasiado primario. Pero no es gratuito que en la enumeración de los fines del SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ se incluya como primero el siguiente: "La defensa de los intereses económicos (respetando siempre el criterio "a igual trabajo igual salario") y sociopolíticos de las y los trabajadores de la enseñanza, la lucha por la mejora de las condiciones de vida y trabajo, así como la dignificación de su situación social" (art. 15). Por lo demás también la lucha por incrementar el poder adquisitivo de los salarios es una lucha sociopolítica: Frente a la política de UCD, contraria a los intereses de los trabajadores, ha de estar nuestra lucha.

Andreu Llorenç

ELECCIONES EN M.U.F.A.C.E.

Qué es M.U.F.A.C.E.

Es la Mutualidad General de Funcionarios Civiles del Estado, es decir, la "Seguridad Social" de los funcionarios. Se crea en 1975, cuando el Estado, por primera vez, intenta poner en pie una mutualidad general que englobe a todos los funcionarios, acabando así con las diversas mutualidades de cuerpo, escala, etc. existentes.

Depende MUFACE de la Presidencia del Gobierno y tiene en sus órganos rectores representantes elegidos directamente por los diferentes colectivos de funcionarios.

Qué problemas nos plantea

Si MUFACE supone un avance respecto al mutualismo anterior (es una mutualidad unificadora, los funcionarios participan en su gestión), la ley del 75 que la crea contiene una serie de situaciones injustas y puntos negros como:

- *El sistema de cotización*
- *División de las prestaciones en básicas y complementarias*
- *Permitir la continuidad de mutualidades de funcionarios privilegiados y con aportación de fondos públicos.*
- *El enigma del "fondo especial".*

Tras su creación, la primera iniciativa fue conseguir la presencia en sus órganos de gestión de funcionarios demócratas y progresistas. En enseñanza se presentó la Candidatura del Movimiento Democrático de maestros, que está presente de esta manera:

En la JUNTA DE GOBIERNO, que se compone de:

- *3 miembros natos, del Gobierno*
- *7 miembros electivos (2 de UCSTE)*

En el CONSEJO RECTOR, que se compone de:

- *27 miembros natos, Directores Generales, etc.*
- *28 miembros elegidos (10 de UCSTE)*

En la ASAMBLEA GENERAL, que se compone de:

- *202 miembros*
- *56 electos por enseñanza (40 de la Candidatura)*

Una vez presentes en los órganos de gestión el trabajo se ha dirigido en varias direcciones:

— *Reformar la ley de Seguridad Social de los funcionarios del 75. La Asamblea General aprobó un anteproyecto de ley, que descansa en algún cajón del Ministerio de la Presidencia, donde se plantea: la eliminación de las desigualdades en materia de previsión; amplía el campo de contingencias a cubrir, obliga al*

(Pasa a la pág. 34)

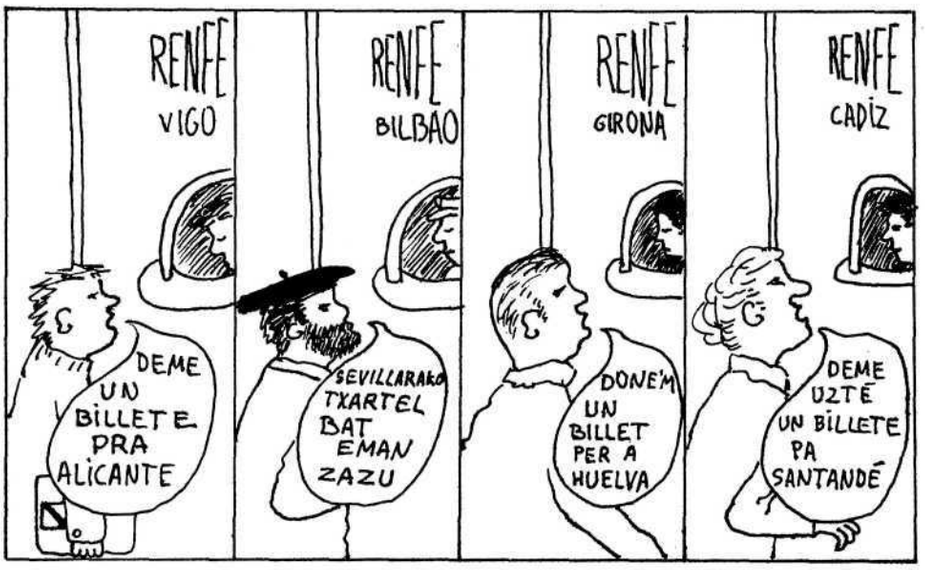

POR SEPTIEMBRE, CADA MAESTRITO HACE SU VIAJECITO

Junio del 79. Las incongruencias del Concurso general de traslados, solamente en el País Valencià, son las siguientes:

- Maestras forzosas 165
- Maestros forzosos 175
- Maestras de otras provincias que entran en el P.V. 108
- Maestros de otras provincias que entran en el P.V. 39 (35 con 0 puntos)

Comienza un año más la lucha. Se intenta impugnar el Concurso por sus irregularidades (arbitrariamente, compañeros con N.° R.P. bajo no han obtenido la plaza definitiva, y otros con N.° R.P. alto han sido trasladados forzosos fuera del País).

Visitas a los "organismos competentes". Manifestación durante la Escola d'Estiu, exigiendo conjuntamente la continuidad del Pla Experimental de Valencià.

12 de Julio, de nuevo entrevista con la Delegada. En la misma fecha llega a Valencia una Orden Ministerial en la que se regula que todo aquel que tenga un N.° R.P. superior al último N.° R.P. a quien se ha adjudicado su provincia o región, podrá obtener Comisión de Servicios en dicha provincia o región. Aquella tarde, la Delegada dejó bien claro que en nuestro caso se trataba de atenernos al término "región". Según su interpretación de la O.M., a partir del último N.° R.P. que había quedado en Alicante se podía solicitar la Comisión de Servicios.

Muchos compañeros quedaban discriminados. Se impedía que el mayor n.° posible de maestros regresara y se hacía en nombre del País Valencià, o mejor de la "región".

Nuevas visitas a la Consellería d'Educació. A la Presidencia del Consell. Tratábamos de conseguir que el que no pudiera acogerse a la O.M. pudiera quedarse en el País trabajando en nuestra lengua (En Euskadi, el curso pasado, los 20 maestros que estaban **estudiando** euskera tuvieron comisión de servicios). Pocas esperanzas en la Consellería.

Encerronas en la Delegación... desalojos policiales... (actos que D. Salvador Peiró, Director General de E.G.B. en la Consellería, no aceptaba; ya nos había dicho que él "entiende el funcionariado como un servicio, no como una lucha")

Septiembre. El Sr. Morey, después de tirarnos la puerta a las narices (verídico), se disculpa y nos comunica que la comisión de servicios se otorgará teniendo en cuenta a los desplazados de la provincia. Todavía quedan compañeros discriminados. Los funcionarios de la Delegación entran en huelga. Mientras, alguien intenta enfrentar a los enseñantes entre sí. Se celebran asambleas conjuntas y se elabora una tabla reivindicativa:

- Lista única de vacantes
- Seguridad en el trabajo para todos aquellos que trabajaron el curso pasado.
- Ampliación de plantillas (atendiendo a la relación alumno-prof. que siempre ha defendido el STE-PV)
- Destino para los opositores de Zaragoza
- Solución a las Comisiones de Servicio.

Amenazas de expediente por "abandono de destino" en las provincias a las que hemos sido trasladados forzosos.

13 de septiembre, se nos garantiza que no habrá expedientes y se exigen responsabilidades a la Delegación de Valencia en una "visita" que realizan Adela Pla (Consell), Enrique Oltra (Diputación), Daniel Moret (APA) y un representante del STE-PV.

15 de septiembre, 10 de la mañana, se excluye a 10 compañeros de los 200 que habíamos solicitado Comisión de S. por no reunir las condiciones exigidas por la O.M.

15 de septiembre, 12 de la mañana, la Delegación rectifica: además de los anteriores se excluye a los trasladados a Castellón y Alicante. (A pesar de que en dichas provincias ya se habían otorgado las comisiones y se incluía en ellas a los trasladados a Valencia).

17 de septiembre, se readmite a todos excepto a los 10 anteriormente citados.

Entrevistas en Delegación. Consellería de Cultura Ayuntamiento. F. Millán nos recibe como alcalde y nos invita a una rueda de prensa a las 13'30. Se informa a los compañeros, y de regreso al ayuntamiento. Allí se nos comunica que la Delegada había telefoneado impidiendo que el alcalde pudiera intervenir a nuestro favor.

¿Quién dio el chivatazo? No lo sabemos. Los resultados: 10 compañeros que no trabajarán este curso en su País.

Como balance final, la lucha ha sido un pequeño éxito, aunque no completo.

Es necesario trabajar todo el curso exigiendo que el próximo concurso sea a nivel de País e impedir que todo aquel que trabaja por nuestra cultura sea marginado.

TURNO FORZOSO
SALEN: SÓLO PROVINCIA DE VALENCIA

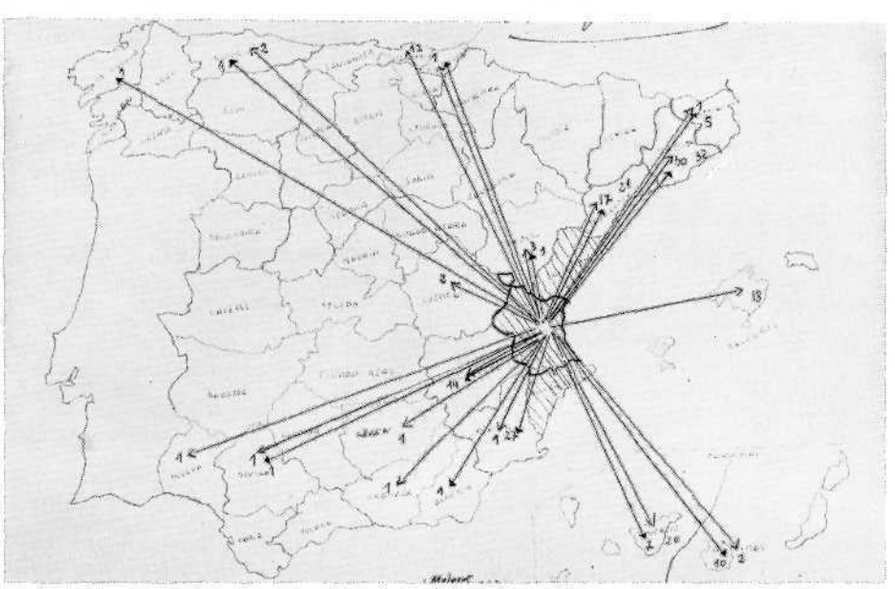

MUJERES QUE SE VAN....147
HOMBRES " " 102

Total País Valencià { **MUJERES.... 165** / **HOMBRES... 175** } **Total se van 330**

PRIMERA ESCOLA SINDICAL DEL S.T.E. DEL PAÍS VALENCIÀ

En la actualidad el sindicalismo se debate entre dos posturas u opciones enfrentadas: Un sindicalismo de Cuadros y un sindicalismo de amplia base. El primero pone el acento en la dirección sindical, el segundo en la participación directa de los trabajadores. Es la opción entre un sindicalismo de dirigentes o un sindicalismo asambleario.

En la concepción sindical del S.T.E.-País Valencià se reafirma una concepción asamblearia que hace que "las asambleas son los órganos de decisión sindical, en donde el conjunto de afiliados y afiliadas proponen, debaten y deciden sobre cualquier acción o alternativa". Esta concepción se hace compatible con la existencia de "Representantes sindicales". Pero en todo caso queda claro que "se potenciará la participación activa de la base afiliada" y que "en ningún caso la existencia de representantes sindicales deberá suponer para los afiliados y afiliadas el olvido de sus derechos y el deber de participar activamente en todo proceso de decisión sindical".

Queremos situar en este contexto la convocatoria de la PRIMERA ESCOLA SINDICAL DEL S.T.E. DEL PAÍS VALENCIÀ, que se celebrará en Castelló de la Plana los días 19, 20 y 21 de octubre.

Esta Escuela no es un órgano sindial. Esta escuela no es propiamente el lugar del debate sindical. Entonces ¿para qué? ¿No será un esfuerzo poco rentable el reunir unos días a lo más a setenta afiliadas y afiliados al S.T.E. del País Valencià? ¿Qué sentido puede tener una escuela sindical?

El Secretariat Nacional al convocar la 1.ª ESCOLA SINDICAL llama a todos los que quieran hacer un esfuerzo por clarificar la situación socio-política del momento que estamos viviendo los trabajadores de la enseñanza. Se llama a todos los que quieran dinamizar la participación de todos, la lucha de todos.

La temática girará alrededor de: **"Línia d'acció sindical"** (a partir de la línea aprobada por el Pleno Confederal de la UCSTE del 12 de octubre próximo) en la cual se concretará, entre otros aspectos, el proceso organizativo del S.T.E. del País Valencià, a partir de la actual situación del STE, STE y STEC ("organització per a l'enfortiment de la democràcia interna") y **Estatuto de los trabajadores** (Legislación y derechos sindicales).

La Primera Escola está programada para que asistan a ella un máximo de setenta afiliados o afiliadas. Las secretarías de cada Unió Intercomarcal indicarán el procedimiento a seguir para matricularse así como los requisitos exigidos para ello, entre los que se incluirá necesariamente el que se esté dispuesto a dinamizar la participación de todos.

Horpa

CALENDARI

OCTUBRE: ORGANITZEM LES COMARQUES

1. **De l'1 a l'11:**
   1.1. Eleccions de representants sindicals de nucli sindical.
   1.2. Presentació, a les secretaries de Unió Comarcal o a la Comissió intercomarcal de candidatures, de les candidatures per als Secretariats (Comarcals o d'Unió Intercomarcal) i per al Consell Intercomarcal.

2. **Dia 11: Consell d'Unió Intercomarcal:**
   — Acta de les eleccions de representants de nucli sindical.
   — Acta de candidatures presentades.
   — Convocatòria per a les eleccions de: Secretariat de cada Unió Comarcal, Representants de cada unió Comarcal en el Consell Intercomarcal, Secretariat d'Unió Intercomarcal.
   — Conclusions sobre Línia d'acció sindical d'UCSTE.

3. **Del 15 al 19: Assemblea general de cada Unió Comarcal:** Temes:
   — Elecció de: Secretariat de la Unió Comarcal i dels representants de la Unió Comarcal en el Consell Intercomarcal.
   — Criteris d'actuació dels representants sindicals (Organització i finances 6.3.6. i Estatuts art. 12).

4. **Dia 19: Secretariat Nacional:** Temes:
   — Ultimació de la I Escola de Formació Sindical.
   — Òrgans sindicals a nivell de País Valencià. Convocatòria d'eleccions. Normatives.

5. **Dies, 19, 20 i 21: I Escola de Formació Sindical del S.T.E.-País Valencià**

6. **Del 22 al 25: Constitució en cada Unió Comarcal del Secretariat:** Temes:
   Reglament de funcionament intern i distribució de funcions.

7. **Dia 26: Constitució del Consell Intercomarcal:** Temes:
   — Organització interna
   — Convocatòria d'Assemblea de representants sindicals de centre per a l'elecció del Secretariat d'Unió Intercomarcal.

CALENDARIO OCTUBRE: ORGANICEMOS LAS COMARCAS

1. **Del 1 al 11:**
   — **Elección de los representantes sindicales de núcleo sindical.**
   — **Presentación,** a las secretarías de cada Unión Comarcal o a la Comisión intercomarcal de candidaturas, **de las candidaturas para los Secretariats** (Comarcales o Intercomarcales) **y para el Consell Intercomarcal.**

2. **Dia 11: Consell de Unió Intercomarcal:**
   Temas:
   — Actas de las elecciones de los representantes de núcleo sindical.
   — Acta de las candidaturas presentadas.
   — Convocatoria para las elecciones de: Secretariat de cada Unió Comarcal, Representants de cada Unió Comarcal en el Consell Intercomarcal y Secretariat de Unió Intercomarcal.
   — Conclusiones sobre "Línea de acción sindical de la UCSTE".

3. **Del 15 al 19: Asamblea general en cada Unió Comarcal:**
   Temas:
   — Elección de: El Secretariat de la Unió Comarcal y de los Representantes de la Comarca en el Consell Intercomarcal.
   — Criterios de actuación de los representantes sindicales (Estatutos art. 12 y Organización y Finanzas 6.3.6.)

4. **Dia 19: Secretariat Nacional:**
   Temas:
   Ultimación de la I Escola de Formació Sindical. Órganos sindicales a nivel de País Valencià. Convocatoria de elecciones y su normativa.

5. **Del 19 al 21:** I Escola Sindical del S.T.E. del País Valencià.

6. **Del 22 al 25: Constitución en cada Unión Comarcal del Secretariat:**
   Tema:
   Reglamento de funcionamiento interno y distribución de funciones.

7. **Constitució del Consell Intercomarcal**
   Temas:
   Organización interna
   Convocatoria de Asamblea de representantes sindicales de centro para la elección del Secretariat de Unió Intercomarcal.

I.N.B. A ALACANT

UNA LEGISLACION PENDIENTE

A finales del pasado curso se celebró en Alicante tras una serie de trabajos previos en los Centros, una Asamblea de profesores de bachillerato que fue convocada por el STE conjuntamente con Comisiones Obreras de la Enseñanza y Federación Española de Trabajadores de la Enseñanza (UGT). La asistencia no fue muy numerosa, cosa de esperar dado lo avanzado de la fecha en que se celebró la asamblea y la apatía que durante todo el curso había reinado en el sector. Se estudiaron en esta Asamblea los diversos Proyectos de Ley que tiene anunciados la UCD (Financiación de la Enseñanza Obligatoria/Estatuto del Profesorado/Estatuto de Centros Docentes no Universitarios/Ley de Enseñanza Media) y se rechazaron de forma conjunta por haberse elaborado, como en los tiempos del franquismo, sin ningún tipo de consulta a los sectores implicados.

En relación con la Ley de Enseñanzas Medias, la asamblea aprobó por unanimidad el rechazo del Anteproyecto, además de por la forma de su elaboración, por la presencia de unos pasos selectivos que producirán una disgregación progresiva del alumnado, digregación tendente a suministrar al sistema los diversos tipos de trabajadores que necesita: **dirigentes** (bachilleres y futuros universitarios, que tendrían que superespecializarse muy pronto), **técnicos medios** (enseñanza técnico-profesional) y **productores** (aprendizaje). En detrimento todo ello, naturalmente, de una formación integral que debe abarcar tanto el campo manual como el intelectual.

Y, como alternativa, se propuso que se elaborase un nuevo proyecto, con la participación de los sectores implicados, que contemplaría un bachillerato integrado en un ciclo obligatorio y gratuito en el marco de una escuela pública, basado en una formación integral (tanto técnica como intelectual) y que prepare para la vida activa en la sociedad, adaptándose a la realidad socioeconómica y plurinacional del estado español.

Estas conclusiones fueron enviadas a los Institutos a primeros de Junio, así como a la prensa y a algunas asociaciones de padres.

En septiembre y ante la problemática del comienzo de curso, de nuevo las centrales sindicales han iniciado sus gestiones, en colaboración con los distintos colectivos (Asamblea de parados, asamblea de PNNS) de profesores integrados en el Colegio de Doctores y Licenciados. La administración, además de no resolver problemas tradicionales (número de alumnos por clase, falta de profesores sustitutos, etc), ha creado otros nuevos con su circular de primeros de septiembre. La situación es confusa y, en definitiva, imposible de resolver sin una revisión a fondo de toda la política educativa actual.

I.N.B. A VALÈNCIA

ENCETAR CURS...

Dintre de tota la problemàtica de l'ensenyament en general, en el començament del nou curs escolar es plantegen uns problemes als que hi ha que donar una solució immediata.

Fins ara ha estat tradicional que el cos de numeraris fóra insuficient per a assolir les necessitats del centre. Aleshores, abans del començament del curs el claustre havia de cercar o demanar a la Delegació professorat contractat. Però després de les darreres oposicions i concurs de trasllats apareix una situació que no s'havia plantejat fins ara: si abans hi havia manca de professorat numerari, ara en sobra. Així, en molts instituts, una vegada esgotada la seua capacitat d'alumnat, hi ha numeraris que es troben sense hores de classe.

Si estos professors tenen una "plaza en propiedad" com diu el BOE i a més a més dret a mantenir la mateixa dedicació que abans, es pot pensar, amb raó, que han de continuar en el centre on estiguen. ¿Quina solució dóna l'Administració a esta situació creada per ella mateixa?: a) que completen hores amb assignatures dites "afines", b) quedarse en el centre amb la dedicació normal. Totes estes mesures atempten contra un ensenyament de qualitat i els drets de quansevol treballador. Donar una matèria diferent a l'especialitat pròpia suposa un rendiment pedagògic molt baix. Canviar de centre cada dia reforça la concepció de l'institut com un aulari i no com deu ser, un centre de formació. Acceptar el trasllat forçós implica: a) un atemptat contra els drets del treballador, b) establir un precedent molt perillós cara a anys vinents, c) una interinitat en el professorat que impedeix la constitució definitiva dels claustres. Acceptar una rebaixa substancial del sou, d' uns salaris cada vegada més degradats, és impensable. De fet queden només les dues últimes possibilitats, donat que la situació es pràcticament la mateixa en tots els centres.

Per altra banda la sortida dels numeraris dels seus centres afecta directament els interins. Els PNNS a qui l'Administració nega el dret al treball allegant la inexistència de qualsevol compromís amb ells, veurien reduir-se encara més les seues possibilitats de treball pel pelegrinatge dels numeraris. I queda encara el cas del professorat numerari de la darrera oposició que no ha tingut opció a cap plaça dintre del País Valencià. Resulta evident davant de la situació exposada que no tindrien cap oportunitat de negociar una comissió de servei del mateix tipus que la negociada pels professors d'EGB.

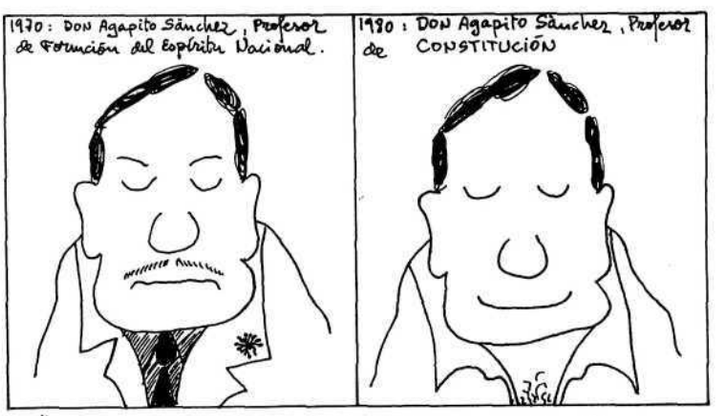

"ES MUY PROBABLE QUE LOS ANTIGUOS PROFESORES QUE ENSEÑABAN LA LLAMADA ASIGNATURA DE FORMACIÓN DEL ESPÍRITU NACIONAL, ES DECIR, LOS PRINCIPIOS DEL MOVIMIENTO, ENSEÑEN TAMBIÉN LA CONSTITUCIÓN EN LAS ESCUELAS. ASÍ LO HA ANUNCIADO EL MINISTRO DE EDUCACIÓN"

(EL PERIÓDICO, 7.9.79)

UN PROYECTO REGRESIVO:

EL ESTATUTO DE LOS TRABAJADORES

Este trabajo recoge, básicamente, aportaciones sobre el tema, presentadas en la Escuela Sindical celebrada en Málaga.

Próximamente se discutirá en las Cortes el Estatuto de los Trabajadores. Estatuto que debe considerarse en estrecha relación con el plan económico del Gobierno de la UCD y el acuerdo entre CEOE-UCD de no subir los salarios por encima del 1'7% cuando el aumento del índice de precios en el primer trimestre es de un 7'3%.

El desarrollo del plan económico del Gobierno, plan, en definitiva, de respuesta a los intereses de la gran patronal, de la CEOE, exige un marco de relaciones laborales que la UCD pretende implantar con su Estatuto, el cual considera los aspectos contractuales —individuales y colectivos— y los de la representación en el marco de las relaciones de trabajo.

Como notas más características podemos señalar:

1. El Estatuto rompe con una serie de principios básicos hasta ahora en el derecho laboral:
   - — Principio "pro operario", según el cual las dudas se resolvían siempre en beneficio del trabajador, se sustituye ahora por la libre voluntad de las partes.
   - — Principio de "norma mínima", según el cual todas las normas que se sucediesen en el tiempo deberían ser mejores a las anteriores o no eran aplicables, ahora se sustituye por la libre voluntad de las partes. Lo que equivale a decir que se parte cada vez desde cero.
   - — Principio de "irrenunciabilidad de derechos", según el cual los derechos que se reconocían a los trabajadores en las leyes no podían nunca ser negociados, ahora se sustituye también por la libre voluntad de las partes.
2. El Estatuto suprime gran parte de las medidas intervencionistas del Estado, singularmente las referidas a condiciones de trabajo.
3. El Estatuto es una refundición de las normas vigentes hasta ahora, sin aportar ninguna novedad sustancial, salvo en casos de escasa envergadura.
4. El Estatuto incorpora una serie de materias, hasta el momento no usuales, singularmente los Derechos Sindicales y en contrapartida reduce algunos de los derechos reconocidos anteriormente a los trabajadores:
   a) No regula la huelga. Queda vigente, por tanto, la legislación anterior. Será objeto de una ley aparte, cuyo anteproyecto prohibe expresamente la huelga de solidaridad y la huelga política, pudiendo ser causa de despido.
   b) Negociación colectiva: No mejora el anterior sistema y por el contrario introduce cinco elementos sumamente peligrosos:
   - — Prohibición de la negociación articulada, lo que equivale a decir que si en el proceso de negociación se acogen a un convenio de carácter estatal no pueden beneficiarse del correspondiente provincial y al revés. O sea, que no se permite la negociación en otro ámbito territorial a partir de un convenio marco.
   - — Aumento de las unidades de contratación: los ámbitos en los que se puede negociar son diversos: centro. empresa, grupo de empresas... Asimismo puede darse el caso de varios convenios por rama y dentro de una rama, por especialidades. Todo lo cual dificulta la unidad y la solidaridad de la clase trabajadora.
   - — Elimina el carácter de los convenios como instrumentos de mejora para convertirlos en instrumentos de cambio (al reconocerse el principio de autonomía de las partes).
   - — El tema de la huelga se liga íntimamente al de la negociación, con las posibles consecuencias negativas que pueda tener para la futura regulación de las huelgas por otros motivos y ambos se unen al tema del cierre patronal, que no es un Derecho reconocido en la Constitución. Durante la negociación, la huelga está expresamente prohibida.
   - — Procedimiento de desarrollo más complicado incluso que el anterior.
   c) Regula los Derechos sindicales por primera vez en este país, con un tratamiento sumamente restrictivo. Reduce las competencias reconocidas, incluso, a los enlaces en el Sindicato Vertical. No concede ninguna capacidad vinculante a las opiniones de los representantes de los trabajadores. Sólo permite las asambleas fuera de horas de trabajo y cada dos meses, salvo excepciones. No reconoce las secciones sindicales, ni facultad alguna de control en materia de organización, gestión y rumbo económico de la empresa.
   d) En relación con el Contrato de Trabajo mantiene en síntesis el esquema anterior, rompiendo en parte el principio de continuidad en el empleo, mediante la fórmula de permitir contratar a tiempo cierto.
   e) En el despido se mantiene el esquema de despido libre y se abaratan las indemnizaciones (ahora 2 meses/año trabajo, Estatuto 45 días/año trabajado). Los procedimientos de expedientes de crisis se hacen más flexibles, en las empresas pequeñas se resuelven sin audiencia de los trabajadores y en las de menos de 50 trabajadores en unos quince días. Por otra parte se penaliza más el absentismo laboral. La falta de asistencia al trabajo, justificada o no, cuando sea intermitente y supere en dos meses consecutivos el 15% de las jornadas o el 20% en cuatro meses discontínuos, en un año, es causa de despido. La mujer queda discriminada, como el despido es más fácil, más fácilmente se despide a las mujeres sujetas a condicionamientos sociales específicos.
   f) Los trabajadores de la Función Pública, entre ellos los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza, quedan excluidos de este Estatuto, así como otros grupos específicos.

Ante un tema tan crucial para los trabajadores, la respuesta sindical es diversa. Si bien todas las centrales y sindicatos de clase manifiestan su oposición al Estatuto de la UCD, la actuación de las mismas dista mucho de la unidad de a cción. La UGT ha suscrito un pacto con la CEOE cuyas mejoras al Estatuto son nulas, a no ser el reconocimiento, por parte de la Organización Patronal, de las Secciones Sindicales de la UGT como interlocutores válidos. Por su parte CCOO ha elaborado su propio Estatuto, derrotado en las Cortes y parece que inicia una amplia campaña de movilizaciones.

Nuestra posición a este respecto debe ser: difundir al máximo la información y movilizarnos unidos a la clase trabajadora. Por una doble razón, por la defensa de nuestros derechos como trabajadores y por la discriminación que se nos pretende imponer como trabajadores de la Función Pública.

ACOMIADATS A LA PRIVADA

Els darrers mesos de juliol i agost, aprofitant les vacances, la patronal de l'ensenyament privat ha mostrat noves agressions envers els treballadors i treballadores de l'ensenyament privat, infringint amb això un dels nostres drets fonamentals com a treballadors: l'estabilitat dintre de l'ocupació. Bona mostra d'aquests fets, han estat donats a les escoles: "La educación", "Aire Libre", "Cooperativa Almedia", "Jules Verne", "La Pureza de María", "EPLA" "Colegio Academia Guia" "San Nicolás" i d'altres fins arribar a un nombre d'acomiadats superior als 30 en tot el País Valencià.

El STE del País Valencià, sempre ha denunciat aquestes actituds dels empresaris, que contribueixen a la desestabilització de l'aparell educatiu, creant així el clima més idoni per als seus propis interessos.

Les maniobres dutes a terme pels empresaris per tal d'efectuar els acomiadaments, han estat del tot improcedents, puix les causes allegades han sigut d'allò més ridícul, donat que no es poden calibrar físicament: "Baix rendiment a les classes, incompetència professional, manca de puntualitat, incorrecció amb el tracte de cara al director... quan som conscients que aquests acomiadaments tenen un clar caràcter ideològic, i donen prova de com entén la patronal una vegada més la anomenada "LLIBERTAT D'ENSENYAMENT".

Aquests comiats no són un problema laboral aïllat, ans bé esdevenen un problema de política educativa. La patronal de l'ensenyament juga amb uns fons públics i no ho dubta gens a l'hora d'acomiadar els treballadors i treballadores que li resulten més incòmodes per les seues lluites reivindicatives en pro de l'escola pública.

La gestió democràtica als centres es fa,doncs, vital. La participació de pares, professors i alumnes a les escoles faria impossible la comissió d'aquestes arbitrarietats de la Patronal, i aconseguiríem així un ensenyament més democràtic.

E. CASTELLANO

I.N.B.

PLATAFORMA REIVINDICATIVA

El STE del País Valencià (Unió Intercomarcal de València) manifiesta que la actual situación de los INB presenta básicamente los siguientes problemas:

1) La casi total seguridad de que parte de los PNN actuales **pierden su puesto de trabajo,** debido a que el ME sólo reconoce el derecho a la estabilidad en su trabajo a los profesores contratados hasta el curso 76-77 (30-4-77).
2) El último traslado de profesores agregados ha sido realizado por el ME de tal forma que en la mayoría de INB faltan horas de clase en su propia especialidad. Frente a este problema, creado exclusivamente por el Ministerio, las soluciones que propone son las siguientes:
   a) Que completen horario con otras asignaturas distintas a su especialidad.
   b) Pedir una comisión de servicios **obligatoria** en el centro más próximo que disponga de horas libres.
   c) Permanecer en el centro con dedicación normal (con una considerable reducción del salario).

Ante esta situación, el STE del País Valenciano, asume la plataforma reivindicativa de la Asamblea de Profesores Agregados, PNN y aprobados en oposición de turno libre del día 24 de Septiembre, que se concreta en los siguientes puntos:

1) Pedir que se garantice el trabajo para todos los PNN del año 77-78 y 78-79, así como SUSTITUTOS, renovándose el contrato con fecha 1 de octubre e incorporándolos a la situación de los PNN anteriores al 30 de marzo de 1977 en cuanto a la estabilidad en el empleo y acceso a las oposiciones restringidas.
2) Inmediata incorporación a sus puestos de trabajo de todos los aprobados en las oposiciones, tanto de turno libre como de restringido, con el nombramiento de profesores en prácticas, con efecto 1 de octubre.
3) Publicación inmediata en el BOE del nombramiento de todos los profesores agregados que aún no han sido nombrados.
4) Que no sean desplazados de los Centros a los que han sido destinados los profesores numerarios, ni dentro ni fuera del Municipio, quedando en los mismos con dedicación exclusiva e impartiendo las asignaturas de su especialidad.

Ante esta problemática, cabe prever un comienzo caótico y con un considerable retraso del curso, del cual el único responsable es el ME.

Por ello, denunciamos a la Administración por su política intencionada de degradación de la Enseñanza Pública, que estos años, como puede verse, ha llegado a topes increíbles por la mala planificación de las plantillas de profesores, por su repetida negativa a reducir el número de alumnos por aula y a toda medida tendente a mejorar la enseñanza. Y todo esto, con una finalidad muy evidente: DESACREDITAR LA ENSEÑANZA ESTATAL EN BENEFICIO DE LA PRIVADA, favorecida, cada vez más, con un aumento de las subvenciones.

Valencia, 26 de septiembre de 1979

All-i-oli

QUADERNS DELS TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

Director: Jaume Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Ismael Blasco, Paco Moreno, Ximo Ureña, Ezequiel Castellano, Pedro Olivares, Ricard Timon, Pedro José Martínez, Melchor Botella, Empar Aloi.

CORRESPONSALS COMARCALS:

Paqui Monfort, Elisa Roig, José M. Segarra, Pilar Flor, Andrés Martínez, Manolo Civera, Paco Pinazo, Angeles Valera, Angel Sorní Maria Salut Machí, Miguel Mollà, Consol Rico, Jaume Borràs, José Antonio Castelló, Santiago Jordà, Carles Mulet, José Vicente Cerdà, Miguel Iborra, Juan Alberti, Pepe González.

DISSENY: Jarque
IL·LUSTRACIONS: Roig
REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I PUBLICITAT: Gascó Oliag, 8-A,10
Telèfon: 361 52 16
VALÈNCIA-
IMPRIMEIX: Foco-Berthe

EDITA:
SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

ESCOLA PRIVADA

EL "XOLLO" DE LES SUBVENCIONS

En l'actual reestructuració de les Institucions de l'Estat, en el marc legal de la CONSTITUCIO, el sector de l'ensenyament no ha restat impassible a la problemàtica concreta de l'ensenyança.

La definició mitjançant la CONSTITUCIÓ d'un Estat laic, no confessional, els ha fet témer, a la patronal de l'ensenyament privat, sobre el recolzament que avui estan tenint de l'Estat, tant ideològicament com econòmica, i els ha fet llançar-se a una lluita oberta per tal de conquerir i deixar clars en la CONSTITUCIÓ els seus privilegis: LA LLIBERTAT D'ENSENYAMENT.

La llei General d'Educació, va decidir subvencionar els centres privats per tal de "poder accelerar el procés d'escolarització total, gratuïta i obligatòria". Aquest desig, no ha estat del tot acomplit. Les subvencions van ser donades i a hores d'ara continuen donant-se, però no arribà a decretar-se quina cosa deuria de regir els concerts entre el centre subvencionat amb fons públics i l'Administració.

A falta de normes clarificadores l'Ordre Ministerial del 3 de febrer de 1978 publicada al BOE, regula les subvencions i a més a més decreta la creació de Comissions Provincials i de Centre, per tal de fer un control d'aquelles. Aquestes comissions no gaudeixen de cap facultat d'inspecció, ni tan sols poden revisar cas per cas, per tal d'esbrinar com han estat donades les subvencions i si a un cas, renovar-les. La continuïtat de la subvenció és automàtica (BOE 13 d'agost de 1979) a no ser que pel mig es troben amb una denuncia amb sanció màxima.

Vora quaranta mil milions de pessetes dels fons públics seran destinats enguany per a subvencionar els centres privats, amb una distribució de:

Unitat subvencionada al 100% . 946.227 pts
Unitat subvencionada al 75% . 710.131 pts
Unitat subvencionada al 50% . 480.570 pts

La quantitat de centres subvencionats a l'Estat són:

Al 100% ..... 27.195 unitats
Al 75% ..... 9.191 unitats
Al 50% ..... 6.278 unitats
TOTAL ..... 42.664 unitats

...Política de subvencions...

Dels quaranta milions,

Les ordres religioses rebran un 52,41% del total.

La iniciativa privada, rebrà un 44,17% del total.

Els ajuntaments i altres corporacions, un 1,17% de les subvencions.

La "LLIBERTAT D'ENSENYAMENT" defensada per UCD i AP, amb el recolzament dels interessos elitistes de la Federació Catòlica de Pares, dels grans empresaris de l'ensenyament privat i del sector més reaccionari de l'església, suposa el perpetuar al nostre País Valencià i a la resta de l'Estat, un ensenyament que cerca com a finalitat, formar per un costat als fills de les classes dominants per tal de poder ocupar els llocs de direcció, i d'altra, als fills dels treballadors, per poder continuar eixa explotació econòmica i cultural de la nostra societat.

Això ho podem vore clar en quant a les dotacions econòmiques dels centres. Quan un centre privat subvencionat rep una quantitat per unitat al cent per cent, de 946.227, d'altra banda el Ministeri d'Educació valora el cost de les seues unitats, en 700.000 pessetes. Com influirà la qualitat d'ensenyament? La resposta la coneixem tots ben bé.

La llibertat d'ensenyament suposa:

Es evident que a la CONSTITUCIÓ ha quedat enunciat el principi de LLIBERTAT D'ENSENYAMENT, però la lluita no ha sigut guanyada ni perduda per ningú. La gran patronal de l'ensenyament privat, sap que malgrat tot encara ha de desenvolupar-se aquest principi, amb tot un cos de lleis per poder assolir aquesta idea.

Als centres on ja estan subvencionats al 100 %, tant els pares com els mestres i alumnes, han de començar ja a anar reivindicant aquestes coses, tenint en compte que l'escola està subvencionada amb fons públics i que han de aprofitar de bona veritat als interesos públics i no als interessos privats com fins ara.

MARC SANZ MORENO

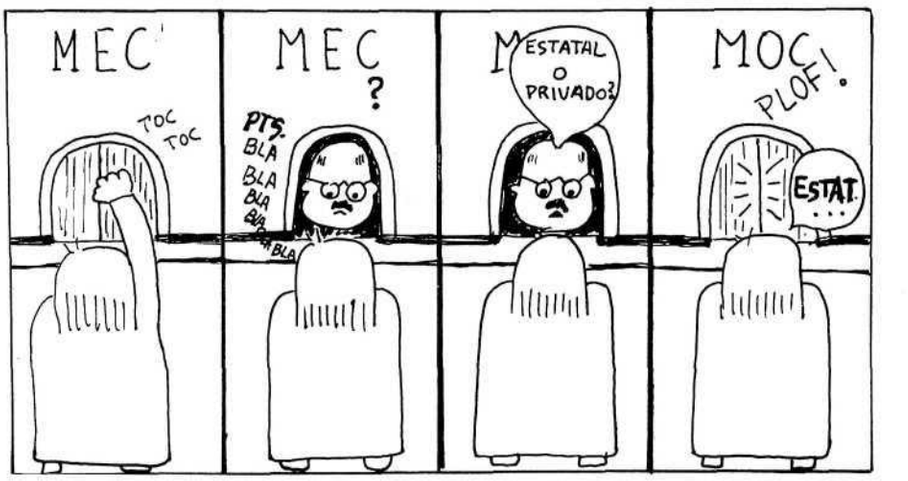

telex

La construcción en Alacant: un mes en huelga.

Los trabajadores de la construcción de Alacant iniciaron el 27 de agosto una huelga indefinida en apoyo del cumplimiento del convenio vigente.

La patronal no cumple acuerdos del convenio firmado en abril y los trabajadores no reciben los aumentos salariales pactados.

La huelga afecta a 35.000 trabajadores, quienes han efectuado manifestaciones y encierros. El STE participó en una manifestación de apoyo. Los trabajadores no admiten el laudo como solución, pues el redactado anteriormente para aplicar desde el 1 de enero fue reducido por la patronal y todavía no lo han resuelto las autoridades laborales.

Negociaciones del convenio de "collidors" de naranjas

A mediados de septiembre se han iniciado las negociaciones del convenio de "collidors", envasado y manipulación de naranjas. Este convenio es uno de los más importantes de los que afectan al campo del País Valencià.

Despedidos en la Ford

En el mes de junio, la víspera misma de las vacaciones de verano, la empresa Ford despidió a nueve trabajadores más por formar piquetes informativos a la entrada de la factoría. Recientemente se han iniciado en Magistratura los juicios por estos despidos.

Cierre patronal en la empresa Vilarrasa

La empresa Vilarrasa, del ramo de la madera, ha practicado el cierre patronal. El día 17 de septiembre los trabajadores iniciaron un encierro como consecuencia de este cierre. La empresa respondió con el corte del suministro del agua.

Tras ser arrojados de la fábrica, los trabajadores continúan el "encierro" a la puerta de la fábrica utilizando tiendas de campaña.

Huelgas en CAMPSA

La mayoría de los trabajadores de los barcos de la flota de CAMPSA han realizado huelga en tres fases, la última finalizada el 30 de septiembre. Esta actitud de los trabajadores se debe a la actitud de la empresa de no aceptar negociaciones en pro del aumento salarial y la reivindicación de la semana laboral de 40 horas.

En el BOE del día 24 de septiembre, el Gobierno ha publicado un decreto sobre garantías en el régimen de prestaciones de los trasportes marítimos de CAMPSA, según el cual el Ministerio de Transportes en base a la protección debida a la seguridad del Estado, fijará, con criterio estricto, los buques y personal que considere imprescindibles para realizar los servicios. Tal Decreto es claramente anticonstitucional ya que en la práctica supone una limitación del derecho de huelga reconocido en la Constitución.

CORRES-PONSALS

L'HORTA

FALTAN MAESTROS

En Moncada, comarca de l'Horta, la situación escolar el día teórico del inicio de curso era la siguiente: faltaban 15 maestros de una plantilla de 53 y un C.N. de nueva creación el Dr.: Vicente Trenco, estaba totalmente desprovisto de mobiliario y del material didáctico.

A iniciativa de una comisión mixta formada por padres, y maestros de los tres colegios nacionales y la administración local se celebró una asamblea el día 17 en la que los padres decidieron: que no comiencen las clases hasta que no estén nombrados todos los maestros y llegue la dotación de mobiliario. Hacer un comunicado en el que se manifieste el abandono en que tienen sumida a la enseñanza estatal los responsables del Ministerio; celebrar una manifestación ante la Delegación del MEC.

La comisión mixta se entrevistó con la Delegada del MEC exigiendo el nombramiento de los maestros y la provisión de mobiliario y material y que saliesen todas las vacantes, ya que, como de costumbre, se habían olvidado de cinco plazas.

En una nueva reunión celebrada a la semana siguiente, la asamblea se reafirmó en los acuerdos iniciales ya que no estaba solucionada, ni en parte, la situación del principio. Al mismo tiempo se protestaba por la actitud de determinados medios de difusión, concretamente el periódico "Las Provincias", por no haber difundido la situación conflictiva en la que nos encontrábamos. También se acordó pedir la dimisión del Ministro de Educación y de su Delegada en Valencia, por considerarlos responsables.

Es de destacar la actitud de bloque compacto mantenida por los padres y la numerosa asistencia a todas las asambleas celebradas.

Previsiblemente, el principio de octubre, supondrá una vez más, el inicio real del curso escolar.

ISMAEL

DEFICIENCIAS Y DISPARATES

La comarca de l'Horta se ha encontrado al principio de curso, con las habituales deficiencias e imprevisiones a que la Administración nos tiene acostumbrados.

La falta de profesorado, con el consiguiente retraso en la iniciación del curso escolar, léase BENIMAMET, MANISES, ALFAFAR, MISLATA, algunos centros de VALENCIA, las escuelas del PARQUE ALCOSA... El caso del colegio Jaime I, de esta última localidad clama al cielo, o al M.E.C. que es nuestro purgatorio terrenal. Ya saltó el curso pasado a las páginas de nuestros diarios desinformativos provindenciales, por dar las clases en plena calle, debido a sus graves deficiencias. La Administración prometió; la Administración, claro, no cumplió. Este año su consejo escolar ha decidido no iniciar las clases hasta que no se reúnan las condiciones básicas para una docencia adecuada. Seguramente este año los alumnos del colegio JAIME 1.°, no tendrán clase. Mientras tanto el ministro asegura que todo está previsto, que incluso las condiciones de docencia son superiores a tal o cual país.

La masificación en numerosas aulas de preescolar y E.G.B., con más de cuarenta alumnos. Se da el caso de una afiliada al STE País Valencià, de PATERNA que es la única localidad, que ha logrado con su actitud, un curso de párvulos de treinta alumnos. Las demás aulas ya os podéis imaginar cómo están. Lo que induce a pensar, si no va siendo hora ya, de mostrar una actitud clara y firme ante la Administración, para conseguir de una vez por todas, que la escuela de los hijos de los trabajadores, no sea el baúl donde se depositen todos los trastos viejos de nuestro Ministerio.

La mala distribución del mobiliario escolar; como muestra cabría decir que a un colegio de BENIMÀMET, han enviado mobiliario por partida doble, ocupando en estos momentos todo el local destinado a comedor; mientras que en el colegio ANGELINA CARNICER, del cap i casal, todavía no tienen ni profesores ni muebles, aunque sí cuentan ya con una todavía "non nata" asociación de padres, que protagonizó hace tan sólo unos días una manifestación frente a la Delegación y a la que respondió la delegada enviando a la policía, para poner "orden", se supone. Seguro que alguno de aquellos policías tenía algún hijo todavía en casa, sin poder ir a la escuela.

Escuelas en malas condiciones, habilitadas en bajos, con humedad, faltas de luz solar, en cruces peligrosos sin apenas señalizar... Habría que ver, y eso las asociaciones de padres y vecinos lo saben, la cantidad de agrupaciones escolares subvencionadas que pululan por el extrarradio, barrios fundamentalmente obreros, y las condiciones en que se encuentran. Claro que para ellos encontrar una plaza, a veces, ya supone un éxito.

También hay gente que no se entera. En MISLATA, por ejemplo, un grupo de padres y madres se manifestó frente al ayuntamiento, exigiendo soluciones que éste no podía dar, cuando ha sido uno de los tantos que atisbando lo que les venía encima, ya llevaba prácticamente desde su composición urgiendo soluciones a la Administración.

Por lo demás, algo parece que está cambiando, o mejor, algo cambia con nuestra presencia —presencia de los afiliados al S.T.E. País Valencià en los pueblos y la comarca— y con nuestro trabajo de cada día. Se van haciendo cosas. Los ayuntamientos, los nuevos ayuntamientos, ya empiezan a caminar y es notable la presencia de nuestros afiliados en sus consejos de educación y cultura. A nivel de centros se plantea la paulatina creación de Consejos Escolares. En otros ya lo tienen. Y eso a pesar de los estatutos del profesorado y reglamento de centros, ¡esa es otra historia!, que la U.C.D. nos quiere meter como aquel que no quiere la cosa.

Con respecto a actividades culturales, la gente del S.T.E. del País Valencià, comarcal, participa con las demás asociaciones y grupos democràticos, en su realización. Un aparte al programa de "La Setmana per l'Autonomia al País Valencià", a celebrar en PATERNA, del 1 al 8 de octubre y en la cual la participación del S.T.E. del País Valencià, comarcal, ha sido imprescindible y decisiva. Seguidla con atención, no tiene desperdicio.

Y nada más, suerte y salud, para esta nuestra revista que ahora nace, y trabajo para sostenerla y enriquecerla. De nostros depende.

ANGEL SORNÍ (L'HORTA)

CAMP DE MORVEDRE

COMENÇAMENT DE CURS

A les primeries de setembre, com a tot arreu, han començat a la comarca les activitats escolars del curs que tancarà dècada. Potser aquesta fita siga un estímul per a emprendre més d'un treball urgent. Ja ho veurem.

De moment tot ha començat igual. El passat dia tres es va realitzar a Sagunt el concurset, estant-hi el més significatiu de l'acte la mancança de mestres i la no declaració de totes les vacants, ja que a hores d'escriure aquesta crònica no han eixit encara les resolucions definitives dels deumillistes i educació especial, ni han estat concedides les places per a provisionals i interins. I les classes deurien començar el dilluns desset.

Són enguany novetats les noves creacions. Al Port de Sagunt entra en funcionament el Collegi Nacional La Palmereta dotat de setze unitats cobertes amb professors provinents d'altres centres, de definitius i de provisionals i interins, mentre aquests darrers, com hem dit abans, no han arribat a hores d'ara. Les tres aules de Santa Fe enguany són ampliades a set, però encara queden adscrites al Collegi Nacional Romeu. Com és ben sabut en Mor-

vedre la gent no vol anar-hi perquè no donen un servei complet, raó que hauria de fer necessària l'ampliació a onze unitats i convertir-ho en un centre independent del Romeu. Fet i fet que faria esdevenir el Col·legi Santa Fe el primer centre de Sagunt de capacitat idònia i arrelat al barri. Per una altra banda, també a Sagunt, continuen les obres del nou centre, Joaquim Rodrigo?, per a entrar en funcionament el proper curs i poder acollir la gent de les aules que romanen escapades per baixos i dolents instal·lacions.

L'ensenyament privat pren enguany la comunió a Sagunt. És el dia més feliç de la seua vida. S'inaugura el Col·legi Sant Vicent Ferrer, ampliació del Col·legi de les Dominiques del Camí Reial. El nou centre està localitzat en el camp, a vora del barranc del Cano. Serà mixt (fins ara les dominiques atenien solament xiquetes) i comptarà amb transport, menjador i instal·lacions àmplies. Encara que fins ara aquest centre no solament acollia els alumnes de les classes acomodades de Morvedre, a partir d'ara reuneix totes les condicions per a fer-ho.

Altres qüestions omplin l'interés general de la gent: els llibres de text. Les llibreries són uns negocis i tanmateix són unes entitats culturals que cal tenir i defensen vendre els llibres de text. Les associacions de pares són per a millorar l'ensenyament de llurs fills i tenen interés a estalviar uns duros i aprofitar uns ingressos per ajudar o donar un servei a l'escola. Però els llibres de text, com actualment es presenten, no són un recurs del tot aconsellable. El fet és que pot ser perillós. Ja ho comentarem si cal. Almenys a Morvedre totes les associacions de pares menys la de les monges: Sant Vicent Ferrer, vendran els llibres corresponents.

Canviant de sort. En aquest curs continuaran les comissions de treball: Estudi del Medi, Relació amb els pares, Qualitat de l'Ensenyament i Educació Especial. S'està gestionant la realització de cursos de Lingüística Valenciana de l'I.C.E. a la Baronia, a Les Valleres i al Baix Palància per tal d'avançar en la normalitat lingüística de la comarca . També és molt possible que enguany es porten a terme uns estudis d'ordenació comarcal a tots els nivells dirigits per l'I.V.I.S. i subvencionats pels Ajuntaments. Són moltes les coses que cal fer i sembla que hi ha ganes d'acometre-les. Les farem

MANUEL CIVERA I GÓMEZ

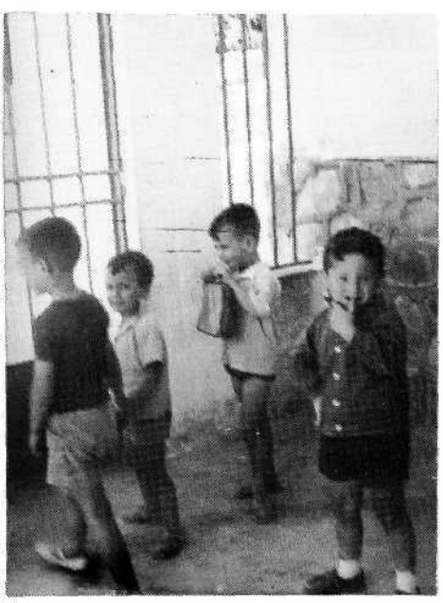

MARINA ALTA

DENIA. A Dénia hi ha hagut greus problemes en començar el curs degut a que en un principi no es va poder obrir el Col·legi nou per manca de mobiliari. Després de moltes gestions infructuoses per part de l'Associació de pares, en la Delegació d'Alacant i d'altres instàncies, l'ajuntament hagué de desplaçar un camió a Múrcia per comprar, fent ús dels seus fons, el mobiliari necessari. Per tal de posar els locals en condicions calgué trencar-hi la porta d'accés, car la constructora —Entrecanales y Tavora— no havia lliurat les claus. Assabentat el responsable de les obres, va tancar novament el centre, fins que després de diverses mobilitzacions es pogué negociar amb l'empresa i s'aconseguí obrir l'escola el dia 19 de setembre.

GATA DE GORGOS. A Gata de Gorgos (La Marina Alta) se celebrarà una setmana cultural del 3 al 10 d'octubre. Hi haurà un recital de Vicent Andrés Estellés, xarrades sobre Història del País i sobre l'ensenyament de la llengua, partides de pilota i festa popular.

VALL D'ALBAIDA

ONTINYENT. La Delegació del MEC de València és acusada per pares i professors del col·legi Rafael Juan Vidal de "Negligència". Davant la falta de 10 professors en el centre i malgrat el viatge d'una comissió de pares, mestres i batle d'Ontinyent no es va aconsseguir una resposta satisfactòria de la senyora delegada.

LA SAFOR

JARACO. D. Juan Sanchis, alcalde de Jaraco, nos invita a todos a pedir la dimisión del Ministro de Educación y de todos sus colaboradores. Casi la mitad de la población escolar se encontraba sin poder asistir a la escuela el día 24. 21 maestros faltaban por colocar en la localidad. El viaje a Valencia fue inútil: Don Juan Sanchis, alcalde de Jaraco, no pudo entrar en la delegación. El portero se lo impidió.

L'HORTA

MANISES. La Comissió Municipal d'Ensenyança de Manises escriu al Sr. Ministre d'Educació per a denunciar la "incompetència" dels seus representants a València. Ningú no els fa cas al M.E.C. València. A més a més, l'inspector en cap els diu als representants del poble que buscaven ajuda, "que diuen mentida", "que manipulen el poble" i que si falten places a l'E.G.B. "que tiren als 770 pàrvuls al carrer, i que les mestres parvulistes ocupen les places vacants en E.G.B. que és l'obligatòria.

ALFAFAR. El M.E.C. no compleix les seues promeses. El nou col·legi "LA FILA" no ha estat lliurat a principi de curs com havia estat promés pel Ministeri. Conseqüència: Centenars de xiquets al carrer. Les gestions fetes prop del Ministeri són inútils i es decideix no començar en cap lloc les classes mentre no hi haja solucions definitives.

L'ALACANTÍ

ALACANT. Se han estado celebrando en ALACANT los días 25 al 30 del pasado mes de septiembre, unos cursillos Jurídico-Técnicos a los que han asistido afiliados de Privada interesados en el tema de las relaciones laborales.

Los objetivos que se pretendían eran dos: Por una parte ofrecer un servicio a los trabajadores para que puedan solucionar los problemas más sencillos en las relaciones laborales con la empresa; y por otra, Descentralizar la labor de los abogados laborales y llevar ésta a las comarcas mediante los asistentes a estos cursillos. Se han tratado temas relacionados con el Contrato de trabajo: modificación, suspensión y extinción laboral. Expedientes: despidos, despidos colecticos, conflictos colectivos, cierre patronal, huelga, expediente de crisis, etc. La nómina: el salario, complementos salariales, seguridad social, impuestos.

PLANA DE UTIEL

REQUENA. La partición del Colegio Alfonso X el Sabio de Requena en dos: Alfonso X el Sabio y Cirilo Cánovas (Escuela Hogar) ha provocado una gran repulsa entre los padres de los alumnos. Las reclamaciones han ido en aumento al conocerse la noticia de que el Cirilo Cánovas no abrirá de momento sus puertas por no haberse realizado aún las obras que se tenían pendientes.

RETALLS

El senyor Otero Novás declara en Interviu que **l'Escola Estatal està, però que molt bé, molt bé.** Que **els burgesos fan cua a les portes de l'Escola Estatal per aconseguir places,** i que **ja és hora que la privada puga estar tant bé com l'estatal.** En resum: **que cal augmentar les subvencions als collegis "de pago".**

* * *

El senyor Peris Soler, Conseller d'Educació, viatja a Senyera pocs dies abans de les eleccions municipals que podrien canviar el President de la Diputació. Per a què? Fer lliurament als músics de 30.000 ptes. per a comprar instrumental. Els arribarà per a un bombo?

* * *

El Ministre d'Educació —que, a més de *fer-ho molt malament*, xarra massa— assegura que "la culpa de las anormalidades en el comienzo de curso no la tiene el MEC, sino que son los maestros los que han impedido con su «boicot» que se adjudicaran las plazas vacantes" (TVE, 25-9). Julio Rodríguez i ell, dos.

* * *

El GAV, que mai no ha sabut delimitar amb claredat on acaba la «valenciania» i on comença la «tontería», acaba una de les seues freqüents notes a la premsa dient, per justificar la tardança amb què aquesta aparegué, que "...el nostre traductor de català a valencià, estava estiuejant, i no havia pogut fer la traducció de la seua carta". De la incultura a l'oligofrènia no hi ha més que un pas.

* * *

"El nivel de dotación del profesorado *en EGB es francamente bueno*". Otero Novás, en TV. "El nivel de estupefacción del profesorado de EGB es francamente bueno". ALL-I-OLI.

* * *

"El nivel de escolarización es francamente bueno". Otero Novás, en El País. "El nivel de desesperación de los padres es francamente bueno". ALL-I-OLI.

* * *

Otero Novás "dijo también que las jornadas de lucha perjudicaban mucho *más a la enseñanza pública* que a la privada, por lo que no comprendía que éstas estuvieran inspiradas por quienes más defienden la escuela pública. Quizá no advierten que el trasvase hacia la enseñanza privada de muchos sectores de la población es el fruto de la convicción de que la enseñanza estatal es más conflictiva". El País. La conflictividad no es consubstancial a la escuela estatal, sino a la *gestión del Sr. Otero. Dimita y haremos* jornadas de acción de gracias.

* * *

Una asistente al estatge de Gandia **por Lo Rat Penat nos explicó cómo aplicaba el bilingüismo: "Cuando viene un niño castellano a preguntarme algo, yo le digo: No ho entenc, dismeu en valencià. Y cuando viene un niño valenciano le digo: No te entiendo, *dímelo en castellano*". *Es una sádica* peligrosa.**

* * *

Los inspectores tuvieron una reunión este verano en La Coruña en que: "La tónica general de las reuniones ha sido la de interpretar el servicio de la inspección técnica como un instrumento para plasmar con eficacia la política del gobierno en materia educativa y como servicio de ayuda a profesores, padres y alumnos para la mejora de los niveles de calidad de la enseñanza". Vocación de servicio en lo universal.

ELS TENS JA?

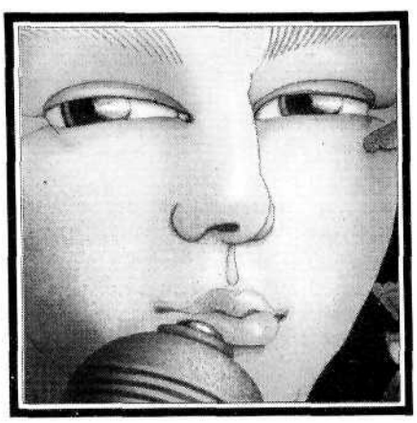

25 D'ABRIL
DIA DE LES LLIBERTATS
DEL PAÍS VALENCIÀ

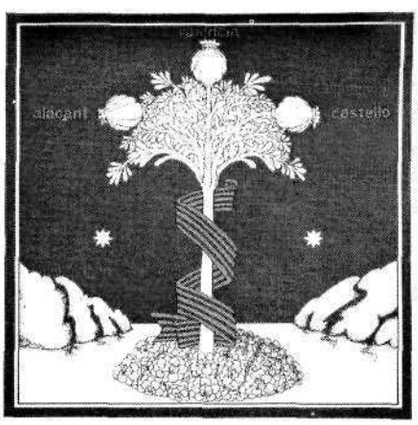

EL DIA
NACIONAL DEL
PAIS VALENCIA

9 D'OCTUBRE: UNA ALTRA ETAPA A COBRIR

No sé imaginar-me —ni sóc profeta— què podrà ser el 9 d'octubre d'enguany. ¿Conflictiu? ¿Esperançat? No importa. El fet clar és que, al marge de la festa commemorativa, i per damunt dels crits i de les banderes, s'imposa la reflexió renovada sobre el nostre futur col·lectiu i els seus problemes immediats. Els polítics professionals no van més enllà d'unes vagues declaracions que no comprometen a res. Posem per cas l'"autonomia", i dins l'autonomia, la qüestió de l'ensenyament. I encara: el lloc de la llengua en els plans de la docència oficial. ¿Quina "autonomia" ens preparen, quin paper pensen assignar-li en ella al treball dels ensenyants, quin espai hi trobarà l'idioma? De moment, que jo sàpia, ningú no s'ha pronunciat amb propostes diàfanes, meditades, constructives. ¿Per què? Personalment, opine que a "ells" els interessa ben poc tot: l'autonomia, l'ensenyament, la llengua. Han cancel·lat, per exemple, la provatura iniciada pel conseller Barceló, i ens han encolomat un "decret del bilingüisme" tan confús que, a la llarga, pot convertir-se en un "decret del monolingüisme" més incisiu que tota la legislació franquista. Parle dels meus temors i de les meues aprensions. La perspectiva d'una escola lliure, pedagògicament "avançada", i lingüísticament arrelada al poble del País Valencià, corre el perill de frustrar-se. És una batalla a lliurar, i els mestres hi tenen un protagonisme essencial. És una batalla contra les rutines administratives, contra els prejudicis religiosos o idiomàtics dels pares de les criatures, contra la manipulació postfranquista ideològicament infame. La cosa no serà senzilla. Hi haurà les dificultats de l'escalafó, del nacionalisme estatal —la variant indígena és el "Para ofrendar..."—, de la tossuderia dels últims capellans. Curiosament, al País Valencià, tots són uns i els mateixos. LLevat d'escasses excepcions. La implantació del català a les escoles, entre nosaltres, va lligada a l'opció pluralista i a les concepcions més eficaces de la tècnica d'"ensenyar". I tot sumat és l'única alternativa que tenim al davant. O els ensenyants assumeixen la seua responsabilitat a tots els nivells, o el País Valencià, el dia de demà, ni tan sols, serà una simple menció geogràfica... El 9 d'octubre, exclamatiu, hi serà un al·licient. Però convé que no ens enganyem: és la labor de cada dia, l'ensenyança de la llibertat, l'ensenyança d'una autoconsciència popular, l'ensenyança d'una reivindicació nacional. O això, o la perpetuació de les inèrcies més reaccionàries... Trieu.

JOAN FUSTER

AIXÒ ERA un temps en què l'escola servia per a fer de l'infant quelcom passiu, conforme, dòcil.
Calia preparar el xiquet, mitjançant l'autoritarisme, per a viure en una societat autoritària. Calia adoctrinar el futur súbdit (que no ciutadà) per a poder sobreviure sense traumes enmig d'una estructura hermèticament jerarquitzada: El Pare, El Mestre, el Rector...

El llibre-catecisme era el mitjà de comunicació més adient per a transmetre tota aquesta ideologia. Avui, aquesta tasca correspon fonamentalment a la Tele.

Successivament apareixeran en aquesta secció petites mostres del que podríem anomenar "Antologia del disbarat als llibres de text".

Només caldria preguntar-se si el títol de la secció fóra millor canviar-lo pel de: AIXÒ ÉS

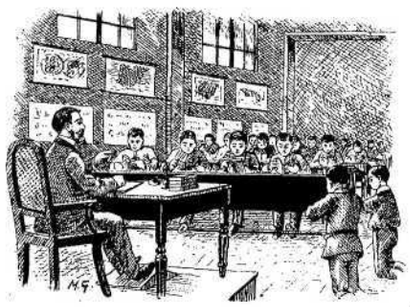

AIXÒ ERA

POR EL CASTIGO HACIA DIOS

"Los niños **deben agradecer** a sus maestros las amonestaciones o castigos que les impongan": Tota una lliçó d'urbanitat per al xiquet. Després d'esser castigat, ha de mostrar-se agraït davant el castigador: "Gràcies, senyor mestre, per les quatre galtades tan ben pegades que m'ha fotut".

"Quien bien te quiere te hará llorar", diu el Refranero Español.

LECCIÓN 6.ª

DEBERES DE URBANIDAD PARA CON LOS MAESTROS

1. Los **maestros** en la escuela desempeñan las funciones de padres.

2. Los niños **deben** a sus maestros gran *respeto, obediencia y gratitud.*

3. El **respeto** que los niños deben a sus maestros ha de ser muy grande, porque muy grande es también la misión que desempeñan.

Los niños han de estar convencidos de que los maestros son sus superiores y reconocer en ellos cuán grande es su autoridad.

4. Los niños deben **obedecer** a sus maestros, seguros de que les ordena lo que les conviene.

No hay consejos tan desinteresados como los de los maestros, pues todos ellos se encaminan a hacer un bien a sus discípulos.

5. Los niños deben **agradecer** a sus maestros el bien inapreciable que les hacen sacándolos de la ignorancia en que estaban sumidos.

Se ha dicho que el *saber* vale más que el *tener* y en efecto: el que sabe tiene indudables ventajas sobre el ignorante, aunque éste posea bienes de que aquél carece.

6. Los niños deben agradecer a sus maestros las *amonestaciones* o *castigos* que les impongan.

Los castigos se encaminan a corregir faltas cometidas por los niños, su desaplicación, sus vicios: los castigos son las medicinas del alma a la cual producen tanto bien como las medicinas al cuerpo cuando están bien indicadas.

(Texto e ilustración de "ENCICLOPEDIA ESCOLAR", Juan Ruiz Romero. Barcelona. 1903)

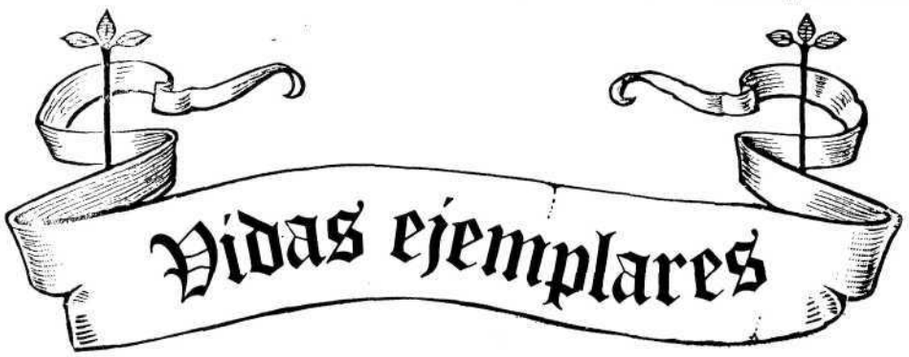

JOSEP LLUÍS BARCELÓ

Josep Lluís Barceló va nàixer fa 44 anys a Elx, on prompte va constatar que en sortir dels mots "dàtil i palmera", el seu mestre *parlava una llengua estranya.*

Advocat, fundador i ex-militant del partit Demòcrata Popular amb Camuñas, ex-diputat d'UCD per Alacant i ex-conseller d'educació, no és, malgrat les seues acusades faccions monacals, ex-rector ni tan sols ex-seminarista.

Barceló, que és d'una família de "mártires y divisionarios azules", és, potser per la seua llarga estada a Londres, un liberal convençut. Fraga no va poder arribar a tant. *Allí* es costejaria els seus estudis de post graduat fent de rentaplats, de cambrer o treballant en un hospital, mentre prenia contacte amb la nombrosa colònia d'espanyols. Fraga no arribaria a tan poc.

Nacionalista de debò, és un sincer defensor d'un País Valencià autònom i de dretes, però no histèric ni oligofrènic ni paranoic. Curiosament ha tingut que sentir de dins del seu partit coses com "antes marxista-maoísta que catalanista" o que "un infiltrado del PSAN", *cosa gens difícil d'entendre* en una UCD que compta amb ayatholes que pensen trencar d'un bram totes les estructures lingüístiques i històriques d'un País.

Els inescrutables designis de la UCD, que possiblement li prengué com a mèrit el fet d'haver tingut cinc fills en els set anys que porta de casat, portaren a Barceló a la Conselleria d'Educació, on organitzaria el pla experimental, faria la traducció —bona— de la Constitució, prepararia el decret de bilingüisme i faria diverses gestions, entre les que cal destacar la modificació del pla d'estudis d'EGB i BUP per tal d'incloure la geografia i la història del País Valencià.

Aquesta apreciable tasca basada en el pragmatisme i l'haver buscat collaboració de les insitucions de la cultura en compte de les del disbarat, seria la causa de la seua defenestració política posterior.

Home respectat per l'esquerra, és la manifestació més clara de l'extravagància d'aquest País, en el que mancant un dreta si no nacionalista, sí almenys civilitzada, persones com el Barceló adquireixen un pes específic difícil d'entendre en una situació més normalitzada.

A diferència d'Otero Novas, defensa clarament l'escola Estatal i asegura que "mentre que no estiga coberta, a la privada ni un duro". Confessa no haver anat mai a un collegi privat i manifesta la intenció que els seus fills estudien també en els centres oficials. Encara que sobre la "llibertat d'Ensenyament" té unes idees un tant estranyes, "Con Barceló vivíamos mejor".

JOAN CORVALL

Raconet

Aquest indret de la revista, serà per a nosaltres un espai on tinguen lloc totes aquelles coses més o menys relacionades amb l'expressió tant oral com corporal.

Amb aquesta secció volem oferir la possibilitat d'adquirir un bon recull de cançons, contes, rodalles i jocs... que ens poden aprofitar ben bé a les nostres escoles.

Aquest mes hem fet un recull de jocs d'atenció per a jugar nens i nenes de 3 a 12 anys. Els objectius d'aquests jocs, es centren en mantenir l'atenció en el nen o nena a través del joc. Per altra banda els jocs d'atenció ens poden servir per retornar o reunir un grup disgregat de nens, és a dir, un grup on l'atenció s'ha desviat cap a diferents objectes estranys. Així mateix ens aprofiten per poder aconseguir posar els xiquets i xiquetes en situació per poder concentrar-se després en altres treballs.

GIRA EL BARRET I TOMBA-L'HI

Edat: De 5 a 10 anys.
Educa: Atenció, observació, ritme.

Mentres un surt del lloc, els altres determinen un acte que haurà de fer la persona que és absent, per exemple: prendre la sabata de X i posar-la darrera de Y.

Quan entra la persona que ha sortit, tots canten la cançó:

"GIRA EL BARRET I TOMBA-L'HI
TOMBA-L'HI, TOMBA-L'HI,
GIRA EL BARRET I TOMBA-L'HI
TOMBA-L'HI, EL BARRET"

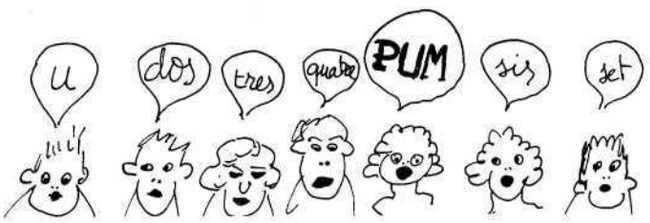

Quan s'acosta als llocs on ha de fer alguna cosa, el cant es fa més fort; si s'allunya, el cant minva.

Quan localitza l'indret, falta que endevine l'acció, llavors també la intensitat del cant l'ajudarà.

Es evident que les dificultats del que s'ha de fer, han d'estar d'acord amb les edats dels jugadors.

PAQUETS

Edat: De 5 a 12 anys s(han de saber comptar).
Educa: Atenció, rapidesa motora, coordinació.

Tots estan agafats en cercle i van caminant i cantant una cançó qualsevol.

L'animador diu un número: "paquets de tres" i els nens i nenes han de fer grups de tres.

Evidentment, l'animador pot dir tots els paquets que ell vullga.

Queden eliminats (o no) els que no tenen el nombre correcte de persones en el paquet.

1, 2, 3, PUM

Edat: De 8 a 14 anys.
Educa: Atenció, rapidesa mental, càlcul mental.

Tots en cercle, asseguts a terra.

Es tracta de comptar fins a 50 o 100, però canviant els números 5, 10, 15, 20, 25, 30... per pum i pim.

Cada persona diu un número, el primer l'u, el següent el 2, i al que li toca dir 5, diu PUM, i al que li toca dir 10 diu PIM.

Tots els que acaben en 5, diran PUM i els que ho facen en "0", diran PIM.

Exemple, 1, 2, 3, 4, PUM, 6, 7, 8, 9, PIM, 11, 12, 13, 14, PUM, 16, 17, 18, 19, PIM...

LA VALL D'ALBAIDA

Cada mes, i coincidint amb la corresponent comarca que apareixerà a les pàgines centrals d'All i Oli, s'organitzarà una excursió per a conèixer millor les terres, els costums i la gent de cada comarca. En aquesta ocasió visitarem la VALL D'ALBAIDA.

L'excursió està pensada en principi per a passar dos dies quasi complets a la Vall: el 10 i l'11 de novembre (dissabte i diumenge). L'anada es pot fer per lliure o col·lectivament si hom sol·licita que s'organitze un autobús. També es pot arribar amb el tren (línia València-Alcoi). Els interessats ho hauran de comunicar a les respectives seus sindicals abans del dia 1 de novembre, personalment o telefonant als números: **3615216** (València). **201505** (Castelló), **221445-46** (Alacant).

Qui vinga per carretera. Haurà de passar per Xàtiva si ve del Nord, per Alcoi si ve del Sud i per Gandia si ve de l'Est. En cada població d'aquestes trobarà el corresponent indicador de ALBAIDA. (Lloc de trobada).

Més o menys, el program de l'excursió serà el següent:

—RECEPCIO dels visitants a la Plaça del Palau **d'Albaida** fins a les 12 h. del migdia del dissabte dia 10 de novembre. Tot seguit:

—DINAR al restaurant de la piscina d'Albaida. Després de dinar:

—Visita panoràmica de la Vall des de la FONTFREDA en la serra de Benicadell; des d'allà tornarem a Albaida:

—Visita al MUSEU SEGRELLES. Després viatjarem a Ontinyent:

—SOPAR en un local de Comparsa de Moros on farem les filades a ritme de Marxes Mores.

—TEATRE. Després de sopar assitirem a la representació de l'obra: "EL RETAULE DEL FLAUTISTA" de Jordi Teixidor, pel Grup de Teatre L'AUCA d'Ontinyent. Acabat el teatre, anirem a

—DORMIR a l'ermita de Sant Vicent a Agullent (200 ptes. cadascú).

—Al matí del diumenge, ESMORZAREM a la Font Jordana a Agullent cap a les 10 del matí (qui vinga diumenge, l'esperem ací). A continuació viatjarem cap a Bocairent:

—Visita a LES COVES DELS MOROS (porteu roba còmoda a l'efecte).

—Visita al BARRI MEDIEVAL i MUSEU JOAN DE JOANES. De nou a Ontinyent.

—DINAR al restaurant Monterrei, i a continuació,

—Visita de la VILA. Finalment, acabarem l'excursió amb una

—DANSADA pel Grup de Danses d'Ontinyent.

Els menjars seran els típics de la Vall: Pericana, caldero, capellans torrats, botifarres d'Ontinyent, "coques de pimentó i tomata", etc.

ORGANITZEN: MESTRES DE LA VALL D'ALBAIDA

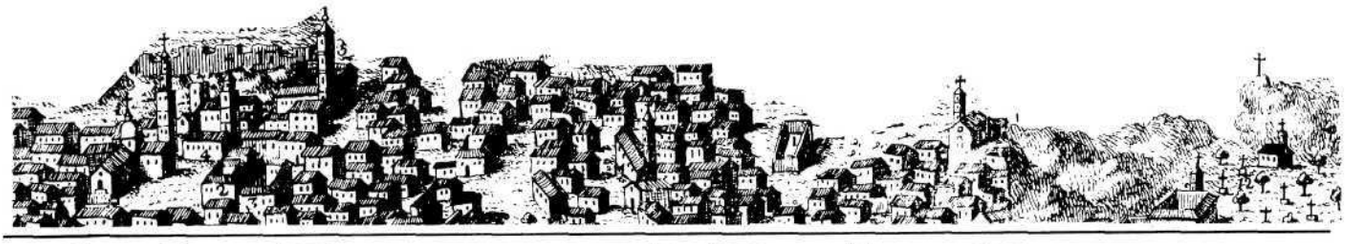

dels Ports al Baix Segura

GEOGRAFIA

La Vall d'Albaida, és una comarca natural delimitada al nord per la Serra Grossa i al sud per la Serreta d'Agullent -Benicadell. L'altura màxima és el Benicadell (1,104 m.). la Serreta d'Agullent no ultrapassa dels 670 m. a llebeig, però trobem el Pla de Simes amb 953 m. A la Serra Grosa cal destacar l'alt de Figueroles amb 900 m.

El riu Albaida que naix a la vessant sud de la serra de Benicadell, creua transversalment la Vall, passant pels termes d'Albaida, Bufali, Montaverner, Benissuera, Guadasséquies, Benigànim i Bellús, per on travessant la Serra Grossa surt de la Vall buscant el Xúquer. A Montaverner se li uneix el seu afluent principal, el riu Clariana que des d'Ontinyent passa pels termes d'Aielo de Malferit i l'Olleria. Els afluents i el riu, amb la seua intensa erosió sobre les argiles i marges, donen al paisatge una ondulació característica, tallada per petits barrancs.

La Vall s'insereix dintre el clima mediterrani encara que no massa estrictament, les variants climatològiques són notables entre les zones baixes orientals i les altes de Bocairent i l'Alforí.

La vegetació té com a element principal la carrasca, substituïda o associada als pinars, més abundants a les serres de migjorn que no pas a les de tramuntana, on hi ha més riquesa en arbusts i espècies aromàtiques (romer, timó, llentiscle,...).

HISTÒRIA

Els indicis més antics del pas humà per aquesta comarca trobats fins avui, ens remunten al Paleolitic Mitjà —aproximadament 50.000 anys a C.— (Cova de la Petxina, Bellús) seguits del Paleolitic Superior (C. Sant Nicolau de l'Olleria i C. Vinalopó de Bocairent). Del Mesolitic tenim l'Abric de l'Edra (Ontinyent). Ja en el Neolitic es troben bastants restes, descollant per llur qualitat i bellesa la ceràmica cardial de la cova de la Sarsa de Bocairent. De l'Eneolitic i sobretot de l'Edat del Bronze, trobem gran quantitat de jaciments pertot arreu de la Vall: Coveta del Barranc del Castellet (Carrícola), Cabeçó Navarro (Ontinyent), Camí Ral (Albaida), Castellet del Porquet (l'Olleria), etc.

És significatiu que, per exemple, sols al terme d'Ontinyent hi ha descoberts set jaciments d'aquets període, quatre dels quals són poblacions i la resta enterraments. Al període Ibèric corresponen els poblats de Covalta (Albaida), i El Castellar (Bocairent-Ontinyent), dintre la Contestània Ibèrica.

Després de la progressiva romanització i del període de domini got, arriba la invasió àrab (S. VIII). Passats tres segles i després de la ruïna del Califat de Còrdova, la comarca es troba inclosa dintre la Taifa independent de Dènia. (S. XI).

Al segle XII, les terres de la Vall (a l'igual que la resta del País) són reconquerides per Jaume I, i incorporades a la Corona Catalano-Aragonesa. Aquesta comarca fou, llavors, repoblada en la immensa majoria per catalans, (sembla que sobretot de les planes de Lleida i d'Urgell). Naturalment aquesta immigració catalana és progressiva i continuada i els repobladors conviuen amb els moros que queden. Al 1479 s'uneixen dinàsticament, la corona Catalano-Aragonesa (Ferran II) i la de Castella (Isabel I).

La Vall intervingué molt activament en la Guerra de les Germanies. Al 1609 esdevé la ruïnosa expulsió dels Moriscos. A la Guerra de Successió (1707-15) la major part dels nobles de la Vall donaren suport al borbó Felip V, posant-se en contra del poble que reclamava a Carles d'Austria com a rei. En perdre aquesta guerra els austriacistes, i per tant el poble se'ns aboliren tots els nostres furs, drets, etc., i s'implantà l'estat unitari, sota el domini castellà. Després de la guerra i per facilitar més encara el govern centralista, s'esdevenen (sempre des de Madrid) les divisions provincials: la Vall resta inclosa a la "provincia de Jàtiva" (1822), a la "provincia de Alicante" (1833) i a la "provincia de Valencia" (1851) on encara som des d'aleshores

ECONOMIA

L'economia de la Vall d'Albaida és de dos tipus, industrial i agrícola. Pel que respecta a l'agricultura, principalment de secà, la superfície cultivada abasta les 34.718 ha., el que suposa quasi la meitat de la superfície total. El municipi amb més Ha. de regadiu és Ontinyent, seguit de Bocairent, Albaida, Aielo de Malferit, Agullent

LA VALL D'ALBAIDA

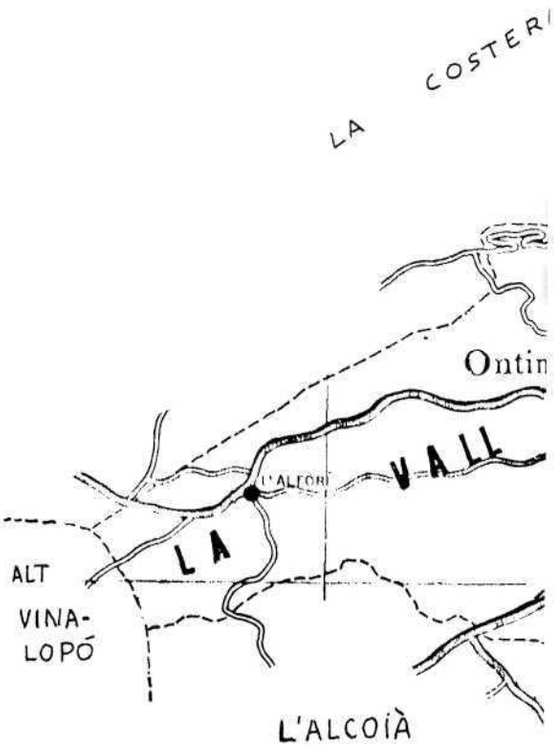

i Bèlgida. E
tensió hi
Després, en
de major e
tomaca i a
partits i de
tant en reg
regadiu els
coquers, b
de secà, d
vinya, que
característ
nyent i la
amb majo
l'ametler s
tensió.

Pel que
8500 caps
de porcí, 2
ximat de
mésprop d

Finalme
existent: 8
Ha. i el 1,9

El secto
til encara
ceramista,
parlar del
partir de la
1918) on

El cultiu de regadiu de major ex-és la dacsa, i el blat d'horta. ntre les hortalisses, és la ceba la xtensió, seguida de la creïlla, la ltres. Els fruiters estan molt re-splegats pertot arreu de la Vall, adiu com en secà, destacant en agres, els pomers, perers, alber-resquilles, etc. Entre els cultius estaca amb prou rellevància la a més a més és el més ic de tota la Vall: l'Alforí, Onti-Pobla del Duc són el municipis r extensió de vinya. L'olivar i egueixen la vinya en ordre d'ex-

respecta a la ramaderia, agrupa de bestiar de llana, quasi 10.000 500 de cabra, i un nombre apro-00.000 gallines. Hi ha a més a e 2.700 colmenes.

nt cal destacar el minifundisme 7,2% de parcelles inferiors a una % superiors a cinc.

industrial hi és bàsicament tèx-que existeixen altres tipus com vidre, i auxiliars, etc.. Podem veritable naixement industrial a postguerra (1.ª Guerra Mundial, l'uneixen el coneixement de la matèria i els capitals abans invertits en l'agricultura, fins ara totalment apartats d'aquesta activitat. Actualment la indústria tèxtil forma un tret d'Oest a Est de la Vall, des de Bocairent per Ontinyent, Agullent, Albaida, Atzeneta, Montaverner, Alfarrasí Guadassèquies i el Palomar. La Vall és la comarca número sis del País Valencià en nombre d'empreses que inverteixen.

A banda de la indústria tèxtil també destaca la ceramista que resideix al voltant de Castelló de les Gerres, amb Ràfol de Salem, Rugat i Terrateig. Les industries auxiliars i del vidre s'ubiquen a l'Olleria, Bèlgida, Ontinyent, Pinet, Bufalí i Aielo de Malferit.

POBLACIÓ

El creixement amb una forta immigració, tendeix a concentrar-se en les grans poblacions amb base industrial, mentre que les poblacions estrictament agrícoles perden població.

Aproximadament el nombre d'habitants de la Vall és de 75.000 Ontinyent és la població més gran (28.260 habitants), seguida de l'Olleria (6.173 h.), Albaida (5.229 h.) Benigànim (4.725 h.), Bocairent (4.669 h.) Aielo de Malferit (3.407 h.) etc.

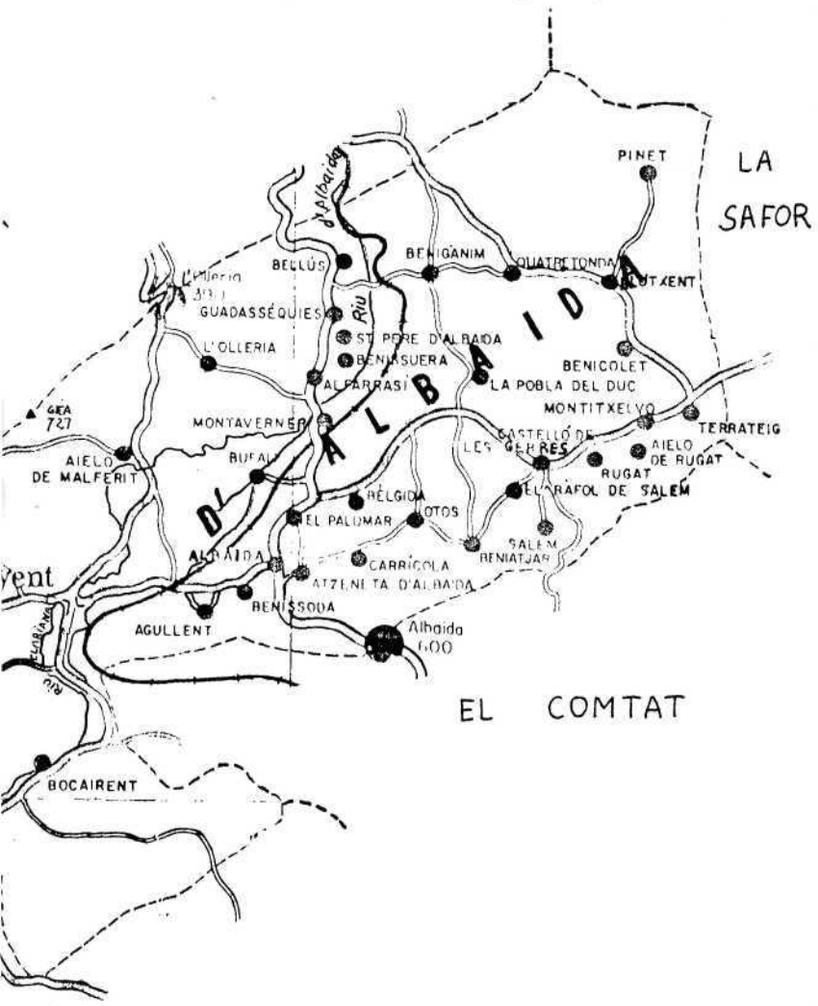

ESCRIUEN ELS XIQUETS

LES NOSTRES FESTES

Les festes de la Vall d'Albaida són molt variades. Jo com a músic n'he pogut vore de moltes classes.

Les festes les podem enquadrar en dues classes:

FESTES DE MOROS I CRISTIANS:

Són les més populars i les que més atracció atrauen, per això el Ministerio de Turismo y Información ha "distinguido" a algunes festes com les d'Ontinyent.

Les festes de moros i cristians consten dels següents actes:

Nit de l'Olla: Es un dels actes més divertits per distintes raons: les comparses ixen disfressades i desfilen fent reiure a tots.

*Les Entrades: Anomene les Entrades perquè n' hi ha dues. La de les músiques i la dels moros i cristinas. En l'entrada de les músiques, per què també han d'eixir els festers? Per què no fan com a Xixona, que no ixen els festers? Per què l'**entrà** és de les Músiques, no? En l'**entrà** dels moros, els moros van amb els vestits cars que sols gasten per un moment.*

Els altres actes són: les dianes, l'ambaixada, la processó i altres entrades de nit, etc. etc.

En la Vall, les festes de Moros i Cristians se celebren a: Ontinyent, Albaida, l'Olleria, Agullent, Montaverner, l'Alforí, Bocairent, Aielo de Malferit, Alfarrasí, etc.

FESTES RELIGIOSES

Com el nom ho diu, són festes de processons i de cercaviles. Aquestes festes no les fan els festers de comparses sinó els festers del poble. Es composen d'una cercavila que arreplega els festers i va a l'església d'on comença la processó. Al final es fa el castell de focs artificials. Cada dia es venera un Sant i l'últim dia es venera el Patró del poble, és el dia que més festa fan.

Aquestes festes se celebren a: Atzaneta, Palomar, Bufalí, Benissoda, Carrícola, etc. En aquestes festes no falta la pólvora, que és el més característic del País Valencià.

Sense res més que dir-los, done per acabada la redacció.

ANTONI SOLER. Vuité curs.
Collegi Elias Tormo d'Albaida

CORRESPONDÈNCIA ESCOLAR

Qui li interesse mantenir correspondència escolar amb les escoles de la Vall d'Albaida es pot dirigir a Maribel Collado. Collegi Bonavista. Barri de Sant Rafael. Ontinyent.

Història urbana

De vegades passegem pels carrers dels nostres pobles, o simplement caminem per ells, sense adonar-nos que estan plens d'història i de cultura del nostre País Valencià.

Quantes vegades haurem anat, els que som de les comarques centrals del País, al carrer de Jaume Roig, per tal de reivindicar qualsevol cosa a nivell educatiu, a la Delegació d'Educació?

Quantes cues ens haurà tocat fer front a la finestreta del carrer de Jaume Roig, per tal de retirar o entregar qualsevol paper de nosaltres o de la nostra pròpia escola?

Sí; però ens hem parat a pensar el que és i el que representa per a la nostra cultura i la nostra història el nom d'en JAUME ROIG?

Amb aquesta secció de la revista, volem fer una mena d'història dels nostres carrers i de les nostres ciutats, muntanyes o rius, fites històriques dintre de la nostra existència com a poble.

Noms com Cronista Ramon Muntaner, Isabel de Villena, Joanot Martorell, Mossén Jacint Verdaguer, Peníscola, Poeta Carles Salvador, Sant Vicent, Tirant lo Blanch, Teodoro Llorente, Vinatea... etc. aniran amaneixent a les nostres pàgines per tal de fer reviure eixa història quotidiana dels nostres carrers.

Amb Jaume Roig, encetem aquesta tasca històrica urbana.

Jaume Roig, (València 1400 - Benimàmet 1478) fou un famós metge valencià, autor d'un sol llibre: "Espill o Llibre de les dones", fill de metge i nét de notari. Estudià Medicina i Arts, probablement a Lleida i a París. En afincar-se a València, es dedicà al conreu de la medicina, adquirint-hi gran renom. Fou, a més, metge de cambra de la reina Maria, muller del Magnànim, i de la filla de Joan II.

El 1456, fou elegit conseller de la ciutat. Aquesta vida professional i pública tan intensa, Roig l'alterna amb la lectura i, al capdavall, amb el de la literatura. Així, cap al 1460 compongué a la vila de Callosa, comarca de la Marina Baixa, on s'havia refugiat per escapar d'una epidèmia, una de les obres més importants del segle XV: "l'Espill". Una obra de 16.359 versos apariats de quatres síl·labes, que assolí un autèntic èxit.

Jaume Roig es casà amb Isabel Pellicer i tingué almenys sis fills.

LA PREPOSICIÓ COMPOSTA *CAP A* I ELS SEUS SINÒNIMS

La nostra llengua posseeix una bona gamma de preposicions que indiquen molt matisadament la direcció en què es mou un ésser (o alguns) o en què es produeix un moviment, etc.: *cap a, devers* o *devés, vers* i *envers.*

Cap a, que és la més usada actualment, significa «en direcció a». Exemples:

—Ara ja anem cap a casa nostra.

—El vent doblega les branques cap a terra.

—Mireu cap al cel

—El fum es decantava cap al nord.

OBSERVACIÓ: En algunes comarques, aquesta preposició ha sofert una metàtesi i ha resultat el vulgarisme «pac a» que s'ha d'evitar curosament en la conversa de les persones cultivades.

La forma *cap a* és l'etimològica, puix que procedeix de l'ablatiu llatí «cápite ad». En la llengua literària de tot el domini lingüístic s'empra sistemàticament la forma correcta, com ho demostren les tres cites que segueixen, espigolades de diverses obres contemporànies:

«S'alçà de la cadira i, mentre caminava cap a la porta del carrer...» (Josep Pla en *El Carrer Estret.* Principat de Catalunya).

«...Girant-se cap a l'altra banda». (Baltasar Porcel en *Els condemnats.* Illes Balears)

«El riu fa un semicercle i, després, girant cap a l'esquerra...» (Emili Beüt i Belenguer en *Camins d'Argent - El Millars.* País Valencià).

Cap a es redueix a *cap* davant adverbis començat per vocal. Exemples:

—Aneu cap amunt.

—Demà tornarem cap avall.

—Acosteu-vos cap ací.

—Cap on ens cal caminar?

També és freqüent i admesa la combinació *cap a on.*

Una altra preposició de direcció és *devers* o *devés* (pronunciada en tot cas «devés»). Aquesta preposició és prou usada encara a moltes comarques valencianes, davant lloc, temps, quantitat i sempre amb la idea d'aproximació. Vegem els següents exemples aclaridors:

—El núvol avançava devés el poblat.

—L'alqueria de Joan deu trobar-se devés aquelles palmeres.

—Ara són devés les dotze.

—Toni tenia, llavors, devés els cinquanta anys.

Vers és també sinònim de *cap a* i a València i altres regions s'usa només literàriament per donr als texts un sentit d'elevació i pulcritud:

—L'exèrcit es movia vers els objectius que li havien estat proposats.

—Per fi, direm que *envers,* també sinònim de *cap a,* té un ús preferent en el sentit figurat, i equival a locucions tals com «en relació a», «respecte a», etc.

—Envers sos pares, Alfred no ha demostrat els bons sentiments que s'atribueix.

—Jo no tinc encara una clara idea formada envers aqueix assumpte.

ENRIC VALOR

El forat del pany

EL TEST A L'ESCOLA

Respecte el test a l'escola, caben dues postures, cada una de les quals conserva el seu caràcter ideològico-polític, sòcio-cultural...

Una d'elles consisteix a veure quins xiquets i xiquetes donen millors resultats en els aprenentatges, amb la tècnica d'anar parcialitzant la intel·ligència (C.I. com a tal) i centralitzant l'interés en aquesta. Així mateix, intenta servir-se dels tests de personalitat per tal d'encasellar i etiquetar les persones, diferenciant els bons dels roins, els pacífics dels revoltosos... Aquesta postura pot considerar-se com absolutista, puix que sols té en compte l'anàlisi d'un element avaluat d'una manera aïllada.

No resulta difícil sospitar l'acceptació d'aquest mètode de classificació a l'escola, la qual no ha fet sinó classificar els alumnes en llestos i maldestres, amb tot un sistema d'incentius com són les notes, un clima constant de competitivitat i amb la pretensió fonamental d'anar acomodant cadascú a un nivell sense tindre en compte l'evolució natural i la maduresa dels xiquets, perquè en la societat es trobaran igualment acomodats llestos, maldestres, privilegiats, majoria, adaptats, inadaptats...

La crítica a aquesta exposició, va per la mateixa línia que rebutgem l'escola com element deformador i repressor dels individus. A més a més, caldria afegir altres raons fonamentades en la psicologia i l'antropologia. La persona no pot considerar-se sols en un aspecte parcial. Les consideracions psico-somàtiques de la persona, els aspectes sòcio-culturals, polítics, etc... ambientals... obliguen a tenir una visió global de la persona.

Des d'aquesta postura, el test facilita una visió miope de la realitat humana, al temps que ajudem a donar una situació favorable als privilegiats i a conformar la resta.

L'altra postura és aquella que relativitza la dada del test i el considera com una simple dada que aprofitarà junt amb altres, a comprendre la personalitat de l'individu. Aquesta segona postura arranca de les nombroses aportacions que s'han fet en psicologia (Piaget) i en psicomotricitat (Tenssell i Ajurriaguerra) i que han permés enfocar el desenvolupament integral de l'individu, no sols tenint en compte l'intel·lecte, sinó especialment el rendiment motor. Aquest rendiment és el resultat intellectual com als moviments somàtics: el soma i la psique integren la unitat indivisible de l'home.

A partir de tot açò s'ha introduït la prova psicomotriu que ajuda a descobrir la coordinació psico-motora. Aquesta prova, ajuda al mestre i al xiquet, doncs, sols quan el xiquet coneix el seu cos i arriba a interioritzar els seus moviments, pot integrar-se al seu grup de treball i desenvolupar les tasques escolars.

Per tant, i concloent, la consideració de la relativitat del test, és prou manifesta. El test mai no pot ser un mitjà per ell mateix i molt menys, si tenim en compte les circumstàncies que rodegen la persona, de tipus emocional, social, familiar, cultural, polítiico-econòmiques... que es donen en totes les persones i de forma distinta.

El test sols tindrà validesa a l'escola sempre que tinga en compte les circumstàncies en què es troba l'individu i sempre que siga utilitzat per a que les persones arriben a autocomprendre's.

ALBERTINA CHESA

A PROPÒSIT DEL CINEMA INFANTIL

Amb la reentré de la tardor, i després de la secada cinematogràfica de l'estiu, les cartelleres dels cinemes tornen a plenar-se de noves produccions que oferir al cada dia més sofert i menys interessat espectador cinèfil. Pel que fa al cinema per a infants, sembla que res no ha canviat d'anys anteriors, els mateixos defectes si fa no fa, i les mateixes velles produccions disneianes, conformen un panorama ben migrat del que no deu d'ésser un cinema per a xiquets. Des d'ací,vagen per davant unes breus notes d'aproximació.

Sovint —i ja és tot un tòpic— quan es parla de cinema infantil, o bé de cinema per a xiquets, hom pensa sempre en eixa parcella de l'art/indústria cinematogràfica en la que el destinatari-consumidor fonamental és el xiquet. Evidentment, no cal confondre cinema ***per a*** *xiquets, amb cinema* ***de*** *xiquets, és a dir, el fet per ells mateixos i menys encara amb el cinema* ***amb*** *xiquets (recordeu els horribles films hispànics dels joselitos i les marisols).*

Ara bé, així com existeixen dins del llenguatge cinematogràfic els anomenats gèneres —amb tota la imprecisió que les etiquetes comporten— el western, el negre, el "melo" o el musical amb tot un codi de signes ja establit; és difícil, si no impossible,intentar definir allò que seria el cinema infantil (no es tracta ací del cinema apte o tolerat per a menors, classificació arbitrària a totes llums). Aquesta limitació a l'hora d'establir la definició del gènere cinema infantil, ve donada pel fet que les pel·lícules per a infants participen a la vegada dels ingredients dels gèneres anomenats abans. I així tenim que els xiquets consumeixen per igual un western, un kung-fú, una producció Disney que una Guerra de les Galàxies, per citar sols de passada alguns típics productes "per a xiquets". L'aparell de les grans productores, no té açò molt clar, i tant! Ni Johnny Weissmüller "el tarzan dels micos", mite de la raça blanca colonialista d'Àfrica, ni el boig coronel Custer, assassí d'indis en els USA, han estat pensats per a ésser digerits pels marginats xiquets; i tanmateix han estat "els herois" de la nostra tendra infantesa.

Malgrat l'anterior, és a dir, la inexistència d'un gènere cinematogràfic específic infantil, sí que es pot, dissortadament determinar algun dels elements que informen aquests subproductes.

Per una banda i complementant-se a vegades en un mateix film, la bajanada i el sentimentalisme pansit dels marcos i heidis, i per l'altra la càrrega violenta i agressiva dels supermans, mazinguers i demés anti-herois, d'un maniqueisme descarat on la lluita del bé contra el mal, ho és també la del fort contra el dèbil.

En quant al contingut ideològic, el falsejament de la realitat, i la reproducció de les relacions dominadors-dominats típiques del cinema capitalista del model holliwoodense, caracteritzen aquest tipus de cinema. Ajudats,a més a més, pel caràcter passiu i receptiu del xiquet davant la cascada d'imatges, que no sols li impedeixen reflexionar, sinó,i açò és més perillós, l'identifica plenament amb la trajectòria enlluernadora del protagonista de cada obra.

En altres articles, anirem analitzant els mecanismes d'aquest mal anomenat cinema infantil, i intentarem donar a conéixer també experiències d'un cinema fet per xiquets i per a xiquets on sí és possible tot un altre cinema. Ja en parlarem.

ALFRED RAMOS

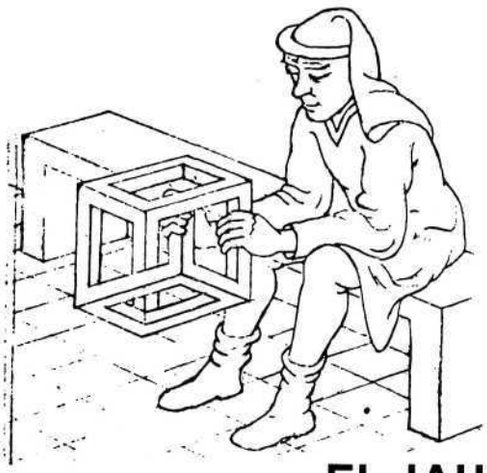

Experiències

EL JAUME I DE PARQUE ALCOSA

UNA ESCOLA EN LLUITA

Breu història d'una escola estatal que en el curs 78-79 va iniciar el camí de l'autogestió trencant alhora amb els esquemes autoritaris, llibrescos i competitius d'un sistema escolar que perpetua els interessos classistes en benefici d'uns pocs.

EL BARRI

Al cinturó de València i adscrit al municipi d'Alfafar, va sorgir fa 11 anys el PARQUE ALCOSA. Barri-dormitori on malviuen més de 2.000 famílies provinents, en la seua majoria, d'altres països o regions de l'Estat.

El constructor, Alfredo Corral, va fer un bon negoci construint aquestes "gàbies": un grapat de terreny, cap tipus de servei, cap zona recreativa o esportiva, pocs arbres i zones verdes...

L'atur, el baix nivell cultural, l'alt índex d'agressivitat, la conflictivitat familiar... en són característiques molt remarcables, d'aquest barri on, malgrat els pocs anys que porta construït, ja té una llarga història de lluites dirigides cap a la consecució d'unes mínimes, i fins i tot vitals,reivindicacions.

I ni tan sols una escola hi havia al barri! així que les primeres escoles començaren a funcionar en uns barracons. Actualment hi ha dos centres d'EGB: l'"Orba" de pla d'Urgència, i el "Jaume I".

L'ESCOLA JAUME I

Es troba instal·lada damunt d'uns locals comercials, i compartint un segon pis amb un ambulatori, un bar, unes oficines de l'administració del barri, una guarderia, els locals de l'associació de veïns i un magatzem; i amb una única i estreta escalada per a accedir als esmentats serveis.

A l'escola manca un pati d'esbarjo, instal·lacions esportives, a més a més del laboratori, biblioteca, sala de reunions... (hem habilitat espais petits per a aquestos "luxes").

Les aules són de reduïdes dimensions, amb pilars al mig i separades per taulers de fusta; serveis i WC adossats a les aules, per on es ventilen, i un per cada 90 nens-es...

ORGANITZACIÓ DEL CENTRE

Des del començament del curs, els 26 mestres ens reunim per a debatre i decidir l'esquema organitzatiu i de gestió del centre, estant d'acord en que cal potenciar-hi i fer realitat la participació de pares-mares, alumnes, veïns-es i personal no docent.

Mentre, és el claustre de professors-es, funcionant col·legiadament, l'únic òrgan de decisió.

Es nomena un director per a efectes nominals i burocràtics, passant el complement per destí docent, que li correspon, a les "arques" del centre.

S'elegeix un **CONSELL DE CLAUSTRE** compost per 5 mestes i que té per funcions:

—Elaborar plans per a millorar el funcionament del centre
—Revisar els acords presos
—Informar el claustre
—Fer gestions per a millorar el centre

a més a més de coordinar les activitats que realitzen els **equips de treball.**

Els EQUIPS DE TREBALL es reuneixen diàriament de 12¼ a 1½, i en funció de la **dedicació exclusiva** que tenim tots-es els mestres de l'escola i amb el següent horari:

	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres
12¼ - 1½	Claustre	Treball individual o de nivell	Equips de nivell	Departaments	Treb. individual Visites de pares-mares
5 - 6		activ. complementàries			

Els mestres de 2.ª etapa s'encarreguen del treball burocràtic.

Funcionen també equips d'activitats complementàries, de biblioteca i de manteniment i material.

S'elaborà un **DOCUMENT BASE** contenint propostes de gestió, un manifest de filosofia de centre o objectius generals de l'escola, i on també s'informa els pares-mares i el barri, de la nostra opció a la dedicació exclusiva. Document base que es va difondre i comentà a les assemblees de curs o nivell.

Creiem que cada escola ha de tenir una filosofia i uns objectius que s'han de correspondre amb el medi on existeix. L'escola estatal ha de plantejar-se treballar per una línia, amb un nom i una entitat concretes.

La Filosofia i Objectius que nosaltres propugnem, coincideixen amb allò que entenem com ESCOLA PÚBLICA i de la mà amb els principis d'una escola activa i de la vida.

És a dir, una escola on els nens i nenes participen de fet, i mitjançant la qual arriben a donar-li importància al treball escolar i, en conseqüència, ser responsables d'eixe treball en la mesura que els ajude a entendre el món en el que viuen.

LES CLASSES des del primer moment funcionen per assemblees i són els alumnes els qui ho decideixen tot, i el seu representant es reuneix amb els dels altres nivells.

La participació dels PARES-MARES en el 1er trimestre es va llimitar a les assembleees de nivell o classe, on s'informa de les nostres propostes de gestió, organització, filosofia, objectius generals i funcionament concret de la classe.

És a primers de gener quan els mestres convoquem una **ASSEMBLEA GENERAL DE CENTRE** amb la finalitat que els pares escolliren els seus representants, i donar compte de l'economia i la dedicació exclusiva. (Prèviament els ALUMNES havien celebrat assemblea de classe, en una reunió de delegats-es des de pàrvuls fins a 8.é, on globalitzaren conclusions, propostes i reivindicacions que foren portades a eixa Assemblea General).

En dita Assemblea General ixen uns 20 pares-mares com a delegats per a passar a formar part dels òrgans de gestió del centre. D'entre ells se n'elegeixen 5 que passen a representar els pares-mares al **CONSELL DE CENTRE.**

Es constitueix, doncs, una setmana més tard el CONSELL DE CENTRE, **composat** per 5 pares-mares, 5 mestres, 5 alumnes i 1 de personal no docent. I amb les següents **funcions:**

1. Prendre decisions per delegació de l'assemblea de centre, a la qual convocarà, informarà i retrà compte de les gestions realitzades.
2. Proposar temes d'estudi i crear comissions de treball.
3. Controlar la tasca educativa i el funcionament del centre.
4. Organitzar i desenvolupar activitats educatives en benefici del barri.

Des d'aleshores, l'ORGANIGRAMA del centre quedà així:

ASSEMBLEA GENERAL

Alumnes	Mestres	Pares-mares	Pers. no docent
5	5	5	1

CONSELL DE CENTRE

Es creen tb. **equips mixtes** de professors-es i alumnes, participant uns pocs pares-mares, encara que l'horari és fotut per a ells-es. Els equips...

1. D'Estudi del centre i del barri.
2. D'activitats complementàries
3. D'economia i manteniment.
4. D'oficina i biblioteca.
5. D'informació i coordinació, periòdic mural.

(A més a més, un grup de pares-mares comença a fer pel barri un cens de la població escolar, i un altre mamprén gestions per a aconseguir un nou centre).

En funció d'aquestos 5 equips reestructurem l'hora de 12¼ a 1½

Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres
CLAUSTRE	TREBALL	D'EQUIPS	DEPARTAMENTS	REUNIÓ DE NIVELL VISITES PARES-M

Aleshores, el **CLAUSTRE** ja no pren decisions, sols a nivell pedagògic, malgrat que continua reunint-se setmanalment per a posar en comú les distintes informacions, donar compte dels treballs en equips, fer propostes al consell de centre...

El Consell de Centre es reuneix cada 15 dies, i en moments de lluita diàriament, rep informacions i propostes del claustre, alumnes... Cal remarcar-hi que aquest òrgan ha estat el vertader "motor" del centre i especialment degut a la labor dels pares-mares que en tot moment han treballat ilusionats i han tingut clar la tan esmentada GESTIÓ DEMOCRÀTICA, que en el "JAUME I", creiem, s'ha fet realitat.

LLUITES: La configuració com un barri conflictiu des de la seua naixença, la manca d'escoles, la nulla planificació i absurda centralització del M.E.C. que a més de no atendre les necessitats educatives del barri no dóna lloc, amb la seua malaptesa, a que pares-mares, mestres i alumnes organitzem i gestionem els centres autònomament, han fet que les lluites i els enfrontaments amb l'administració hgen estat continus.

—A començament de curs, l'aulari estava per acabar. Férem assemblees, visites a l'ajuntament, a la delegació... i a mitjan octubre entrava en funcionament, però això sí, sense ser-hi installada la llum, sense aigua, sense pissarres... i essent netejat i organitzat per mares i mestres.

—Els pares dels nens-es de 4 anys els varen tindre en vaga, fins a mitjan desembre que la inspecció va "autoritzar" que s'escolaritzaren **tots** els nens d'eixa edat. Les assemblees eren quasi diaries així com les visites a delegació i ajuntament però va esser mitjançant la lluita del barri que s'aconseguí que s'escolaritzaren tots els nens.

—Aconseguírem mantindre els 4 cursos de 1er a 25 alumnes front a la decisió de la inspecció de reconvertirlos en 3.

—I ja que les gestions per aconseguir **UN NOU CENTRE** hi eren paralitzades i que d'un lloc se'ns enviava a un altre, es proposà en Ass. General de **donar les classes al carrer,** proposta que fou acceptada, i la setmana del 28 de maig al 2 de juny, impartírem les classes al carrer i al pati d'esbarjo del barri, per a cridar l'atenció a l'opinió pública de les nefastes condicions en què s'imparteix l'ensenyament a les aules.

Vàrem tindre converses amb representants del MEC i l'Ajuntament, comprometent-se, aquest últim, a fer les gestions oportunes i ràpides per a aconseguir terrenys. Així com convocar assemblees en juny i setembre per a donar compte de les gestions.

Aquesta acció va esser valorada molt positivament per la gran difusió en els mitjans de comunicació, per la major concienciació del problema i per la collaboració de molta gent del barri per a que tot anara bé, i pel compromís, adquirit públicament de l'ajuntament.

La setmana de les classes al carrer va concloure amb una concentració davant del MEC on es lliuraren més d'un miler de signatures exigint ja un nou centre, i fent una manifestació pel barri.

El contacte de l'escola i el barri s'ha donat per mitjà de les nombroses ass. realitzades al llarg del curs, i és clar, no podien faltar les FESTES. Férem una festa al barri amb manifestació dels nanos-es reclamant un nou centre, i dues festes al Saler amb *participació de pares, veïns... amb jocs,* cançons, xocolatada.... i acampada inclosa. L'última celebrada després de la setmana de lluita i quasi com a cloenda del curs.

Tot açò que hem esmentat, també "entrava" a **les classes** fent nostres la Filosofia y objectius del centre, on vàrem introduir petites "reformes" que creiem que no n'han estat més degut a la quantitat de problemes que, com podeu deduir, hem tingut al llarg del curs. Nogensmenys vos ho contem una mica:

—La majoría de les classes treballàvem sense llibres de text, i cada nivell es feia i programava la seua feina d'acord amb els interessos dels nens (en alguns cursos de 2.ª etapa els nens programaven la seua feina)

—No hem fet exàmens n'hi hem donat les notes clàssiques. Per a nosaltres **AVALUAR** equival a la revisió constant del treball escolar y de les relacions que s'estableixen entre els elements de la classe, valorant els avanços i els retards, estímuls i resultats tant individuals com collectius.

Cada nivell va elaborar uns **informes trimestrals** on constava:

A) Una part **d'aspectes globals de convivència a la classe,** on el nen avaluava:

—la marxa de la classe
—El seu treball i actitud
—*L'actitud del mestre*

El mestre feia un informe del nen

Els companys-es avaluaven cada nen de l'equip o la classe en general.

Els pares podien anotar tot tipus d'observacions.

B) Una segona part on **s'avaluaven els objectius i continguts** de cada matèria:

El mestre presentava la llista d'objec. i cont. a aconseguir, al costat de cadascun hi havia dues columens: en una s'avaluava el nen, en l'altra l'avaluava el mestre.

Es constatava si l'objectiu havia estat o no superat.

—Hem fet moltes **assemblees de classe,** a més a més d'entrevistes personals amb cadascun dels pares-mares, tenint tots els mestres un esquema-base. Entrevistes que ens han resultat molt valuoses per a conéixer millor els nens i per a contactar i conéixer tots els pares.

—Hem qüestionat els tan traguts **premis-càstigs,** evitant tota feina per compensació d'una altra, i abolint-se per complet en algunes classes.

—Un 98% dels alumnes han **promocionat de curs,** *tan sols repeteixen casos* molt especials, i estudiats pels professors-es del nivell. A tots els alumnes de 8é se'ls ha donat el graduat escolar.

—Cada classe tenia una petita **biblioteca** amb llibres seleccionats per nivell, llibres pagats pels nens amb una petita **quota** (que en cap classe no ha sobrepassat les 900 pts. per nen i curs) establida d'acord amb els pares i les necessitats de la classe, i d'on també s'ha comprat tot el material de la classe que ha estat socialitzat.

—La majoría dels nens venien a classe sense bosses ni llibres... **Els "debers" per a casa** els vàrem anullar. Tan sols en alguns cursos superiors i com a treball d'investigació. El "deber" que proposàvem als pares-mares per a que feren els nens a casa era: arreglar casa, fer-se el llit, comprar, llegir, dibuixar, fer textos lliures...

—També vàrem fer un **periòdic mural** que collocàrem a la petita plaça del barri en un tauler de fusta, amb treballs de tota la gent de l'escola i del barri que ens enviava coses. Si bé el primer va durar unes hores, vàrem continuar posant-lo.

—La **2.ª ETAPA** es reestructura a primers de gener, cadascun dels tutors roman les 5 hores en la seua classe i amb els mateixos nens. Es feren tallers de teatre, pintura, pretecnología, esports... per a tots els 5 cursos i cada nen anava al taller que volia i del que era responsable un mestre. La programació era conjunta, globalitzant els aprenentatges, fonamentalment temes monogràfics escollits pels alumnes.

I així us contaríem quantitat de coses i... també de problemes. Però nosaltres volem aconseguir UNA ESCOLA ON ELS NENS S'HO PASSEN BÉ, on prevalguen els seus interessos i tot el que d'açò se'n deriva.

Es clar també que vivim una societat repressiva i jeràrquica i que nosaltres hem sofert un ensenyament autoritari... així com les crisis personals i collectives i les contradiccions que en són moltes i freqüents. Però, malgrat tot, tenim nens entres mans. I transformar les institucions, els recursos pedagògics, i les actituds de fons, no és fàcil ni ràpid. Però, cal començar-hi i fer tot el que pugam per a que l'escola arribe a ser un lloc on els nens vagen a gust i s'ho passen la mar de bé.

De la necessitat de contactar amb altra gent interessada, i de donar a conéixer el que estem fent, vàrem fer un curset a l'escola d'estiu de la ciutat de València.

Ja en el curs 79-80, i degut a que les gestions fetes per a aconseguir uns terrenys han estat infructuoses, es va realitzar una assemblea el 15 de setembre on es proposa, conjuntament per l'Ajuntament i el Consell de Centre, NO OBRIR L'ESCOLA i demanar informes a sanitat. La proposta va esser majoritàriament aprovada per la nombrosa assemblea, i, ja a finals de setembre, l'escola no s'ha obert, els nens resten a casa, i es fan assemblees per nivells, i generals cada divendres.

S'ha parlat amb Diputació, Consell, Delegació i s'entreveu una solució no massa llunyana en quant als terrenys.

La resposta del barri està essent molt positiva, i a més a més, els altres dos centres estatals han tancat en solidaritat.

JOSÉ LUIS FERNÁNDEZ
LOLA PASTOR

AL VOLTANT DE...

DAVANT EL 9 D'OCTUBRE

És ara un dels moments més esperançadors en la recuperació del poble valencià, de les arrels profunds de la seua identitat. I en eixe camí de retrobament nosaltres, els treballadors de la cultura, tenim un clar paper a fer. Un paper que no és fàcil. La intimidació, la incomoditat està poblant el camí normalitzador de la nostra llengua. Aquí està el decret de "Bilingüisme" i els intents de dividir la llengua comuna de Balears, Catalunya i el País Valencià. Ningú millor que aquell mestre valencià —Carles Salvador— per a defendre aquesta unitat. L'any 1929 deia en la revista "Taula de lletres valencianes": "El nostre caminar és en grup, cert. La via és ampla i hi cap força gent. Els altres tenen les seues orquestres i amb elles no es fan alterar les passes".

"Fitem la ruta, amics, amb tremolosos banderins de colors. I qui entre en ella sàpia quin és el nostre ritme i quina la cançó que floreix als llavis".

"I remarquem cada dia: l'extensió i la unitat de la llengua. I practiquem cada dia les normes gramaticals de Mestre Fabra".

Hem de saber que no és possible restablir la desfeta de la nostra cultura amb la derogació i creació de decrets. Cal quelcom més. Som en la major part analfabets en la ciència del coneixement del nostre País; l'autodidactisme ha substituït, en gran part, els vells mestres i les escoles; a nivells molt generals, ni sabem qui som, ni sabem quins són "els mots de cada cosa", ni tenim arrels positives comunes. És a dir: a més de lluitar per subsistir dia a dia com a individus i com a país haurem de refer el País.

Ens caldrà aclarir el confusionisme, destriar els conceptes veritables, preparar els infants per a la tasca d'una terra nova que recobra les seues fonts.

I això cal fer-ho com patriotes. Perquè acceptem les conseqüències de viure i tindre un poble com tenim. Encara no hem arribat al terme de normalització cultural i social i bon tros ens falta.

Som encara en el camí, i, en eixe camí, cal anar fent una tasca collectiva de mestres, pares i alumnes. Cal sortir de l'aula, cal organitzar, animar i crear unes noves formes d'acció cultural dins de la comunitat.

Per als treballadors de l'ensenyament, hi ha ara una nova i molt greu responsabilitat: fer de veritat popular el procés d'aprofundir en l'interior del nostre país, terra endins, memòria endins, frustracions endins.

FERRAN ZURRIAGA

LES ESCOLES D'ESTIU AL PAÍS VALENCIÀ

L'ESCOLA D'ESTIU A VALÈNCIA

Enguany l'Escola D'Estiu oferia un bon ventall de possibilitats perquè totes les persones que hi assistien poguessen trobar allò que els interessava, encara que l'Organització ens va fer notar que els cursets de tipus tècnic com: ceràmica, marqueteria, titelles, expressió... etc., van ser els més sol·licitats i primers a omplir-se.

Tots els cursets han tingut una temàtica molt variada: cursets pedagògics i didàctics, adreçats a Pre-escolar, EGB, BUP, a més de tallers i cursets de tipus monogràfic. Caldria assenyalar aquells que ens han destacat aspectes de la cultura popular que mai no han estat contemplats a l'escola tradicional, com ara la ceràmica, els jocs populars, la cistelleria, la dansa, la fotografia, la música, les tècniques d'impressió...

Les persones que hem estat participant hi a València, hem pogut constatar que als 79 cursos programats hi havia una assistència nombrosa, mentre que al tema general: "L'ENSENYAMENT i L'ESTATUT d'AUTONOMIA", encara que l'afluència ha estat més regular que altres anys, no va ser excessivament nombrosa. D'altra banda, als actes extracursets pensats per a les 6 de la vesprada: taules redones, teatre, xarrades, concerts, mongràfics, cinema... etc, acudien, prou sovint, quantitat de persones, igualment.

El STE del País Valencià ha estat present no sols a l'Organització d'aquesta IV Escola d'Estiu, sinó que també els afiliats i afiliades matricultas, han estat integrats plenament al desenvolupament de les Conclusions i a molts dels cursets programats. D'igual manera, va ser de destacar, la "parada" del STE del País Valencià, on podies trobar tota mena d'informació sindical, a més de cartells, mocadors i d'altres objectes com cançons, revistes, un salut d'un amic o amiga... etc.

En quant a l'ambient que ha envoltat l'Escola d'Estiu a València, ha estat prou interessant, donades les condicions físiques del lloc, que possibilitaven la familiaritat dels assistents a l'Escola, malgrat que la manca d'espais verds i el cement ens ofegaven de vegades.

La IV Escola d'Estiu a València, ha assolit els seus objectius iniciats a la I Escola. Hem pogut vore una realitat de formació i reciclatge del professorat amb una recerca de noves tècniques pedagògiques arrelades en la realitat social i nacional del nostre poble.

E. CASTELLANO

IV ESCOLA D'ESTIU A DÉNIA

Si ha de fer-se una valoració del que ha estat l'Escola d'Estiu de Dénia, pensem deuria basar-se en l'objectiu principal que ens marcàrem en decidir aquest desdoblament de la IV Escola d'Estiu del País Valencià, és a dir, aconseguir una descentralització que permetera un apropament a la realitat de les comarques del nostre País.

Evidentment, aquest objectiu no s'ha acomplert plenament i hem tingut serioses deficiències organitzatives, unes derivades de factors externs, bàsicament el finançament, i d'altres derivades de la manca d'experiència dels organitzadors, que ho féiem per primera vegada. D'entre elles cal remarcar que no s'ha arribat a lligar suficientment a aquesta tasca els mestres de la comarca i les distintes institucions públiques.

Dit tot açò, cal aclarir que el major encert ha estat simplement que aquesta escola ha arribat a realitzar-se i d'aquí ha sortit el compromís de tots els mestres participants als distints grups de treball de l'organització, de seguir treballant plegats per aconseguir, cada vegada més satisfactòriament, la projecció i incidència de l'escola a la nostra comarca.

D'entre les activitats realitzades volem destacar-hi el treball de pressió per tal d'aconseguir l'aprovació del Decret de Bilingüisme, que es concretà en una Mesa Redona-Col·loqui, una manifestació, i l'edició d'un document explicatiu adreçat a tots i cadascun dels ajuntaments del País Valencià. Així mateix fou molt positiva la Festa Infantil, que aconseguí plenament introduir-nos dins el poble de Dénia. Per finalitzar, malgrat les limitacions, també s'aconseguí la participació de gent de la comarca, ensenyants i no ensenyants, en l'activitat de direcció de cursets i activitats extra, alguns d'ells sobre temes específics del medi de la Marina Alta.

Acabada l'escola, la nostra preocupació avui és projectar durant tot el curs, ampliant-la si és possible, la il·lusió i les ganes de treballar del grup d'ensenyants de la comarca, duent l'anàlisi d'aquesta experiència als llocs de treball, als distints centres educatius, eixamplant el radi d'acció i el compromís de tots els ensenyants per renovar l'escola.

També temptarem d'aconseguir per l'any que ve un horari i una programació que permeta així mateix una major participació de tota la gent de la comarca que puga ésser interesada per la cultura i l'ensenyament del País Valencià, encara que no siga ensenyant.

La nostra intenció és que l'escola no siga un fet aïllat ni en el temps ni en el sector de treball, i cridem ja des d'ací a una participació a fi que l'escola d'estiu siga un instrument vàlid per a tota la societat de la Marina Alta.

GRUP ORGANITZADOR DE LA IV ESCOLA D'ESTIU DEL P.V. A DÉNIA (MARINA ALTA)

UN POC D'HISTÒRIA

ANTECEDENTS

Les Escoles d'Estiu del País Valencià així com les de Les Illes i moltes altres sorgides arreu de l'Estat Espanyol, pressumiblement no haurien estat possible sense l'existència de les Escoles d'Estiu de Barcelona que s'iniciaren l'any 1965 (1) amb l'assistència d'uns 150 ensenyants i a la qual assistiren mestres valencians i illencs. L'any 1967 amb uns 500 assistents, la presència de valencians s'hi amplià i fou més activa, fent de responsables d'algun curset alguns d'ells.

Els anys següents la participació de professors procedents de diversos indrets de l'Estat espanyol, l'aparició de noves Escoles a Catalunya i l'assistència massiva a la de Barcelona foren la primera mostra de l'efecte multiplicador que tenien i tenen aquestes institucions. Es interessant remarcar aquest efecte multiplicador perquè és una de les característiques de totes les Escoles d'Estiu. Generalment alguns dels assistents a una Escola esdevenien professors i organitzadors d'unes altres.

PRECEDENTS I CAMÍ CAP A LA I ESCOLA D'ESTIU

Malgrat la presència continuada d'ensenyants valencians en les Escoles d'Estiu del Principat i l'interés de molts d'aquestos perquè se n'organitzassen al País Valencià, van passar encara 11 anys fins que hi aparegué la primera. Les raons n'eren diverses però fonamentalment fou la manca d'una infraestructura capaç d'assumir el muntatge que suposava l'organització el que impedí que aquesta pogués dur-se a terme. Organització que necessitava, d'altra banda, del corresponent permís governatiu, cosa que els grups interessats a promoure-la, que generalment treballaven pedagògicament, veien difícil d'aconseguir a la València dels anys 60 i començaments dels 70. Realment no estaven mancats de raó, perquè quan l'any 1975 uns mestres pertanyents a ACIES (2) —grup que havia estat legalitzat pel MEC en juny de 1974—, organitzaren per fi una Escola d'Estiu, el permís els hi fou denegat pel, aleshores Governador de València, Sr. Oltra Moltó. Aquesta denegació va ésser comunicada als organitzadors tres dies abans de la data prevista per començar, tot i que el permís havia estat sol·licitat dos mesos abans i hi havia més de 150 inscripcions.

Un atemptat, entre tants, a la llibertat de reunió i expressió. Una mostra més de la por a la cultura.

El fet que al País Valencià durant tants anys no fos possible realitzar una Escola D'Estiu, no vol dir que els professionals de l'ensenyament s'estiguessen aturats. En ACIES, els mestres, organitzats en grups de treball, es plantejaven la tasca des del punt de mira de la pedagogia Freinet i cada any organitzaven estatges o curets on mostraven les pròpies experiències a d'altres companys. L'Institut de Renovació Pedagògica des de l'any 1974 organitzava cursets, fonamentalment dirigits a parvulari. El Secretariat de l'Ensenyament de l'Idioma, entre les seues activitats comptava amb l'organització d'estatges on es debatia la problemàtica de l'ensenyament de la llengua des de tots els angles. El Col·legi de Doctors i Llicenciats comptava, entre altres, amb grups pedagògics i l'organització de jornades de treball. L'Associació d'Antics Alumnes de Magisteri havia muntat xerrades i taules redones.

Des de tots aquests grups s'anava constatant i convertint en exigència, la necessitat d'una escola nova, arrelada en tots els aspectes en la realitat del País Valencià, i al llarg dels anys anaven creant un ambient que propiciaria una organització més ampla: l'Escola d'Estiu.

I ESCOLA D'ESTIU DEL PAIS VALENCIA

Les institucions abans esmentades, juntament amb l'Agrupació d'Ensenyants de Formació Professional van ésser els organitzadors de la I Escola d'Estiu celebrada a València a les primeries del més de juliol de 1976. Els que han estat objectius fonamentals de totes les Escoles d'Estiu ja hi eren presents: la formació professional dels ensenyants, la recerca de noves tècniques pedagògiques i l'elaboració d'una política educativa pròpia que responga a la realitat social i nacional del País Valencià.

Hi hagué 56 cursets que abastaven temes pedagògics, didàctics i monogràfics formatius en general. Hi assistiren més de 900 ensenyants dels quals un 55% eren professors i un 45% estudiants.

Aquesta primera Escola d'Estiu es va fer dins del marc del Congrés de Cultura Catalana que en aquells moments s'estava celebrant per diferents indrets del País Valencià, del Principat i de les Illes, i com una aportació a aquest a través de les conclusions.

Hi va haver, a més, quatre temes generals de debat, la participació en els quals era oberta. Els temes eren candents en aquell moment entre els ensenyants: "L'Escola pública", "La gestió democràtica a l'escola" "L'ensenyament i l'estatut d'autonomia" i "El sindicat dels ensenyants". Dels dos primers s'hi traurien conclusions en el ben entés que aquestes suposaven un material de treball. No pretenien ser una alternativa d'ensenyament acabada ni un manifest de l'Escola. Amb aquestes consideracions, a l'Assemblea final es va decidir la seua publicació.

Al marge dels cursets i dels temes generals hi havia una sèrie d'activitats extracursets, d'entre les quals cal destacar la presentació dels diferents partits polítics, llavors no legalitzats, com una prova més que al si de l'Escola d'Estiu s'anava reflectint la situació sòcio-política envoltant.

II ESCOLA D'ESTIU DEL PAÍS VALENCIÀ

El context sòcio-polític del moment també s'hi veié reflexat, fonamentalment en els debats. Durant tot el curs escolar

s'havia produït un fort moviment reivindicatiu en tots els sectors de l'ensenyament, cosa que féu que aquest tema, el del sindicat dels ensenyants, fos molt viu i comptàs amb molta assistència per debatre'l.

D'altra banda, la presència de partits polítics va estar a la segona Escola d'Estiu menys candent, donat que uns dies abans havien estat ja les primeres eleccions generals després de 40 anys.

D'altres temes generals foren: "L'escola pública", "La coeducació", "Problemàtica comuna de la F.P. i el BUP" i "L'ensenyament i l'Estatut d'Autonomia".

Hi hagué 98 cursets i les activitats extra cursets abastaren aspectes molt diversos. Cal constatar que a partir d'aquesta Escola, la temàtica relacionada amb l'ecologia desperta molt d'interés i hi estaria present en successives escoles de manera ascendent.

El muntatge d'aquesta segona edició de l'Escola, així com els de la resta, fou completament voluntariosa, cosa que obligà la comissió organitzadora a redactar un manifest que acabava dient:

"Denunciem que tant en la I Escola d'Estiu com en la d'enguany hàgem hagut de recórrer d'una banda a la utilització dels locals de Col·legis privats davant del desinterés i la negativa dels centres oficials als quals ens hem adreçat reiteradament, i d'altra que el finançament de l'Escola haja comptat exclusivament amb les matrícules dels alumnes; per això:

Exigim dels organismes oficials que ens cedesquen els locals més escaient per a la realització de la III Escola d'Estiu, així com que es facen càrrec del seu total finançament".

III ESCOLA D'ESTIU

La III Escola d'Estiu del País Valencià es caracteritzà fonamentalment per tres aspectes. L'un va ésser la presència d'organismes oficials, els ICE de la Universitat Literària i el de la Politècnica, a través de les subvencions a cursos tots dos i formant part de l'organització el primer.

D'altra banda, a l'acte de cloenda van assistir els llavors Consellers d'Educació i de Cultura, srs. Barceló i Bevià, aportant així la presència del Consell del País Valencià. També hi assistiren els Presidents de la Federació d'Associacions de pares i el de la Federació d'Associacions de Veïns que iniciarien així una certa col·laboració entre Escola d'Estiu i societat valenciana a través dels elements més implicats en el món educatiu.

Un altre fet a destacar és l'ampliació de la comissió organitzadora, amb la incorporació del SATE, constituït formalment en novembre de 1977, i que responia a la invitació que s'havia fet en l'Assemblea final de la segona Escola d'Estiu. Amb aquesta incorporació, a més d'un ajut personal s'hi aportava la presència del col·lectiu sindical majoritari al País Valencià que s'havia distingit per la seua combativitat i capacitat mobilitzadora durant les, aleshores recentment passades, lluites al camp de l'ensenyament.

El tercer aspecte característic va ésser la reducció dels debats generals a un únic tema, "L'ensenyament i l'estatut d'autonomia". Nou mesos abans, gairebé un milió de valencians havien eixit al carrer per demanar l'autonomia. Pràcticament tots els partits polítics i organitzacions sindicals i cíviques havien fet seua aquesta aspiració i els treballadors de l'ensenyament necessitaven concretitzar en el seu camp específic el que això significava. Així doncs, partint de les conclusions de les Escoles anterior, debatudes i ampliades amb noves aportacions s'anirien elaborant al llarg de l'Escola d'Estiu les premisses que es consideraven necessàries per tal d'aconseguir una escola realment valenciana.

Per últim, no podem acabar la ressenya de la tercera Escola d'Estiu sense referirnos a la festa final que s'havia organitzat en col·laboració amb l'Associació de Veïns de Campanar, (lloc on es realitzava l'Escola) perquè novament la por a la cultura i el menyspreu a les llibertats fonamentals de les persones es feia patent com quatre anys abans, però amb altres mitjans, a través del boicot a la festa i de les agressions físiques d'uns personatges grotescs que induïts per elements poderosos i ajudats de coneguts militants d'extrema dreta, només són experts en la manipulació de la ignorància i en les actituds destructives. Amb la gastada acusació de "catalanistes" pretenien desfer la tasca que en molts anys de treball i amb la participació de milers d'ensenyants anava fent camí cap a un ample moviment pedagògic, renovador i arrelat al País Valencià.

IV ESCOLA D'ESTIU

És la quarta Escola d'Estiu la que segurament marcarà un fita. D'una banda per la seua presència en les comarques del País i d'altra pel suport públic que ha tingut i per l'ampliació dels seus col·laboradors.

Efectivament, realitzada simultàniament a València i Dénia i amb l'acte de cloenda a Alcoi marcarà així una pauta d'amplitud i descentralització.

Pel que respecta al suport, cal constatar que l'ha tingut per part de l'Ajuntament de les ciutats implicades, per la Diputació provincial de València, per les associacions de veïns. Aquestes i l'Ajuntament de València s'hi han fet presents a més per mitjà de presentacions de debats i d'informes. Diverses entitats i persones del nostre món cultural i polític estigueren a l'acte de cloenda (el President del Consell, Sr. Albinyana, el professor Sanchis Guarner, etc) constituint-ne un element diferenciador de l'Escola d'Estiu de feia només dos anys.

Pel que respecta a la comissió organitzadora, cal esmentar que el Col·legi de Llicenciats ja no hi era. Hi eren tanmateix els Col·lectius de mestres de La Marina, la Safor, el Baix Vinalopó i la Ribera, en tant que l'antic SATE i el STEA, reconvertits ara en STE del País Valencià, han continuat aportant-hi el seu treball.

C. MIQUEL

(1) Amb aquesta Escola d'Estiu s'hi reprendria una tradició pedagògica iniciada en 1914 per la Mancomunitat de Catalunya, suspesa durant la dictadura de Primo de Rivera i continuada de 1931 al 35 per la Generalitat.

(2) Associació per a la Correspondència i la Impremta a l'Escola, avui Moviment Cooperatiu d'Escola Popular.

DEBAT

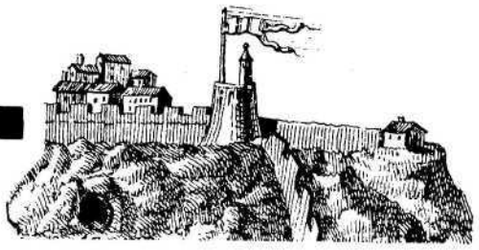

CRÒNICA D'UN ESTATGE

A les darreries del mes d'Agost, ens assabentàrem per la premsa que la Conselleria d'Educació convocava un estatge per a professors de valencià. Aquesta convocatòria seria l'inici d'uns fets que podríem qualificar de surrealistes, car allò normal i correcte hauria estat citar personalment els interessats.

El que ocorria, però, fou que no es tenia clar quines havien de ser les persones interessades perquè si en un diari posava que els professors del Pla Experimental, en un altre posava que els interessats en general. A Alacant es convocava per ràdio i a Castelló no tenim notícies que es convocàs de cap manera.

El que sí que hi quedava clar era que s'hi preveia l'assistència d'un 30% de cursetistes de LO RAT PENAT.

Malgrat tot, els professors directament implicats en foren assabentats per mitjà de l'Associació Valenciana d'Ensenyament i del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament, que sí que feren com cal la convocatòria.

Arribat el dia 15 de Setembre, al Col·legi Cervantes de la ciutat de Gandia, uns 200 professors implicats en l'ensenyament de la llengua, disposats a prendre's el treball seriosament, unes 25 persones —els "invitats"— que ostentaven als seus cotxes i solapes la senyera de la ciutat de València i un Director General —Salvador Peiró— que començà provocant l'atordiment del personal en dir que entre els objectius de la Conselleria estava el d'aconseguir la diglòssia per a tots els valencians, formaven el gros de l'escenografia.

A la sessió del matí s'esdevingueren diversos fets:

- Uns ensenyants que pregunten i exigeixen sobre les classes de valencià d'enguany, sobre la titulació adient, sobre la Comissió mixta, sobre el Pla Experimental, etc, i Salvador Peiró que se sent obligat a respondre a tot i demostra, entre altres coses, que no sap com funcionava l'any passat al Pla Experimental.
- Aquests mateixos ensenyants que de tant en tant s'impacienten i es posen desficiosos davant la manca de respostes clares.
- El grup d'"invitats" que observa amb cara de pocs amics, remuga o llig la premsa i que quan algú pronuncia el malèfic mot "Catalunya", fent referència al que siga, planta les orelles i posa els ulls redons sense saber de què s'hi parla ni entendre res.

L'autoanomenat "Honorable Conseller d'Educació": "Querits amics...".

Malgrat el caos organitzatiu i després de tres hores sense haver passat del primer punt de l'orde del dia, la gent se'n va a dinar havent aprovat les següents conclusions:

1. Que l'ensenyament del valencià continue a tots els centres i amb l'alumnat de l'any anterior; que s'hi mantinga el mateix professorat i les condicions de subvenció que considerava el Pla Experimental. S'aprova així mateix una ampliació d'aquest ensenyament.
2. La titulació del professorat que ha de donar les classes de valencià ha d'ésser una titulació acadèmica, és a dir, atorgada per les entitats acadèmiques oficials.
3. Se sol·licita que en el temps màxim d'una setmana aparega l'ordre ministerial que regule l'ensenyament DE i EN valencià per a aquest curs.
4. Participació dintre de la Comissió mixta, del Departament de Filologia de la Universitat de València, l'I.C.E. de la Universitat Literària i una representació dels organismes relacionats amb els ensenyants.

La nota surrealista de la vesprada la posaria el grup "invitat", que va mostrar les seues aptituds xiulerils i cridaners, donant un to musical a la sessió.

Un dels professors assistents féu de mo-

(Pasa a la página siguiente)

El professor Sanchis Guarner i el Conseller en l'acte de cloenda.

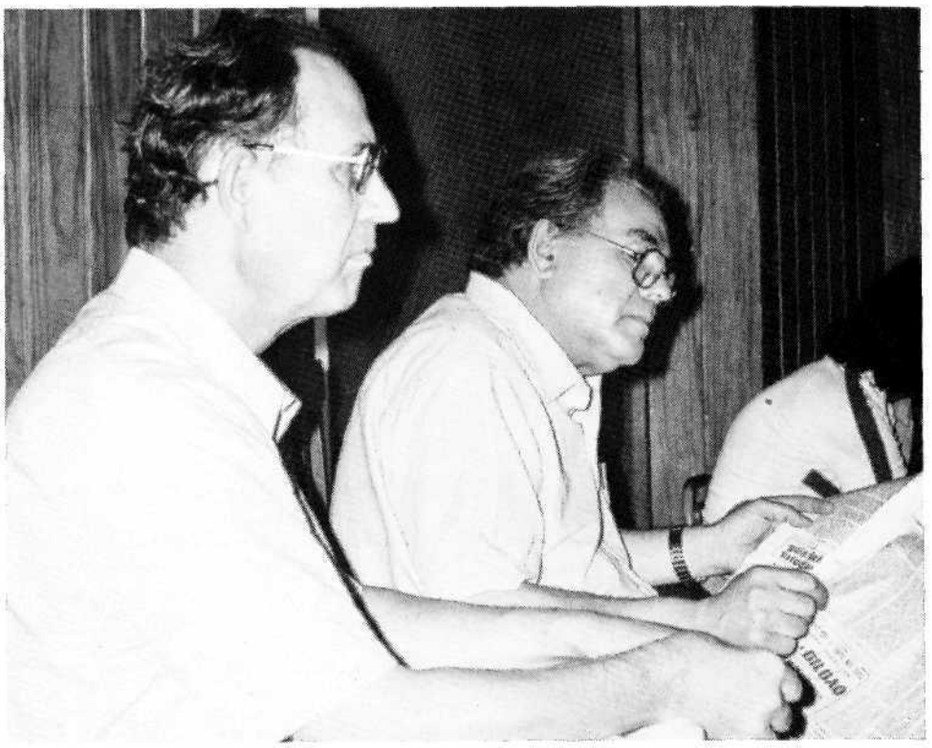

El senyor de les dentoles i l'impressor Marí Montañana, del sector "invitados".

derador i per primera vegada al llarg del dia s'utilitzà un mètode de treball coherent.

S'hi llegiren diverses ponències referents als tres punts que havia marcat la Conselleria, però, quin atreviment!, gairebé tots els ponents gosaren dir que el valencià era una de les variants dialectals de la llengua catalana, i això ja fou excessiu. Els "invitats" protestaven, feien com que se n'eixien del saló i xiulaven. Fins i tot, un senyor amb dentoles feia punyades als seients. Però ni una sola ponència per part d'aquesta gent, ni un sol argument de tipus lingüístic o pedagògic. Cap aportació. Només la manifestació més clara d'una ignorància supina. Els "implicats" resistiren estoicament i educada com a ensenyants de bé, aprovant el contingut de les ponències. (Val a dir que entre els "invitats" només hi hauria mitja dotzena de mestres).

Per unanimitat entre els "implicats" les conclusions foren aquestes.

Manifestar:

1.—La unitat del valencià amb la llengua parlada a Catalunya i Balears tal com dictamina la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola, la Facultat de Filologia de la Universitat de València i totes les Universitats de llengues romàniques del món.

2.—La necessitat de l'obligatorietat de l'ensenyament del valencià en tots els nivells.

3.—La necessitat d'una flexibilitat en els programes per adaptar-los a les diferents situacions sòcio-lingüístiques:

L'acte de Cloenda provocà als assistents noves emocions. Perquè:

- El representant de la Inspecció Tècnica parlà en mallorquí i els "invitats" quasi es morien de l'ensurt mentre que els "implicats" quasi es moriren de gust.
- El professor Sanchis Guarner fou aplaudit amb força per tots els "implicats" mentre que el senyor de les dentoles continuava amb els seus "mamporros" als seients. Val a dir que les paraules de D. Manuel foren justes, mesurades i clares.
- El Conseller d'Educació, senyor Peris Soler, obsequià a tots, "implicats" i "invitats", amb un redó "Querits amics", finint amb les seues paraules un estatge que no per surrealista deixà d'ésser profitós. Però, ai el cor!

C.M. i J.M.

ELS DECRETS DE BILINGÜISME COMPARATS

Respecte al Decret 200 3/1979 de 3 d'agost (BOE del 23 d'agost) hem d'assenyalar que el País Valencià ha estat radicalment i injustament discriminat, car la seua aplicació s'estableix per al curs 1980-81, mentre que a Catalunya ja es va aplicar el curs passat, i a Euskadi i Galícia ho serà al present.

En quant a la llengua , a Galícia i Catalunya s'incorpora obligatòriament, a Euskadi, en les zones basco-parlants, també de manera obligatòria, mentre que a la resta de les zones s'organitzarà progressivament segons les circumstàncies sociopedagògiques i la voluntat dels pares dels alumnes de cada centre. Per al País Valencià mai no es parla d'obligatorietat o de matèria comuna: "La enseñanza de la lengua se incorporará a los planes de estudio... a cuyo efecto se tendrán en cuenta las distintas situaciones pedagógicas que puedan presentarse y, en todos los casos, las circunstancias personales de los mismos" (Art. 2). Per tant, és clar, que encara que es decidesca incorporar l'ensenyament del valencià a l'escola, sempre serà possible que **circumstàncies personals** decidesquen el contrari.

Tenint en compte a l'ensenyament en valencià, el Decret ens discrimina junt amb Galícia i Euskadi, respecte a Catalunya, puix que ja no són les circumstàncies sociolingüístiques de la població escolar les que exigiran el desenvolupament de programes en valencià, sinó a més a més "en atención a las opciones manifestadas por los padres y a los medios de que se disponga".

No clarifica que el Valencià és el nom genèric que es dóna a les diferents variants parlades al País Valencià de la llengua catalana, mentre que al Decret de les Illes, promulgat darrerament, sí que ho fa.

En quant a la unitat de la llengua, no hem d'oblidar mai els documents que resulten bàsics per a nosaltres:

—Discursos llegits a la Reial Acadèmia de la llengua en 1930 per A. Rubió i Lluch.

—Declaració i Normes Ortogràfiques signades a Castelló el 21 de desembre de 1932.

—Gramàtica Valenciana de M. Sanchis Guarner. Ed. Torre 1950

—Document de la Reial Acadèmia de la Llengua signat pels acadèmics de la llengua i de la història l'any 1978.

—Declaració de la unitat de la llengua catalana, feta per l'Institut d'Estudis Catalans, entitat reconeguda el 26 de novembre de 1976 al BOE per reial decret, com a entitat cultural i d'àmbit d'actuació a les terres de llengua i cultura catalanes.

—Informe sobre la llengua del País Valencià emés per la Facultat de Filcl·logia de la Universitat de València i signat el 30 de juny per: Departament de Gramàtica i Crítica Literària, Departament de Llengua Espanyola, Departament de Lingüística valenciana, Departament d'Àrab, Departament de Francés, Departament d'Anglés, Departament d'Italià, Departament d'Alemany, Certificat pel Secretari de la Facultat amb el vist i plau del degà.

—Informe de la Conselleria d'Educació del Consell del País Valencià signat a maig de 1979

EL S.T.V. DEL P.V. DAVANT EL DECRET

El SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT del País Valencià, front al recent document amanegut al B.O.E. del 23 d'agost del 79, pel qual es regula la incorporació del valencià al sistema educatiu del País Valencià, manifesta:

—Aquest Decret ha significat un nou emboirament del panorama cultural valencià, en quant que no determina d'una vegada per totes, la procedència de la nostra parla i la unitat manifesta amb la que ens comuniquem de Salses a Guardamar i de Fraga fins Mahó, que es coneix científicament per tots el romanistes com a llengua catalana.

—La manca de delimitació de les zones i comarques al nostre País, puix que no determina la cooficialitat del castellà i el "valencià" a les zones castellano-parlants, ni l'oficialitat del valencià a les comarques de parla valenciana.

—Aquest Decret, no respecta el dret dels immigrants castellano-parlants de les comarques de parla valenciana, puix no estableix els mitjans per a la seua integració lingüística i cultural.

—La no publicació de l'Ordre Ministerial que ha de desenvolupar aquest Decret, ens situa a la darrera posició lingüística de tot l'Estat Espanyol, així com que impossibilita l'aplicació d'aquest Decret de Bilingüisme, deixant en un lloc prou fosc tot el procés de normalització lingüística que tant li cal al nostre País.

—Argumentar per part de la Conselleria d'Educació, que aquest fet de la no publicació de l'Ordre Ministerial, és motivada per la manca de mitjans materials i humans, ha estat una negació de la tasca desenvolupada per aquells organismes i institucions que durant llarg temps, han estat interessades pel redreçament de la nostra llengua i cultura.

Per tot açò, el SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ, considera que:

1. Ha de publicar-se per aquest curs acadèmic l'Ordre Ministerial que desenvolupe el Decret de Bilingüisme, tot tenint en compte els punts anteriorment esmentats.
2. Als centres d'EGB, Formació Professional i Batxiller on l'any passat es va desenvolupar el primer Pla Experimental, es continuen desenvolupant enguany, i a més a més, siga ampliat als cursos següents sense cap necessitat de tornar a demanar-ho.
3. Deurà d'autoritzar-se l'ensenyament de la llengua a tots els centres estatals i no estatals que així ho demanen.
4. Ha de crear-se urgentment la Comissió mixta que junt a l'Institut de Filologia, Facultat i departaments de Castelló, València i Alacant, així com l'ICE de la Literària i les Organitzacions íntimament lligades a l'ensenyament, es faran càrrec de tota la problemàtica plantejada.
5. Ha de realizar-se un estudi sòcio-lingüístic i d'infrastructura educativa a tot el País Valencià.

● ● ●

El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià, frente al reciente Decreto aparecido en el B.O.E. del 23 de agosto de 1979 por el que se regula la incorporación del valenciano al sistema educativo del País Valencià, manifiesta:

—Este Decreto ensombrece nuevamente el panorama cultural valenciano, en cuanto que no determina de una vez para todas, la procedencia de nuestra habla y la unidad manifiesta con la que nos comunicamos de Salses a Guardamar i de Fraga, fins a Mahó, que se conoce científicamente por todos los romanistas como lengua catalana.

—La falta de delimitación de las zonas y comarcas de nuestro País, pues no determina la cooficialidad del castellano y el valenciano en las zonas castellano-parlantes, ni la oficialidad del valenciano en las comarcas de habla valenciana.

—Este Decreto no respeta el derecho de los inmigrantes castellano-parlantes de las comarcas de habla valenciana, pues no establece los medios para su integración lingüística y cultural.

—La no publicación de la Orden Ministerial que ha de desarrollar este Decreto nos discrimina lingüísticamente respecto al resto del Estado Español, al mismo tiempo que imposibilita la aplicación de este Decreto de Bilingüismo, dificultando todo el proceso de normalización lingüística que tanta falta hace al País Valencià.

—Argumentar por parte de la Conselleria d'Educació que el hecho de la no publicación de la orden Ministerial, esté motivado por la falta de medios materiales y humanos, es una negación del trabajo efectuado por aquellos organismos e instituciones que durante mucho tiempo han trabajado por la recuperación de nuestra lengua y cultura.

Por todo esto, el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià considera que:

1. Ha de publicarse para este curso académico la Orden Ministerial que desarrolle el Decreto de Bilingüismo, teniendo en cuenta los puntos citados anteriormente.

2. En los centros de EGB, Formación Profesional y Bachillerato donde el año pasado se desarrolló el Primer Plan Experimental, se continue este año y, además, sea ampliado a los cursos siguientes sin necesidad de volver a solicitarlo.

3. Deberá autorizarse la enseñanza de la lengua en todos los centros estatales y no estatales que así lo soliciten.

4. Ha de crearse urgentemente la Comisión Mixta que con el Instituto de Filología, Facultad y departamentos de Castellón, València y Alacant, así como el ICE de la Literaria y las Organizaciones íntimamente ligadas a la enseñanza, se harán cargo de toda la problemática planteada.

5. Ha de realizarse un estudio socio-lingüístico y de infraestructura educativa de todo el País Valencià.

EL DECRETO DE BILINGÜISMO

REAL DECRETO 2003/1979 de 3 de agosto, por el que se regula la incorporación de la Lengua Valencia al sistema de enseñanza del País Valenciano.

La Constitución protege a todos los españoles y pueblos de España en el ejercicio de los derechos humanos, sus culturas y tradiciones, lenguas e instituciones.

La lengua es el símbolo y salvaguardia de una Comunidad y constituye uno de los vínculos más importantes de unión entre sus miembros. El lenguaje se forma en el seno de la Sociedad y en ella lo aprende el individuo, si aspira a integrarse plenamente en la misma. Precisamente por su sustancial valor simbólico, el lenguaje es lo más peculiarmente humano en la vida social.

Desde ese entendimiento de la lengua como la expresión cultural más completa de la Comunidad nuestra Constitución reconoce la riqueza de las distintas modalidades lingüísticas de España como un patrimonio cultural que ha de ser objeto de especial respeto y protección. Ello implica el establecimiento de un criterio superador de cualquier controversia, mediante el cual la proclamación del castellano como lengua española oficial del Estado no es incompatible con el carácter también oficial que se reconoce a las demás lenguas españolas en el seno de las respectivas Comunidades autónomas de acuerdo con sus Estatutos.

Las singulares manifestaciones con que se produce el fenómeno bilingüe aconsejan establecer un tratamiento diferenciado para cada Comunidad y a tal propósito responde el presente Real Decreto, mediante el cual se regula la incorporación de la Lengua Valenciana al sistema educativo en el País Valenciano, durante la actual situación transitoria hasta la promulgación del Estatuto de esa Comunidad autónoma. En su elaboración se han tomado en consideración las circunstancias sociales y lingüísticas existentes en el territorio, así como las características peculiares del sistema escolar en las provincias que integran la mencionada Comunidad y la disponibilidad de profesorado en condiciones de proporcionar la enseñanza de la Lengua Valenciana.

El propósito de asegurar la eficacia de esta norma y su carácter transitorio se reflejan en el amplio margen de flexibilidad que implica la autorización resultante de su disposición final segunda, mediante la cual se podrán afrontar cuantos supuestos e incidencias suscite la propia aplicación de la norma.

En su virtud,a propuesta del Ministro de Educación y previa deliberación del Consejo de Ministros en su reunión del día tres de agosto de mil novecientos setenta y nueve,

DISPONGO

Artículo primero. Además de la enseñanza de la lengua oficial del Estado, que se verificará conforme a los planes de estudio, en todos los Centros docentes del País Valenciano con objeto de que todos los alumnos adquieran el dominio oral y escrito de la misma adecuado a su edad, el Ministerio de Educación asume como obligación propia la introducción de la Lengua Valenciana en el sistema educativo del País Valenciano.

Artículo segundo. **La enseñanza de la Lengua Valenciana se incorporará a los planes de estudio de Educación Preescolar, Educación General Básica y Formación Profesional de primer grado en el País Valenciano a cuyo efecto se tendrán en cuenta las condiciones sociales y lingüísticas existentes, las distintas situaciones pedagógicas que puedan presentarse y, en todos los casos, las circunstancias personales de los mismos.**

Artículo tercero. Uno. **El Ministerio de Educación, oído el Consell del País Valenciano, podrá adoptar las oportunas medidas a fin de facilitar que la enseñanza en los niveles educativos de Preescolar, Educa-**

(Pasa a la página siguiente)

ción General Básica y Formación Profesional de primer grado se base en la lengua materna, castellana o valenciana de los alumnos, cuando se disponga de los medios adecuados para ello.

Dos. **A tal efecto, en los Centros docentes estatales y no estatales se podrán desarrollar programas en lengua castellana o valenciana, en atención a la lengua materna de la población escolar, a las opciones manifestadas por los padres y a los medios de que se disponga.**

Artículo cuarto. En los institutos de Bachillerato se procederá a la creación de cátedras de Lengua y Literatura Valencianas, con objeto de lograr la progresiva incorporación a los planes de estudio de Bachillerato de la enseñanza de la Lengua y Cultura Valencianas.

Artículo quinto. En las Escuelas Universitarias de Formación del Profesorado de Educación General Básica se crearán cátedras de Lengua y Cultura Valencianas, con objeto de formar Profesores de esa Lengua, a través de la realización, entre otras actividades, de programas lingüísticos y pedagógicos para los alumnos de dichas Escuelas.

Los Profesores de Educación General Básica que hayan cursado con aprovechamiento tales programas, quedarán habilitados para impartir también en Lengua Valenciana las enseñanzas propias de cada nivel.

Artículo sexto. **El Ministerio de Educación, oído el Consell del País Valenciano, podrá reconocer los estudios impartidos por otros Organismos e Instituciones que tengan por objeto la enseñanza de Lengua Valenciana al profesorado. Asimismo, podrá habilitar para impartir la enseñanza de dicha lengua al profesorado que acredite suficientemente su conocimiento mediante la superación de las pruebas que al efecto se establezcan.**

Artículo séptimo. **La autorización de los libros de texto y material didáctico destinado a las enseñanzas de la Lengua Valenciana, así como la de las versiones en dicha lengua de los demás libros de texto, se realizará por una Comisión Mixta constituida por representantes de la Administració del Estado y el Consejo del País Valenciano, quienes en su actuación se atendrán con carácter general a lo dispuesto en el Decreto dos mil quinientos treinta y uno/mil novecientos setenta y cuatro.**

DISPOSICIONES TRANSITORIAS

Primera. **Hasta tanto se cuente con el profesorado suficiente para dispensar las enseñanzas de Lengua Valenciana el Ministerio de Educación organizará, en colaboración con el Consejo del País Valenciano, cursos de formación y perfeccionamiento del profesorado..**

Segunda. **Con objeto de que la incorporación de la Lengua Valenciana el sistema de enseñanza en el País Valenciano se produzca de forma gradual, los efectos académicos de las previsiones establecidas en el presente Real Decreo quedarán aplazados hasta el curso mil novecientos ochenta-ochenta y uno.**

DISPOSICIONES FINALES

Primera. El presente Real Decreto entrará en vigor al día siguiente de su publicación en el «Boletín Oficial del Estado».

Segunda. Se autoriza al Ministerio de Educación y, en su caso, al Ministerio de Universidades e Investigación, para desarrollar lo establecido en el presente Real Decreto y regular, consultando al Consejo del País Valenciano, su ámbito territorial y sus efectos académicos: Igualmente se les autoriza para que, en la actual situación transitoria, arbitren los cauces de colaboración con el Consejo del País Valenciano mediante los oportunos acuerdos con él, con objeto de conseguir la mejor realización de los fines establecidos en los artículos anteriores.

Tercera. Los derechos adquiridos por el profesorado numerario de los Centros docentes serán respetados de acuerdo con la legislación vigente.

Cuarta. En el ámbito territorial del País Valenciano queda derogado *el Decreto mil cuatrocientos treinta y tres/mil novecientos setenta* y cinco, por el que se reguló con carácter experimental la incorporación de las lenguas nativas en los programas de los Centros de Educación Preescolar y de Educación General Básica, así como cuantas disposiciones de igual o inferior rango, se opongan a lo dispuesto en el presente Decreto.

Dado en Palma de Mallorca a tres de agosto de mil novecientos setenta y nueve.

JUAN CARLOS R.

El Ministro de Educación
JOSÉ MANUEL OTERO NOVAS

B.O.E. n.º 202
23 d'agost de 1979

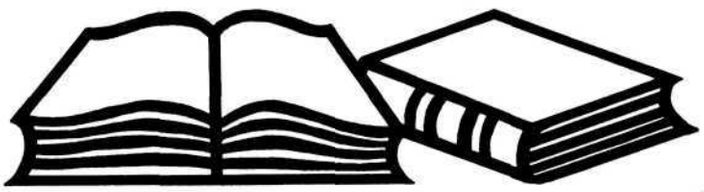

ELS LLIBRES

hem llegit

Dividida la obra en cuatro partes, la primera analiza las distintas concepciones de la educación, pasando desde la tradición idealista —Sócrates, Platón, Rousseau y Kant— hasta el reformismo pedagógico encabezado por el movimiento de la escuela activa del suizo A. Ferriere, la autoeducación de la italiana M. Montessori, el método *intuitivo de Giner de los Ríos* y de sus colaboradores en la Institución Libre de Enseñanza, el trabajo por equipos del norteamericano J. Dewey, etc.

Al hablar del campo de la educación, el autor llega a la conclusión de que la función ideológica del sistema de enseñanza consiste en justificar la división social del *trabajo en virtud de lo que serían desigual*dades innatas entre los individuos.

Critica conjuntamente la sociedad capitalista y el sistema educativo, que cumple dentro de ella una serie muy importante de funciones, destacando, según palabras del propio autor, "...que el sistema de enseñanza no se ha constituido históricamente, ni *sigue funcionando, en tanto que instancia* de transmisión cultural sino en tanto que instancia imprescindible para el mantenimiento del orden social".

Las llamadas capacidades, aptitudes y vocaciones de los individuos no son independientes del origen social y la utilización del argumento basado en el carácter hereditario de *la inteligencia no tiene otro sentido* que el de la justificación ideológica del mantenimiento de la desigualdad social.

La segunda y tercera parte de este libro versan sobre la escuela y desarrollo capitalista hasta la Ley General de Educación de 1970. Aquí se interpretan cada una de las circunstancias históricas que han puesto en escena el Sistema de Enseñanza Escolástico a mediados del siglo XIII, el Sistema de Enseñanza Liberal —Ley Moyano de 1857— y el Sistema de Enseñanza Tecnicista —Ley Villar Palasí de 1970—. Al mismo tiempo se analizan e interpretan los diferentes mecanismos utilizados en cada momento histórico para que el sistema educativo invariablemente ejerza las funciones de inculcación, selección, legitimación y reproducción. Así como las luchas mantenidas por el control del sistema educativo y protagonizadas por las distintas fuerzas sociales que integran el conjunto formado por la clase dominante.

La cuarta parte del libro expone que el sistema de enseñanza denominado tecnicista —Ley Villar Palasí, 1970— es el resultado de un profundo proceso de transformación de la sociedad española. El estudio de dicho proceso y las funciones ideológicas que el nuevo sistema educativo está *llamado a cumplir dentro de la sociedad es*pañola de capitalismo avanzado, son temas tratados con amplitud por el autor de este libro.

Resulta evidente para Lerena que el sistema actual de enseñanza no va destinado a eliminar las desigualdades sociales, sino precisamente a reforzarlas, racionalizando *la estratificación social existente, y prepa*rando a cada clase para ocupar el lugar que en las relaciones de producción le asigna el sector hegemónico de la clase dominante.

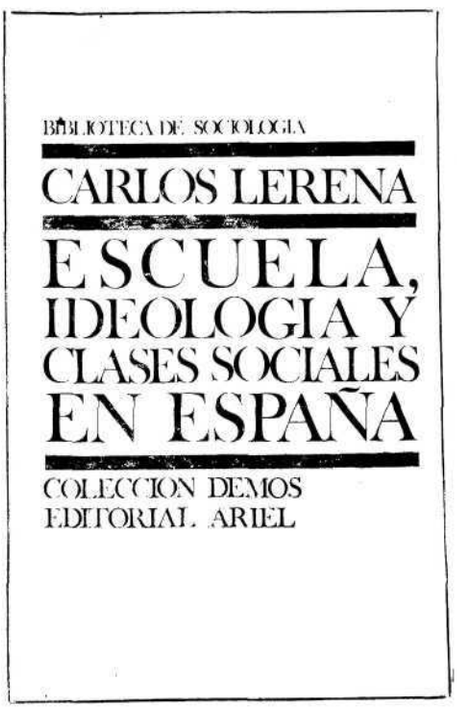

Título: "Escuela, ideología y clases sociales en España".
Autor: Carlos Lerena.
Editorial: Ariel/Colección De: ios.

per a grans

VELES I VENTS. Ferran Zurriaga. Edicions Tres i Quatre. València.

Es tracta d'una antologia de contes, poemes, dites i cançons triades especialment per als nens del País Valencià. Al final de cada text hi ha un petit vocabulari on s'expliquen les paraules més difícils així com una sèrie de preguntes i activitats a fer a partir del text.

Els dibuixos de Manuel Boix, són d'una gran qualitat i ajuden a donar un aire de fantasia i bellesa a tot el llibre.

GRAMATICA DE LA FANTASIA. Gianni Rodari. Editorial AVANCE. Barcelona.

L'autor de "Cuentos por teléfono" i de "Jip en el televisor" ens diu en aquest llibre que és necessari que els xiquets i xiquetes inventen els seus propis contes.

No es tracta d'un receptari per a fer contes, sinó d'un auxiliar molt útil per al conreu de la imaginació i de la fantasia.

CULTURA PARA 70.000. Universitat Popular de Rekaldeberri. SERIE Euskadi. Editorial NUESTRA CULTURA. Madrid-2.

La Universitat Popular de Rekaldeberri, naix dintre de les grans tasques sòcio-polítiques que suposa revitalitzar un cos social vell i decadent.

Una de les iniciatives pedagògiques prou originals, que han pogut realitzar-se a Espanya als darrers quaranta anys.

El seu sentit autocrític, és una de les coses que les institucions educatives i culturals oficials deurien tenir com a model.

per a xiquets

Periódicamente, con la aparición del Boletín del STE, os iremos informando de algunos de los libros o colecciones de libros para niños y de niños que consideremos más interesantes.

Esta vez dedicaremos estas líneas a una colección ya antigua, pero que no ha envejecido: la colección PARLEM/HABLEMOS, de Editorial La Galera. PARLEM se divide en tres secciones de menor a mayor complejidad del dibujo, pues son sin palabras: Imágenes, Acciones e Historias.

La serie Imágenes representa objetos o animales muy esqemáticos y sin movimiento. Acciones, en ella ya aparecen niños y personas realizando alguna actividad, y por lo tanto, con más movimiento. La tercera y última serie, Historias, es la más complicada y rica en la composición de escenas; en cada uno de sus cuadernillos se interrelacionan las personas con situaciones más amplias: zoo, escuela, familia...

La colección consta de quince cuadernillos, completamente plastificados y de hojas muy gruesas, para facilitar su manejo a los niños de dos a cinco años.

Además de hacer justicia a la colección PARLEM y para una edad de más de 9 años, os recomendamos CUENTOS ESCRITOS A MÁQUINA (G. Rodari, Ed. Alfaguara). Este libro, del mismo autor de la GRAMÁTICA DE LA FANTASIA (Ed. Escuela Moderna), es una recopilación de cuentos de temática variada: aventuras, humor, crítica... Uno de esos cuentos, "La muñeca de transistores", es una divertida sátira de las muñecas que hacen de todo, y de la discriminación machista de los juegos infantiles, que hará recapacitar a niños y mayores que lo lean.

AMICS

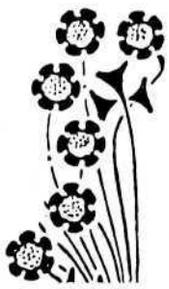

BOERIAS

LA LECTURA DE LA LEGISLACIÓN

El campo de la Legislación es áspero, farragoso y de no grata lectura en la mayoría de los casos y para el común de los ciudadanos. ¿Es éste suficiente motivo para desentendernos del mismo? Para los Trabajadores de la Enseñanza, la mayoría funcionarios de la Administración Civil, darle la espalda a la letra menuda y apretada del «B.O.E.» es decisión imprudente, cuando no irresponsable.

Todos sabemos que el conjunto de leyes, decretos, órdenes y circulares constituye un complejo entramado escrito, que, como sutil tela de araña, nos envuelve, aprisiona y confunde. Así, la ley del «mínimo esfuerzo» nos aconseja «pasar» de largo. Grave error.

Una visión más positiva verá en ese conjunto de disposiciones legales los paralelos y meridianos que nos permitan saber, en el momento deseado, qué rumbo tomar sobre la carta de navegación educativa, marco de referencia de nuestro trabajo diario.

Para ello, habrá que conocer esa parte de legislación que nos afecta. En un mundo donde la burocracia nos atosiga, conocer sus normas y aprender a interpretarlas y utilizarlas será una forma de combatirla, si no la única manera de hacerla más humana. Por ello, la sugerencia de que leas esta sección; será una forma de no tolerar que una impersonal, anacrónica y pesada máquina burocrático-administrativa consiga el propósito de silenciar nuestra voz —tus reivindicaciones— y atenuar la que debe ser firme exigencia de respeto a nuestros derechos como profesionales de la educación.

Pensar que las directrices tradicionales y anquilosadas han de permanecer inalterables es una concesión a la pereza mental. Aportar desde hoy ideas e iniciativas hasta hacer imposible la jubilación en activo de quienes tienen la responsabilidad de dar LUZ es, uno más, trabajo inaplazable. Trabajo tuyo, de todos.

(Pasa a la página siguiente)

DISPOSICIONES LEGALES

Esta Sección intentará resumir las disposiciones legales que mensualmente aparezcan en el «B.O.E.» y que nos afecten como profesionales de la docencia. Igualmente pretenderá rescatar del olvido las normas en vigor que faciliten la buena marcha de los colegios o la defensa de los intereses personales.

De las publicadas este verano hemos seleccionado:

A.—El Real Decreto sobre bilingüismo que se comenta ampliamente en otra sección de este número.

B.—Por una Orden de 5 de julio de 1979 («B.O.E.» de 24 julio) las Comisiones de Servicios concedidas para los ICES de las distintas Universidades a funcionarios de los Cuerpos de Profesores de EGB y Preescolar e Inspectores Técnicos de dicho nivel finalizarán el 30 de septiembre, no pudiéndose prorrogar bajo ningún concepto.

C.—Con fecha 12 de julio («B.O.E.» 24 de julio) una Orden ministerial establece las normas a seguir en un Concurso de Comisiones de Servicio. Quizá para compensar los destinos «forzosos» del Concurso General de Traslados.

D.—Una Resolución del Consejo Rector de la Mutualidad General de Funcionarios Civiles convoca elecciones a Juntas Provinciales y Ministeriales de la misma a celebrar el **31 de octubre**, de nueve a quince horas. (Ofrecemos esta Sección a los representantes en MUFACE del «País Valencià», para que nos informen del funcionamiento de los órganos de gestión y control de un ente tan importante.)

E.—La Orden de 28 de julio de 1979 («B.O.E.» de 2 de agosto) sobre Formación religiosa en los Centros docentes de EGB y Educación Preescolar.

De esta Orden entrecomillamos aquellas frases que consideramos de mayor interés, dejando a criterio de cada cual la valoración, análisis y crítica de su contenido.

En el PREAMBULO se dice: "...el Estado reconoce el derecho fundamental a la educación religiosa y asume su obligación de garantizar el ejercicio de este derecho..."; "...se hace necesaria..."; "...considerará competentes a quienes, poseyendo las condiciones ordinarias de idoneidad de fe y de vida, tengan la adecuada preparación y ostenten alguno de los siguientes títulos o condiciones: Profesor de EGB, Sacerdote, Licenciado o Diplomado universitario..."

3.3. "...el Ordinario diocesano y el Delegado provincial de Educación... procederán a la propuesta y designación, respectivamente, de los Profesores que hayan de impartir la enseñanza..."

"A efectos de elaborar la correspondiente nómina de Profesores de Religión y Moral Católicas, el Ordinario se pondrá en contacto con el Director... para conocer la relación de profesores que se manifiestan dispuestos a asumir esta enseñanza."

3.4. "No se podrá obligar a ningún Profesor a impartir la clase de Religión y Moral Católicas ni se impedirá hacerlo a ninguno que esté dispuesto a ello... Los Profesores que opten por no impartir la enseñanza religiosa están obligados a contribuir a que se dé solución adecuada a la misma dentro del Centro y, en su caso, a colaborar en la formación moral de aquellos alumnos que no se hayan inscrito en dicha enseñanza."

3.8. "Los Profesores de Religión formarán parte, a todos los efectos, del Claustro de Profesores de los Centros..."

A continuación se hace referencia a las ACTIVIDADES FORMATIVAS DE CARÁCTER COMPLEMENTARIO, punto 4; a la SUPERVISIÓN, punto 5; y a los CENTROS DE LA IGLESIA, punto 6.

F.—En el diario EL PAÍS, de fecha 20 de septiembre, se informa que se inicia el debate sobre el Estatuto de Centros Docentes no universitarios con profundas discrepancias entre los dos partidos mayoritarios: UCD y PSOE.

Y terminamos. El espacio destinado a "BOErías" no da más de sí. Hasta el próximo número.

XIMO

ES FA SABER

Aquesta secció informarà als lectors sobre tota mena d'actes, aplecs, festes, excursions, intercanvis, correspondència, contactes, ofertes de treball, compra-venda i altres avisos que us interessen i penseu que poden interessar als altres.

És debades. Aprofiteu-vos-en!

Esplai

ENDEVINALLES

(Les solucions, baix)

1.—Quin és l'instrument musical de corda més fàcil de tocar?

2.—Qui són els que només treballen quan volen?

3.—Té cul i no té forat,
Té panxa i no té melic,
té braç i no té mans,
té boca i no té dents.
Què és?

SOLUCIONS: 1. La campana. 2. Els aviadors. 3. El cànter.

EMBARBUSSAMENTS

— Plou poc, però per a lo poc que plou, plou prou.

— Pacaaa! He tret l'haca. L'altra haca la trac?

REFRANYS

— Amor d'amo,
aigua en cistella;
i el de criats
en panera.

— A falta de bons,
mon pare alcalde.

— Bona excusa té el malalt, que quan pixa, diu que sua.

— Dos homes i un burro, fira.

Quin és el camí que està seguint l'actual Conselleria d'Educació per tal d'aconseguir la plena normalització lingüística?

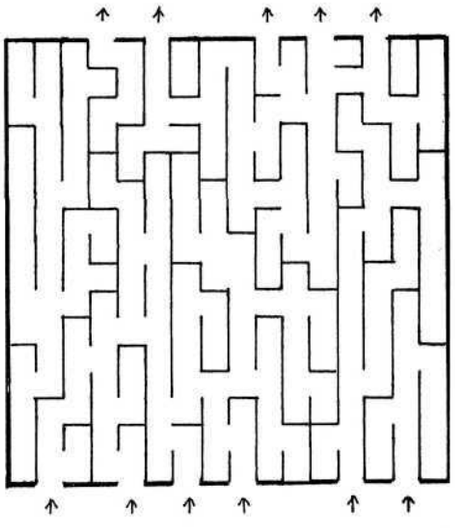

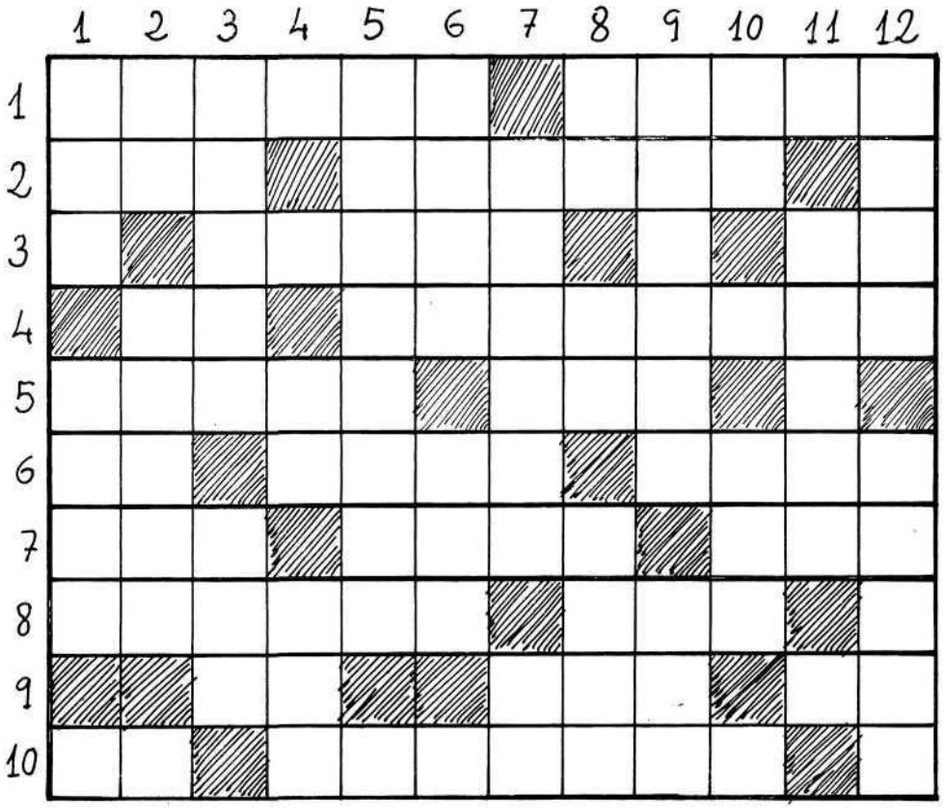

HORIZONTALS: 1: Escriptor de la Ribera Baixa. Cantant valencià.—2: Numeral cardinal femení. Peça teatral humorística en un acte. Consonant.—3: Símbol del Metre. Sofrim. Vocal tancada. Article contracte. —4: Pronom feble. Carn o peix embolcat amb pa o massa cuita al forn.—5: Qui compleix la fe promesa. Sigles d'una organització d'Euskadi. Hac.—6: Partit del Govern sense una lletra que no utilitza massa. On es fa el foc d'una casa. Joc de cartes molt popular.—7: Pren allò que li és donat. Dit d'una persona molt desperta. Repetició d'un so per reflexió.—8: País europeu molt muntanyós. No li manquen diners. Ela.—9: Setena nota musical. Al revés, article femení. Pronom feble de tercera persona.—10: Al revés, es dirigeix cap a un lloc. Característica fonamental del S.T.E. del País Valencià. Vocal més oberta.

VERTICALS:

1: Allò que ix del foc. Privilegis jurídics que perdérem al País Valencià allà pels principis del segle XVIII. Vocal.—2: Adjectiu numeral. Nom que es dóna a una societat literària. Símbol de la victòria.—3: Allò que té algun sabor. Apartament.—4: Te. Lletra perduda pel S.A.T.E. Article. Conjunció alternativa.—5: Poeta valencià contemporani. Vocal tancada.—6: Fruita. Extremitat superior dels ocells. Consonant.—7: Governe en un imperi. Sensació produïda en l'òrgan de l'oïda.—8: Adverbi de lloc. Exclamació de dolor. Mitjà de comunicació.—9: Conjunt de persones que viu al mateix edifici, carrer, barri,... Al revés, líquid que s'extrau de l'oliva. —10: Al revés, viciada pronúncia d'un pronom. Vocal. Canal per a regar. Consonant.—11: Consonant. Fins i tot. Vocal.—12: Terra voltada d'aigua. Grup de persones reunides per a un fi.

SOLUCIONS A L'ENCREUAT

HORITZONTALS:
1: Fuster. Ovidi.—2: Una. Sainet. L.—3: M. Patim. I. Al.—4: Li. Empanada.—5: Fidel. ETA. H.—6: UC. Liar. Truc.—7: Rep. Elet. Eco.—8: Suïssa. Ric. L.—9: Si. sel. El.—10: aV. Autònom. A.

VERTICALS:
1: Fum. Furs. A.—2: Un. Liceu. V.—3: Sàpid. Pis.—4: T. A. El. Sia.—5: Estelles. U.—6: Raïm. Ala. T.—7: Imprepe. So.—8: On. Al. Tren.—9: Veinat. iIO.—10: iT. A. Rec. M.—11: D. Adhuc. E.—12: IIIa. Colla.

(Viene de la pág. 2).

PARTICIPACIÓN

El Consell de Redacció de "FULLS INFORMATIUS" ens remet la següent nota, que per motius tècnics no va aparéixer al n.º 8: "Considerando que una de las características básicas que persigue la UCSTE es la participación Asamblearia de todos sus afiliados y afiliadas, deducimos que hasta que esta participación sea efectiva, cualquier congreso que se realice no reflejará los intereses de la mayoría; manifestará por el contrario la opción personal de cada uno de los delegados y delegadas".

¡¡¡HISTORIAS PARA NO DORMIR!!!

Benimámet es ya prácticamente un barrio dormitorio. La inmigración aumenta. Consecuentemente los niños también.

Hace más de tres años que se solicitó un parvulario de cuatro aulas, pero el parvulario no llega.

Hete aquí que los maestros, eternos peregrinos en busca del favor del "Santo Ministerio", se marchan a la "Suprema Inspección" a indagar... y la sabia respuesta es: No hay parvulario por ahora, fue anulado y se debe solicitar de nuevo. SOLUCIÓN: Meter los niños que quepan y el resto a sus casas. ¿Cuántos niños? 40, claro, pues es lo que marca la sapientísima ley.

¡Pero vamos a ver! ¿Acaso no sabemos todos (incluida la inspección) que para que una clase de párvulos sea efectiva, debería tener 20 alumnos y ni uno más? O es que se trata de almacenar niños?

Hoy, contando ya a 25 párvulos por aula, hacen falta 8 clases. Sólo hay 2.

¿No habrá otra solución? Preguntan los maestros a la "Suprema Inspección". El problema es acuciante y comienza a incidir ya en E.G.B. ¿Qué pasará con estos niños de escolarización obligatoria?

¡Gentes de poca fe! Claro está que la hay. Albañiles en marcha. Rápido, a tabicar los espacios comunes.

¿Los espacios comunes? Desconcierto. ¿De qué hablará este santo?

¿Pues de qué voy a hablar? Del gimnasio, sala de música, laboratorio... etc. etc.

¡¡BASTA!! La protesta se alza. Esto ya es demasiado. Cuando, por fin, una mínima parte de nuestras escuelas reúnen condiciones para poder impartir una enseñanza coherente, se les viene encima la invasión de los "bárbaros tabicadores" que acabarán ¡con tantos lujos y espacios innecesarios! (para la enseñanza estatal, se entiende).

Por lo visto la educación razonable y razonada no es para nosotros. Esto queda para los bolsillos pudientes o para los que la solicitaron cuando vieron que el embarazo era efectivo y pensaron que ese futuro niño, en cuatro años necesitaría un parvulario... Gentes prevenidas que siempre las hay.

En resumen, como dice una antigua frase del nostre PAIS: "Fava, igual estic que estava".

Colegio "Elías Tormo" Benimámet
Núcleo sindical de centro.
Comarca Horta nord A

(Viene de la pág. 5).

Estado a cotizar como empleador nuestro que es; permite el gobierno de la mutualidad por los mutualistas... y ataca de frente el problema de los derechos pasivos y "fondo especial".

- *— Investigar la marcha del "fondo especial", fondo común formado por las existencias de las distintas mutualidades de funcionarios existentes a la creación de MUFACE, con cuyos fondos se ha de hacer frente a los compromisos contraídos por estas mutualidades. Aquí han denunciado más de una trapisonda.*
- *— Frenar los intentos de aquellos funcionarios de élite que intentan descolgarse de MUFACE y crear de nuevo su mutualidad.*
- *— Finalmente exigiendo una línea de transparencia en los contratos con empresas sanitarias y de mejora en las prestaciones, préstamos, ayudas...; de información a los mutualistas presionando a que saliera la revista...*

En resumen, toda una línea de trabajo que resulta molesta para los funcionarios de élite e incómoda para la Administración, que viene bloqueando sistemáticamente cualquier iniciativa nacida de estos órganos de gestión.

Frente a esta situación hay dos teorías.

— Una, la del Presidente de la SPE, Sr. Muñoz Cantos, que justifica la política obstruccionista de la administración por los "enfrentamientos" que los compañeros de la Candidatura Democrática tienen con la administración, ergo... para que funcione MUFACE sin "enfrentamientos"...

— Otra teoría sería la nuestra, la de UCSTE, y es que "pensamos que estos hombres nuestros en MUFACE deben seguir en su línea de combatividad, sólo que necesitan ser arropados por el apoyo constante de las organizaciones democráticas y por todo el colectivo que representan.

Los funcionarios, los sindicatos, la UCSTE han de tener claro el camino a seguir: ni un paso atrás en lo conseguido hasta ahora; profundizar en la democratización de las estructuras de MUFACE" (LA TIZA, núm. 0)

JUNTA PROVINCIAL:
ganar a los corporativistas

Y ganarles junto a los sindicatos de clase y funcionarios progresistas.

La creación de las Juntas Provinciales son fruto de las presiones de los compañeros de la Candidatura Democrática y pueden suponer un paso en la representación de los mutualistas.

En Valencia, la Junta tendrá 22 miembros: El Delegado de MUFACE, que será el Vicepresidente; el Secretario provincial que hay en la Asamblea General (uno es del STE del País Valencià); y los dieciocho restantes que se han de elegir (16 por cada uno de los ministerios, uno por jubilados y uno por viudas).

La elección será el día 31 de octubre; del 18 al 29 de octubre será la campaña electoral.

¿QUE NOS PROPONEMOS HACER NOSOTROS?

- *Propiciar la formación de una amplia candidatura democrática y progresista, en alianza fundamental con las CCSS de clase representativas en el sector, que asegure la lucha por nuestros objetivos.*
- *Hacer frente a la responsabilidad que tenemos, en dos sentidos:*
  Primero, movilizándonos; de los 15.497 elecotores de Valencia, 9545 son del Ministerio de Educación, (3/5 del total); dentro de este colectivo somos el sindicato de mayor implantación. De otra forma, si entre los maestros se ventilan 3/5 de los votos el STE tiene una considerable responsabilidad. Y esto es así porque votaremos todos a todos, es decir, cada uno podrá votar hasta 18 nombres.

SUBSCRIVIU-VOS!!!

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms .....
Domicili .....
Població ..... **Dte.** .....
Telèfon .....

Desitge subscriure'm per un any (9 números) a la revista ALL I OLI. L'import de la subscripció, 500 ptes., el faré efectiu mitjançant:

☐ **taló bancari adjunt.**
☐ **domiciliació bancària.**

A ..... de ..... de 19 ....
Signatura

(Si ets afiliat al STE del País Valencià, no cal que complimentes aquest imprés. Rebràs gratuïtament la revista cada mes al teu domicili).

HISTÒRIA DEL PAÍS VALENCIÀ

JA ESTÀ A LA VENDA

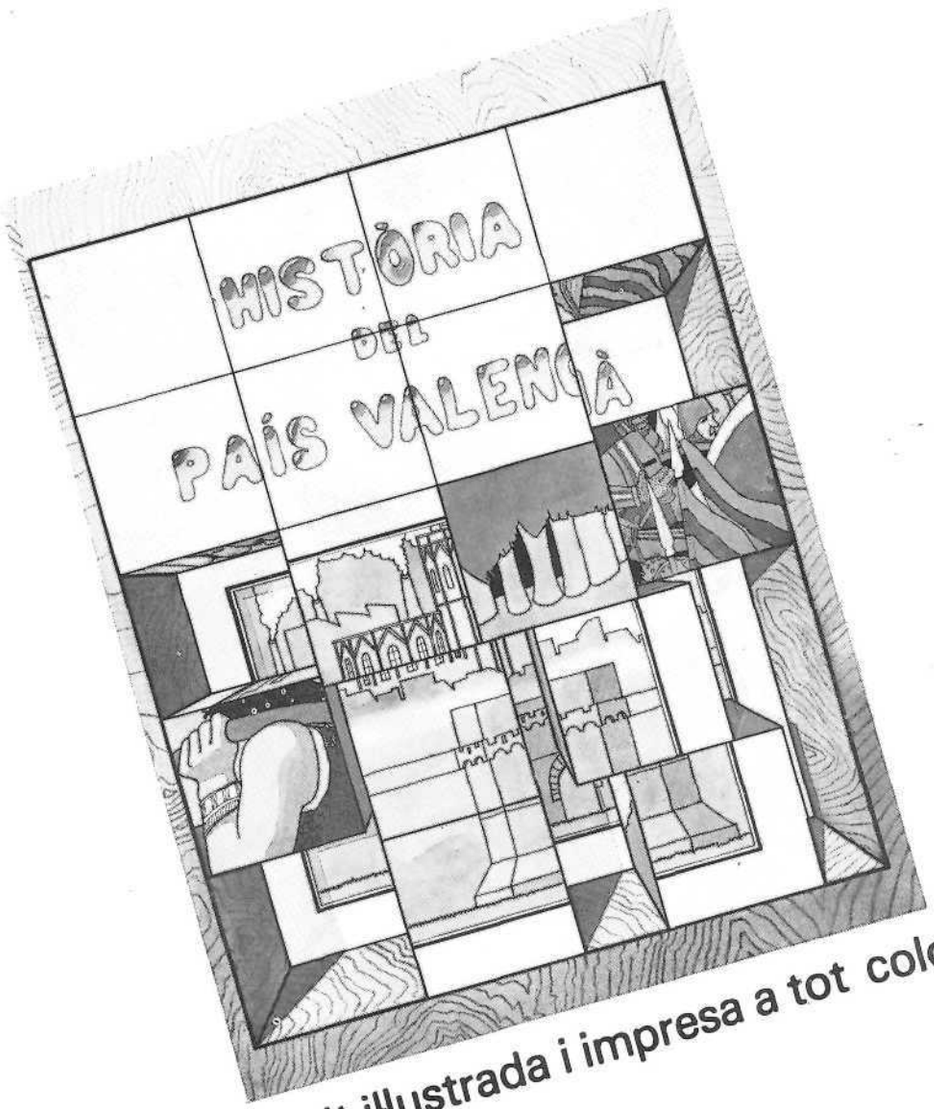

Molt illustrada i impresa a tot color.

Text de RICARD BLASCO

Illustracions de:

ENRIC GARCIA
JOSEP LLUÍS ESPARZA
TONI LAVEDA
JOAN JOSEP TORNERO

ALMUDIN

demaneu informació al

secretariat de l'ensenyament de l'idioma

menéndez pelayo, 26, 2on-2a
telèfon 21.03.15
castelló

moratín, 15, 8a
telfs. 321.92.24-322.58.02-322.58.19
valència

girona, 12
telèfon 21.26.00
alacant